

Hormone Thần Bí

Contents

Hormone Thần Bí	1
1. Chương 1: Thằng Bạn Nổi Khổ Nhà Bên Có Ý Đồ Xấu Với Em Trai Tôi!	1
2. Chương 2: Cậu Cũng Đi Vệ Sinh À? Thật Khéo	5
3. Chương 3: Lấy Tới Đây Một Cái Thước Dây Đi	8
4. Chương 4: Bị Chó Đớp Một Cái	12
5. Chương 5: Tôi Đáng Sợ Tới Như Vậy Sao?	15
6. Chương 6: Thật Quá Phận	19
7. Chương 7: Làm Tới Cùng	21
8. Chương 8: Hai Cậu Làm Gì Ở Trống Vậy?	25
9. Chương 9: Nhất Thời Cả Kinh	28
10. Chương 10: Ôm Tôi	32
11. Chương 11: Xấu Hổ? Không Không Không!	35
12. Chương 12: Mắc Phải Một Căn Bệnh Rất Kỳ Quái!	38
13. Chương 13: Không Chịu Không Chịu	41
14. Chương 14: Không Hề Lý Trí Mà Lăn Sô Pha	44
15. Chương 15: Không Phải Nói Dùa	48
16. Chương 16: Ba Chữ Kia Đại Biểu Cho Kết Thúc	51
17. Chương 17: Phiên Ngoại : Từ Đầu Tới Cuối	54

Hormone Thần Bí

Giới thiệu

Edit : Động Bàng GeiiSố chương : 16 + 1PNThể loại : Vườn trường, song khiết, văn thể thân vô cùng điển hình, sẽ khô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hormone-than-bi>

1. Chương 1: Thằng Bạn Nổi Khổ Nhà Bên Có Ý Đồ Xấu Với Em Trai Tôi!

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Tôi gọi là Ngôn Sinh, tôi còn có một thằng em cùng trứng nữa, nó gọi là Ngôn Thừa. Không nhớ cũng chẳng sao, dù sao sau này cũng sẽ tự động nhớ mà thôi.

Từ nhỏ tới giờ, hai bọn tôi đều mặc một kiểu quần áo giống nhau, cùng để chung một kiểu tóc, ngay cả ba mẹ tôi, cũng gần như không phân biệt nổi hai bọn tôi, chỉ trừ một tên, đó là thằng bạn nổi khổ nhà bên — Ấn Cửu Hàn.

Quả thật điểm ấy rất thần kỳ, nhưng sau khi tôi biết rõ nguyên nhân rồi, tôi liền muốn cách ly hẳn khỏi chúng tôi ngay lập tức, à không, là không cho hẳn tới gần Ngôn Thừa mới đúng — Bởi vì hẳn là một tên biến thái đó!

Nói về chuyện này thì phải trở về một buổi chiều của ba năm về trước.

Đó là ngày đầu tiên sau khi tụi tôi vừa mới tốt nghiệp sơ trung xong, mẹ bảo bọn tôi đi gọi Án Cửu Hàn tới nhà ăn cơm, bởi vì ba mẹ hẳn không bao giờ ở nhà cả, cho nên việc này xảy ra rất thường xuyên, không có gì đặc biệt. Nhưng lúc đó bọn tôi còn rất nhỏ, không có điện thoại, cho nên muốn gọi người ta tới nhà ăn cơm đều phải vác thân tới nhà Án Cửu Hàn mới được.

Mà tôi và Ngôn Thừa đều là hai tên lười biếng tới chảy thây, ngày thường rời khỏi phòng tới nhà ăn đều cảm thấy mệt muốn chết, chớ nói chi là đi tới nhà cách vách xa như vậy! Cho nên tôi và Ngôn Thừa đều phải chơi oản tù xì để quyết định, ai thua thì người đó đi.

Thật đáng tiếc, vận may của tôi lúc nào cũng kém cỏi, mười lần như một đều bị bại dưới tay nó, thật bất hạnh, lần này cũng không hề ngoại lệ.

Thua thì thua, đi thì đi, ai bảo tôi xui xẻo như thế làm gì? Nhưng tôi thật sự không nghĩ tới sẽ gặp một chuyện xấu hổ tới như vậy!

Lúc tôi tới nhà của Án Cửu Hàn, cửa nhà hẳn không có đóng, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là ra. Lúc đó, tôi liền quyết định lén lút vào dạo Án Cửu Hàn, đùa giỡn hẳn một phen.

Khi tôi lặng lẽ bước tới cửa phòng của hẳn, ẩn ẩn nghe thấy tiếng hỗn hỗn cùng tiếng rên rỉ gì đó, tôi khó hiểu mà đẩy nhẹ cửa ra, lại thấy hẳn không hề mặc đồ mà nằm quay lưng lại với cửa phòng, bả vai và eo kịch liệt rung động, một bàn tay còn đang nắm cái gì đó để ở trên mũi mà hít hà, một tay khác thì để ở giữa hai chân ra sức lên xuống.

Tôi cho rằng hẳn bị bệnh động kinh như trên phim truyền hình, cho nên cũng không nghĩ ngợi gì mà vội vàng chạy tới bên giường hẳn, đem hẳn lật lại, “Án Cửu Hàn, cậu làm sao vậy?”

Kết quả hẳn vừa nhìn thấy tôi toàn thân liền bất động, chỗ giữa hai cái chân liền phun ra cái gì đó, toàn bộ đều dính trên mặt tôi. Tôi chớp mắt mấy cái, cực kì ghét bỏ, còn tưởng đó là nước tiểu nữa chứ. Khi đó tôi còn quá ngây thơ, cái gì cũng không biết.

“Cậu già đầu rồi mà còn đái dầm hả? Tanh quá đi... Hả? Đây là cái gì? Làm sao lại có màu trắng?” Tôi dùng lực mà chà chà cái mặt mình, đợi tôi nhìn thấy rõ đó là màu trắng đục, cả người đều ngây ra, “Cậu thật sự là bị bệnh nan y sao?”

Án Cửu Hàn đầy mặt bị kinh hách, nhưng vẫn không có nhúc nhích mà còn gất gao nhìn chằm chằm tôi.

“Này, cậu đừng có dọa tôi!” Tôi vươn tay ra quơ qua quơ lại mấy cái trước mặt hẳn, muốn xác nhận mắt hẳn còn có thể động đây, hẳn đã chết hay là chưa.

Kết quả hẳn đột nhiên bật dậy, không hề báo trước một tiếng mà kéo cánh tay tôi, đẩy cả người tôi lên giường, sau đó xoay người đè lên người tôi.

“Cậu làm gì đó?!” Tôi cho rằng hẳn đang muốn đùa giỡn tôi.

Hắn cúi người xuống ở hõm cổ tôi hít hà mấy hơi, sau đó tựa như nhẹ nhõm mà thở dài một hơi, nói: “Giờ đây, thì ra là Ngôn Sinh.”

“Sao hả? Cậu tưởng là Ngôn Thừa à?” Tôi trợn trắng mắt. “Mau cút xuống khỏi người tôi, toàn thân trần như nhộng mà còn đè lên người tôi, ghê tởm chết đi được.”

Án Cửu Hàn cười khê, sau đó dần dần biến thành cười to, cuối cùng là cười tới điên cuồng.

Thoạt nhìn như bị điên tới nơi rồi.

Tôi một phen đẩy hấn ra, ngồi dậy nói: “Đủ rồi, đừng có lên cơn nữa, mẹ tôi bảo cậu qua ăn cơm đó. Tôi nói nè, sau này cậu tự giác một chút có được hay không hả, tự mình lết tới đi, đỡ mất công bọn tôi phải sang tận bên đây mà gọi cậu.”

Nói xong tôi liền cau mũi lại, cầm lấy cái chăn của hấn mà lau thứ ở trên mặt mình, “Oe... Ghê quá đi, tôi phải đi rửa mặt mới được.”

Tôi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, vừa đi vừa hỏi hấn: “Mà nè, rốt cuộc là cậu làm cách nào để phân biệt được hai anh em bọn tôi vậy? Từ trước tới giờ cậu đều không nói cho bọn tôi biết gì hết, tôi còn tưởng là rất thần bí nữa đó? Vừa nãy nhìn thấy cậu ngửi ngửi trên người tôi, có phải là do mùi trên người tôi và Ngôn Thừa không giống nhau không, cho nên cậu mới có thể phân biệt được? Nhưng mà bọn tôi đều dùng sữa tắm và dầu gội giống nhau mà. Thật kỳ quái...”

“Cậu đoán đúng rồi đấy, là dựa vào mùi vị.” Án Cửu Hàn lúc mới đầu còn chút kích động, hiện tại đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

“À? Vậy mùi của tôi và Ngôn Thừa khác nhau sao?” Tôi cúi xuống tự ngửi cơ thể mình, lại chỉ ngửi thấy mùi tanh kia, lập tức liền buồn nôn tới nhăn cả mặt.

“Cậu thì không có mùi gì hết, nhưng trên người Ngôn Thừa thì lại có một cỗ mùi hương làm cho người khác phải say mê.” Án Cửu Hàn nói.

“Thì ra là như vậy, nhưng sao tôi lại không ngửi thấy mùi gì trên người Ngôn Thừa hết nhỉ?”

“Bởi vì mùi hương trên người cậu ấy chỉ có một mình tôi mới ngửi được.”

“À, vậy cũng thật thần kỳ ha. Đúng rồi, thứ mà cậu ngửi khi nãy không phải là khăn quàng cổ của Ngôn Thừa sao? Nó bảo mất từ lâu rồi mà, thì ra là ở chỗ cậu.”

Tôi nghĩ nghĩ, vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng cho lắm. Nhưng lúc ấy tôi lại không hề hay biết, cũng không có rõ ràng Án Cửu Hàn vừa mới làm cái gì, chỉ bảo hấn mau chóng mặc quần áo vào rồi đi ăn cơm, sau đó liền rời đi.

Mãi cho đến một tháng sau, tôi và Ngôn Thừa đều mộng tỉnh, kinh hoàng qua đi, tôi mới hiểu được khi đó Án Cửu Hàn đã làm ra cái gì!

Tôi liền lật đật chạy tới nhà Án Cửu Hàn tìm hấn tính sổ.

“Án Cửu Hàn! Cậu là cái tên biến thái!”

“Là sao?” Án Cửu Hàn ngừng lại một chút, sắc mặt cổ quái mà hỏi tôi, “Cậu, các cậu mộng tỉnh rồi à?”

Tôi đỏ mặt, thẹn quá hoá giận, “Cậu hỏi làm cái mẹ gì! Cũng chẳng có liên quan tới cậu!”

Án Cửu Hàn hừ một tiếng nói: “Làm sao không liên quan chứ, áp dụng làm cái gì! Bất quá cậu cũng không cần phải trả lời, nhìn cái mặt cậu tôi liền biết được đáp án rồi.”

Tôi nhú mày, nhớ lại chuyện mà Án Cửu Hàn làm ở trên giường, híp mắt nói, “Cậu cầm khăn quàng cổ của Ngôn Thừa là để... Á!”

Tôi còn chưa nói dứt câu đã bị hấn bóp cổ bịt kín miệng.

“Nếu cậu dám nhiều lời ở trước mặt người khác, coi chừng tôi cắt đầu lưỡi cậu đó!” Án Cửu Hàn đen mặt uy hiếp tôi.

Hấn một bộ khùng bố như vậy, còn to xác như thế, so với tôi và Ngôn Thừa còn khỏe mạnh hơn rất nhiều, gần như là hai thái cực vậy, tôi ở trước mặt hấn chẳng khác nào là cọng giá, căn bản không thể nào thoát ra khỏi hấn được.

“A a! Ừm...” Kỳ thật tôi có chút sợ hãi hấn, tôi đánh không lại hấn, cuối cùng cũng chỉ có thể thoả hiệp, yếu ớt mà gật đầu, ý bảo hấn buông tôi ra.

Án Cửu Hàn do dự một lát, sau đó mới buông tôi ra.

“Khụ khụ khụ... Cậu muốn giết người hả tên khốn!” Tôi bưng cổ mình khó thở mà nói.

Ấn Cửu Hàn hừ một tiếng, “Nếu cậu dám tiết lộ chuyện này ra bên ngoài, tôi cam đoan ngày hôm sau cậu sẽ không còn thấy ánh mặt trời nữa.”

“Được được được, tôi không nói là được chứ gì.” Tôi trợn trắng mắt, rõ ràng tôi mới là người nắm giữ điểm yếu của hắn, hắn phải là người cầu xin tôi mới đúng! Nhưng mà... “Cậu muốn tôi giữ bí mật này, ít nhiều gì cũng phải cho tôi chút phí bịt miệng chứ?”

Ấn Cửu Hàn nhú mày, “Tôi không có tiền.”

“Tôi đương nhiên biết cậu không có tiền rồi, ai thèm mấy cái đồng tiền lẻ của cậu chứ!” Tôi lại trợn trắng mắt, “Không phải sắp tới chúng ta học chung một trường trung học à, tới lúc đó thầy cô hay bạn bè đều mới cả, cho nên sẽ không có ai nhận ra được nét chữ của tôi, vì thế... Phí bịt miệng lần này chính là để cậu làm bài tập giúp tôi!”

“Không được! Bài tập tự mình làm đi!” Ấn Cửu Hàn không nghĩ ngợi gì mà cự tuyệt.

Tôi liền hừ một tiếng, còn tung ra chiêu cuối cùng, “Không muốn làm bài giùm tôi à? Ài, thật đáng tiếc, tôi còn nghĩ trong đầu nếu như cậu giúp tôi, tôi liền tặng cho cậu một ít lễ vật đó, ví dụ như... Khăn quàng cổ hay bao tay của người nào đó a.”

Ấn Cửu Hàn rõ ràng đang do dự, sau đó là giãy dụa. Cái tên này, rất coi trọng chuyện học hành, đương nhiên thành tích cũng rất tốt, nhiều lần còn đứng nhất khối nữa kia, nhưng hắn lại có hơi cứng nhắc, bình thường thì tựa như một ông cụ non vậy, chỉ có một chỗ khác biệt, đó chính là thích Ngôn Thừa, còn dùng mùi của Ngôn Thừa mà sóc lọ nữa.

Chắc chắn, thật là biết người biết mặt không biết tâm...

Không lâu sau, Ấn Cửu Hàn vẫn là không chống cự được dụ hoặc mà đáp ứng tôi.

“Nhưng trước đó tôi phải nói rõ điều này, tôi không thể giúp cậu mãi được, vì sau này cậu còn phải tự mình thi lên đại học nữa...”

“Biết biết biết, đừng có dong dài nữa, tôi biết rồi được chưa! Cậu chỉ cần giúp tôi làm bài tập một năm thôi là được, như vậy OK rồi chứ?” Tôi không kiên nhẫn mà đánh gãy lời của hắn.

Ấn Cửu Hàn nhú mày, cuối cùng vẫn là đồng ý. Bởi vì tôi nói, hắn giúp tôi bao lâu, tôi liền giúp hắn bấy lâu, cho nên... Một năm không nhiều cũng không ít, vừa vặn.

Nhưng dục vọng của con người, chắc chắn sẽ chậm rãi mà bành trướng, nhất là trong lòng cầu quài mà không được thoả mãn, sẽ chỉ càng thêm bất mãn mà thôi.

Đương nhiên, người tôi nói chính là cái tên Ấn Cửu Hàn kia chứ ai nữa. Tôi là một người tiêu sái như vậy, làm sao có thể có chuyện phiên lòng được chứ, mấy người nói có đúng không?

Ngày đầu tiên khai giảng trung học, tôi đang đợi bản thân bị xếp vào lớp nào. Thật bất hạnh nhưng cũng thật may mắn, Ấn Cửu Hàn không cùng một lớp với Ngôn Thừa, tôi cũng không có chung một lớp với Ngôn Thừa, bởi vì tôi và Ấn Cửu Hàn là chung một lớp mà.

May mắn là hắn không có phân vào lớp của Ngôn Thừa, nếu không, tôi chỉ sợ hắn đói quá ăn quàng nhảy bổ vào Ngôn Thừa thôi.

Bởi vì theo như lời của hắn nói, Ngôn Thừa có thể phát ra một mùi hương mà chỉ có một mình hắn mới có thể ngửi thấy được, mấu chốt là mùi hương này còn có thể khiến hắn nhìn không được mà giương cờ. Thật sự là thế giới rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Sao chúng ta lại không chung một lớp kia chứ? Nếu như vậy em thật là cô đơn đi?” Ngôn Thừa từ phía sau ôm lấy eo của tôi, cả người đều dán lên lưng tôi, cũng không thèm để ý tới tầm mắt của những người qua đường (bạn học mới), lười biếng mà ở sau lưng tôi lăm lăm.

Tôi cảm thấy trên đời này người có thể lười hơn so với cả tôi, có lẽ cũng chỉ có một mình nó mà thôi.

“A! Em nghĩ ra một trò rất hay nè!” Ngôn Thừa đột nhiên hưng phấn nói, “Chúng ta chơi trò tráo đổi nhân vật đi, anh tới lớp của em, em tới lớp của anh, xem mấy người kia có nhận ra được chúng ta hay không! Thế nào thế nào?”

“Không được!” Làm sao có thể được chứ? Để nó chung một lớp với Ân Cửu Hàn, không có tôi ngăn cản, vậy không phải liên xong sao?!

“Sao lại kích động như vậy chứ? Em chỉ nói giỡn một chút thôi mà.” Ngôn Thừa mất hứng bĩu môi, nhưng nghe thấy tôi cự tuyệt cũng không có miễn cưỡng nữa, bởi vì nó cũng là một tên chỉ hứng thú nhất thời mà thôi.

“Ê, Ân Cửu Hàn, đoán xem tôi là ai?” Ngôn Thừa nhìn thấy Ân Cửu Hàn đi tới, liền trêu chọc hỏi.

Ân Cửu Hàn không chút suy nghĩ nói: “Cậu là Ngôn Thừa.”

Trên mặt hắn cực kì bình tĩnh, tựa như Ngôn Thừa không hề có một chút gì đặc biệt cả.

Ngôn Thừa cũng không thèm để ý, dù sao từ trước tới giờ Ân Cửu Hàn đều luôn như vậy rồi.

“Sao cậu lúc nào cũng đoán đúng như vậy chứ?” Ngôn Thừa cảm khái nói.

Ân Cửu Hàn không đáp.

Tôi nhìn Ân Cửu Hàn một cái, trong lòng thay hắn trả lời cho Ngôn Thừa: bởi vì hắn là một tên biến thái đó!

Ân Cửu Hàn hiển nhiên cảm nhận được tầm mắt của tôi, cũng ngạc nhiên mà đi tới một góc ngồi xuống.

Tôi biết tình huống của hắn, vì thế nói với Ngôn Thừa: “Em mau về lớp đi, nói không chừng giáo viên cũng tới rồi đó.”

Ngôn Thừa có chút không tình nguyện, nhưng vẫn là trở về, còn muốn tôi tiễn nó về lớp. Lớp của nó ở trên lầu, phải đi qua một đoạn đường “khá dài” mới có thể tới được lớp của tôi, tuy rằng nó rất lười, nhưng lại cực kì rất dính tôi, cho nên vẫn là cố lết xuống tìm tôi. Chẳng qua, sau này đổi thành tôi đi tìm nó thì tốt hơn, đỡ phải cho cái tên nhai họ Ân kia chiếm tiện nghi.

Ài, thật phiền toái. Nhưng ai bảo tôi là anh của nó chứ, bảo vệ nó là chuyện nên làm mà.

2. Chương 2: Cậu Cũng Đi Vệ Sinh À? Thật Khéo

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Cuối cùng tôi cũng không có tiễn Ngôn Thừa tới tận lớp của nó, bởi vì tôi lười leo cầu thang, cho nên chỉ tiễn nó tới dưới lầu, Ngôn Thừa trợn mắt nhìn tôi cực kì bất mãn.

“Sau này anh tới tìm em được chưa?”

Ngôn Thừa nửa tin nửa ngờ nhìn tôi: “Phải không đó?” Nó không đợi cho tôi trả lời, đã liếc tôi một cái rồi rời đi.

Tôi bĩu môi không nói gì, nó nghĩ tôi là vì ai chứ?

Sau đó tôi vừa xoay người, liền nhìn thấy một nam sinh cao gầy từ dưới lầu đi lên, gã nhìn tôi một cái, biểu tình có chút kì quái.

Tuy rằng rất muốn đem cái liếc mắt của Ngôn Thừa ném lại cho gã này, nhưng tôi cũng không muốn mới ngày đầu tiên khai giảng đã đi gây sự với người khác, cho nên liền bỏ đi mà sống, tiếp tục trở về lớp học của mình, ngay sau đó cũng ném gã này ra sau đầu luôn.

Chỗ ngồi trong lớp đều là do bọn tôi ngồi đại, hiện tại chủ nhiệm lớp đã tới, ấn theo chiều cao của từng học sinh mà phân lại chỗ ngồi.

Kết quả, Ân Cửu Hàn cao nhất ngồi ở trong góc cuối cùng, còn tôi thì vừa vặn ngồi ngay trước mặt hắn, có một số việc cũng trở nên thuận tiện hơn.

Tôi và Ngôn Thừa mà đứng chung một chỗ, bất kể là ai cũng sẽ chú ý cả, nguyên nhân thứ nhất là vì song bào rất hiếm thấy, nguyên nhân thứ hai là do giá trị nhan sắc của bọn tôi. Nói thì nói chớ tôi cũng không phải khoe khoang gì đâu nha, nhưng hai anh em tôi đã được thừa hưởng gen tốt từ khi còn trong bụng mẹ rồi, hơn nữa lớn lên cũng không phải thuộc dạng bad boy, cho nên nhân duyên của bọn tôi cũng rất tốt.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều thích bọn tôi, cũng có người vừa nhìn thấy bọn tôi liền chướng mắt, giống như —— Cái vị đang ở trước mặt tôi đây, Tần Thủ Quân. Người này chính là cậu nam sinh mà khi nãy tôi gặp ở gần cầu thang, gã là bạn học chung lớp của Ngôn Thừa, không biết tại sao, mới bắt đầu gặp đã không hề thích bọn tôi rồi.

Tần Thủ Quân bình tĩnh chặn tôi lại, “Ngôn Thừa đâu? Hôm nay tới phiên cậu ta quét lớp, vậy mà cậu ta lại trốn mất.”

Tôi bĩu môi: “Tôi làm sao biết chớ.” Thật ra tôi có chút ngạc nhiên, gã đã nhận ra tôi không phải là Ngôn Thừa từ ngay từ đầu rồi. Về phần Ngôn Thừa đang ở đâu, dĩ nhiên là tôi biết rồi, nó trốn trực vệ sinh, tôi làm anh trai nó, làm sao có thể bán nó đi được.

Tần Thủ Quân hiển nhiên không tin: “Cậu ta nhất định sẽ tới tìm cậu, cậu không nói cũng không sao, tôi sẽ bám lấy cậu cho tới khi nào cậu ta xuất hiện thì thôi.”

Tôi cười khế, gã không hề biết Ngôn Thừa có bao nhiêu lười biếng, làm sao có thể vì chuyện này mà thoả hiệp được.

“Cậu thích thì tôi chiều. Nhưng đừng có cản trở tôi đi vệ sinh, nhường đường một chút, cảm ơn.”

Không sai, gã đang chặn tôi ở trước cửa phòng vệ sinh đó, cho nên tôi mới có thể ở đây ba láp ba xàm với gã được như thế. Mỗi tầng lầu trong trường sẽ có một phòng vệ sinh, lầu một là vệ sinh nữ, lầu hai là vệ sinh nam. Lầu này tôi khá là may mắn, lớp học là ở tầng bốn, vừa vặn là vệ sinh nam. Nếu tôi không đi cái này, thì phải lết xuống tầng hai hoặc lợi lên tầng sáu, dù là thế nào đi nữa cũng phải đi hơn hai tầng lầu.

Tần Thủ Quân nghiêng người nhường chỗ, tôi lướt qua gã đi vào, ngay lúc này, Ân Cửu Hàn cũng từ trong phòng vệ sinh đi ra, tầm mắt của hai bọn tôi không hẹn mà gặp nhau.

“Ái chà, cậu cũng đi vệ sinh à? Thật khéo nha.” Tôi cũng tùy ý nói. Ngôn Thừa và tôi cũng thường xuyên đùa hăng vài câu như vậy, bất quá hăng chưa bao giờ để ý cả.

Nhưng không nghĩ tới lần này hăng bỗng nhiên lại “Ừm” một tiếng.

Tôi kỳ quái mà nhìn hắn một cái, đã nhìn thấy hắn đem tầm mắt ném về phía Tần Thủ Quân. Tôi nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, đi vào phòng vệ sinh.

Thật ra tôi chỉ đi tè thôi, nhưng lại cố ý ngồi trong đó lâu hơn chút xíu, lúc đi ra, Tần Thủ Quân vẫn còn đang canh me ở ngoài cửa, người đi đường đều dùng ánh mắt kỳ quái mà nhìn gã, cũng không uổng công tôi ngồi bên trong đó lâu như vậy.

Hừ, nhãi ranh, tôi mà không đùa giỡn cậu, làm sao xứng với chính mình được chứ?

Bất quá, tại sao tôi lại cảm thấy tôi vẫn luôn chịu thiệt nhỉ...

Hiện tại là tiết cuối cùng của ngày hôm nay, tất cả các lớp đều là tiết tự học, không có giáo viên, đối với học sinh mà nói, đây chính là thời gian tự do nhất, nào là chạy từ lớp này sang lớp khác, nào là chạy xuống sân vận động chơi bóng, miễn là không ra khỏi trường, không làm trái với nội quy trường học, liền mặc kệ mấy người muốn làm gì thì làm.

Cho nên Tần Thủ Quân mới không hề kiêng kị gì mà bám lấy tôi.

Mà nói nhỏ một chút, trị số nhan sắc của Tần Thủ Quân cũng rất là cao đó nha, có thể ngang hàng với tôi và Ngôn Thừa luôn đó, còn về phần tên Ấm Cử Hàn kia, tuy rằng đẹp thì có đẹp đó, nhưng tôi vẫn có cảm giác hắn có chút giống mấy “Cha già” hay sao ấy, nhất là cái mặt của hắn á, tựa như người hai mươi mấy tuổi vậy, tóm lại là không có thuộc thẩm mỹ của tôi.

Lúc tôi và Tần Thủ Quân cùng nhau vào lớp, nữ sinh lớp tôi liền bắt đầu tụm ba tụm năm xúm lại nói nhỏ. Tuy rằng tôi không biết mấy bà nói gì, nhưng nhìn thấy điệu cười gian xảo của mấy bà tôi liền biết đó chẳng phải là đề tài hay ho gì.

Mặc kệ mấy người đó, tôi về chỗ của mình, nằm dài trên bàn tính đánh một giấc. Tần Thủ Quân mặt lạnh ngồi ở bàn trước không cảm xúc mà nhìn chăm chăm tôi, hơn nữa còn rất quy củ không hề lộn xộn. Đáng tiếc, như vậy thì tôi cũng không có cái cớ gì để đuổi gã cút đi được.

Ấm Cử Hàn ngồi trong góc bỗng nhiên đứng lên đi tới bàn tôi, ném một quyển vở lên bàn nói, “Đây là của ngày hôm nay.”

Hành động này dẫn tới một trận rối loạn của đám nữ sinh kia.

“A, mới đây đã làm xong rồi à, không hổ là Ấm đại thần nha.” Tôi lưu loát mà đem vở bài tập nhét vào trong học bàn, chuẩn bị ngủ tiếp.

Tần Thủ Quân nhú mày, “Cậu bảo cậu ấy làm bài giùm cậu à?”

Trực giác của tên này cũng nhạy gớm nhỉ, nhưng tôi sẽ thừa nhận sao? Đương nhiên là không rồi!

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ bảo cậu ấy kiểm tra lại một chút mà thôi. Đúng không, Ấm đại thần?” Tôi nghiêng mặt gối lên tay mình, không hề chột dạ nói.

Bản mặt Ấm Cử Hàn vẫn trước sau như một nói: “A.”

Thiệt là chẳng biết hòa theo gì hết.

“Cậu có biết tên này tại sao lại ở trong lớp mình không?” Tôi hỏi Ấm Cử Hàn.

“Tôi không muốn biết.” Ấm Cử Hàn hờ hững nói.

Nhưng tôi vẫn thấy hắn đứng im không hề nhúc nhích, căn bản là không hề muốn rời đi. Tôi hơi nhếch miệng cười, nói: “Bởi vì cậu ta muốn tìm Ngôn Thừa. Cậu ta đeo đuổi Ngôn Thừa đã lâu rồi, mấy ngày nay còn quần lấy Ngôn Thừa nữa đó.” Đúng là đeo đuổi, chỉ là đeo đuổi loại nào, cứ để cho Ấm Cử Hàn tự suy nghĩ đi.

Quả nhiên lông mày Ấm Cử Hàn hơi động một chút. Mấy nữ sinh ở một bên lại khe khẽ nói nhỏ một trận.

“Tôi muốn bắt cậu ta trở về trực lớp, nếu cậu biết cậu ta ở đâu thì nói cho tôi biết nha, cảm ơn.” Tần Thủ Quân ngẩng đầu nhìn Ấm Cử Hàn nói.

Ấm Cử Hàn lại cúi đầu nhìn tôi, cũng không có đáp lại Tần Thủ Quân.

Tôi nói với Ấm Cử Hàn: “Không phải cậu thiếu Ngôn Thừa một ân tình à, cơ hội tới rồi đó, đi giúp Ngôn Thừa trực lớp đi?”

Ân tình gì đó đương nhiên chỉ là bóc phét, nhưng tôi nói vậy, Ấm Cử Hàn nhất định sẽ hiểu được ý của tôi. Nếu hắn đáp ứng, không phải là một mũi tên trúng hai đích sao, vừa có thể giúp Ngôn Thừa giải quyết vụ trực nhật, lại có thể giúp tôi ném tên Tần Thủ Quân này đi, quả thật là không có gì tốt hơn nữa.

Ấm Cử Hàn nhìn tôi chăm chăm một hồi, hiển nhiên là đang do dự. Tôi nhú mi với hắn, hàm ý chính là: không phải cậu thích Ngôn Thừa à? Có chút chuyện như vậy cũng không giúp nó được sao?

Kỳ thật tôi làm như vậy có chút quá phận, nhưng ai bảo hắn thích Ngôn Thừa làm chi? Yêu phải cái thứ lười biếng kia chỉ có thể tự trách mình xui xẻo thôi.

Bất quá so với việc làm bài giúp tôi, thì chuyện này cũng chẳng tính là cái gì. Nếu, tôi là đang nói nếu, sau này hai người bọn họ thật sự ở chung một chỗ, mấy cái việc này cũng không phải là do Ấn Cửu Hàn làm hết sao, muốn Ngôn Thừa động một ngón tay, thì cứ nằm đó mà mơ đi nha.

Hồi sau, Ấn Cửu Hàn mặt lạnh nói: “Tôi không đi.”

Tôi kinh ngạc nhìn về phía hắn, không nghĩ tới hắn sẽ cự tuyệt, nhưng ngẫm lại, có lẽ hắn sợ trong phòng học kia lưu lại quá nhiều khí tức của Ngôn Thừa, cho nên mới không dám đi.

Tần Thủ Quân cũng nói: “Đây là chuyện của Ngôn Thừa, không tới phiên học sinh lớp khác giúp đỡ.”

Hai người này thật ngang như cua, thích làm gì thì làm, dù sao cũng sắp tan học rồi, lát nữa tôi cũng sẽ về nhà.

Nghĩ như vậy, tôi lại lười biếng nằm lại trên bàn.

Nhưng tôi lại không hề nghĩ tới, hai người này tựa như bắt trúng tần số mà nói không ngừng nghỉ vậy, mà đề tài còn là học tập nữa chứ. Cũng không biết là tên nào bắt đầu trước, bọn họ giống như là vừa gặp đã thân từ lâu, chỉ hận tại sao lại gặp quá trễ như vậy! Nhưng bọn họ cứ tựa như muối mà chít chít ở bên tại tôi không ngừng! Rốt cuộc có để cho người khác ngủ hay không hả!

Lúc này, một nữ sinh xa lạ đi tới, cô ấy đi tới bàn của tôi, nhìn Ấn Cửu Hàn cùng Tần Thủ Quân và tôi nữa, mặt đỏ hồng nói: “Ngôn Sinh, thầy Vương tìm cậu kia.”

Tôi kinh ngạc nhướn mày: “Thầy Vương tìm tôi làm gì?”

“À... Tôi, tôi cũng không biết nữa, cậu tới chỗ thầy ấy là biết.” Mặt nữ sinh càng đỏ hơn, nói xong cũng nhanh chóng chạy đi.

Tôi nhìn bóng lưng nữ sinh, bỗng nhiên xuất hiện một dòng suy nghĩ xẹt ngang qua đầu.

Tôi làm bộ như hoang mang lại khó xử, chậm chạp đứng lên. Tần Thủ Quân cũng không hề suy nghĩ mà đi theo tôi.

“Cậu đi theo tôi làm gì? Cậu còn muốn đi theo tôi tìm thầy Vương hả? Văn phòng giáo viên là nơi cậu có thể tùy tiện vào sao?” Tôi liếc xéo gã một cái.

Tần Thủ Quân không nhìn tôi, ngược lại nhìn Ấn Cửu Hàn nói: “Vấn đề lúc nãy tôi với cậu tranh luận ấy, có thể đi hỏi giáo viên để xác nhận một chút.”

Ấn Cửu Hàn không đợi tôi nói gì liền đáp một tiếng được.

Được cái gì mà được? Được cái rắm chứ được!

Thầy Vương nhất định là không phải là tìm tôi, nữ sinh kia rõ ràng là do Ngôn Thừa phái tới để giải vây cho tôi, vậy mà hai cái tên quỷ chán ghét này cũng đeo theo cho bằng được... Đợi chút, vậy cũng rất tốt nha! Lúc bọn họ tới hỏi giáo viên, tôi liền nhân cơ hội đó mà đào tẩu rồi hội họp với Ngôn Thừa, bọn họ sẽ không thể ném giáo viên sang một bên đi?

Nhưng chuyện này không hề phức tạp như tôi nghĩ, cũng không hề thuận lợi như tôi ảo tưởng.

3. Chương 3: Lấy Tôi Đây Một Cái Thước Dây Đi

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Ba người bọn tôi một đường tới văn phòng giáo viên, tôi hỏi thầy Vương có chuyện gì tìm tôi không, kết quả thầy Vương nói: có.

Lúc ấy tôi còn vì bản thân tự cho mình là thông minh mà xấu hổ một hồi, chỉ là người khác nhìn không ra mà thôi.

Thầy Vương tìm tôi (Thật ra cũng tìm luôn Ngôn Thừa, chẳng qua là tìm không được nó), chủ yếu là vì chuyện nửa tháng sau là ngày kỷ niệm thành lập trường, không biết thầy nghe từ chỗ nào, nói tôi và Ngôn Thừa biết đàn violon, cho nên mới bảo bọn tôi tới diễn tấu, làm thành một tiết mục.

Tôi cực kì muốn cự tuyệt, lý do đương nhiên là vì phiền toái rồi, nhưng là một học sinh “Nhu thuận” (vâng lời), mấy người có thể từ chối giáo viên sao?

Không còn cách nào, tôi đành phải kéo Ngôn Thừa xuống nước chung với mình luôn.

Tôi nhìn thoáng qua bàn làm việc của giáo viên bên cạnh, thấy giáo viên kia vẫn còn đang giảng bài cho hai tên đó, tôi liền nhân cơ hội nói với thầy Vương: “Thầy ơi, không còn việc gì nữa em đi trước nha.”

“Được, em đi đi, đừng quên nói với Ngôn Thừa luôn nha.”

“Dạ.” Nói xong tôi liền dùng tốc độ bàn thờ chạy ra khỏi văn phòng giáo viên, đầu tiên là trở về lớp lấy cặp sách, sau đó là chạy tới chỗ của Ngôn Thừa.

Nó đang trốn ở đằng sau toà kí túc xá cũ của giáo viên, nằm trên băng ghế mà ngủ đến ngon lành, nơi này cực kì bí mật, vừa yên tĩnh còn có bóng râm, người bình thường sẽ không tới, là nơi tốt nhất để cho những tên cúp học tới đây ngủ.

Tôi đi tới bên cạnh nó, vừa lộ ra một “Nụ cười gian” muốn dọa nó, kết quả lại bị nó đột ngột mở mắt ra dọa lại.

Nó chậm chạp ngồi dậy, ngáp một cái thật to nói: “Tan học rồi à?”

“Chưa, bắt quá chỉ còn mấy phút nữa thôi.” Tôi xoay người ngồi ở bên cạnh nó, kết quả vừa mới xoay người liền nhìn thấy cách đó không xa có hai người đang đứng.

Tôi: “...” Đệt, mấy tên này theo tôi từ lúc nào vậy? Tần Thủ Quân thì không nói làm gì, mấu chốt là Ân Cửu Hàn cũng chạy tới đây làm chi nữa?

Ngôn Thừa tựa như không nhìn thấy bọn họ, đầu nghiêng qua một cái, trực tiếp dựa vào vai tôi, “Vây để em dựa một hồi nữa đi.”

Tần Thủ Quân tới gần nhìn chúng tôi một cái, nhú nhú mày, có thể là do không phân biệt nổi hai bọn tôi ai là ai, nhưng khi tôi đối diện với tầm mắt của hắn, hắn liền dời tầm mắt đi, chuẩn xác mà đặt trên Ngôn Thừa, nói: “Theo tôi về lớp trực vệ sinh.”

Ngôn Thừa lười biếng nói: “Đã trực xong từ tám đời rồi.”

Tần Thủ Quân rõ ràng không có tin: “Cậu về trực lúc nào chứ?”

Ngôn Thừa nói: “Nhân duyên của tôi tốt, đương nhiên sẽ có người nguyện trực giúp tôi.”

Mặc dù có chút vô sỉ, nhưng cái này nó không có nói dối, nhân duyên của nó với nữ sinh rất tốt, rất nhiều nữ sinh đều tự nguyện mua bữa sáng cho nó ăn. Nhưng kỳ quái nhất là, tôi lại không được phước như nó.

Nghĩ như vậy, tôi đột nhiên hơi dỗi bụng, bĩu môi một cái, trong lúc vô tình còn cùng tầm mắt của Ân Cửu Hàn đối diện nhau.

Nhìn tôi làm gì? Tôi trợn mắt nhìn hắn, sau đó giật giật bả vai, nói với Ngôn Thừa: “Hết giờ rồi, đi thôi, anh dỗi rồi.”

Ngôn Thừa không cam lòng mà đứng lên, lười biếng duỗi eo ra, liền bị Tần Thủ Quân bắt lấy cánh tay một phát, “Mặc kệ có người giúp cậu trực giùm cậu hay không, cậu đều phải theo tôi về lớp làm vệ sinh.”

Thấy vậy, tôi lập tức vươn tay muốn đẩy Tần Thủ Quân ra.

Nhưng khiến tôi kinh ngạc nhất là, khi tôi vừa đụng tới Tần Thủ Quân, gã tựa như bị giật điện mà buông Ngôn Thừa ra vậy.

Tôi và Ngôn Thừa đều ngẩn ra. Ấn Cửu Hàn bỗng nhiên chen tay vào ngăn cách giữa bọn tôi, thần sắc có chút kỳ quái.

“Làm gì ghê vậy ba, bộ tôi có độc hả?” Trước đó cũng đâu có sao đâu... A, bởi vì trước đó tôi không có đụng vào gã.

Sắc mặt Tần Thủ Quân hơi thay đổi, cuối cùng nói: “Bỏ đi, lần này tôi bỏ qua cho cậu. Nhưng lần sau cậu còn nhờ người khác giúp thì lúc đó đừng có trách tại sao tôi lại trừ điểm của cậu.”

Nói xong gã liền vội vàng bỏ đi.

Phản ứng của gã cũng thật kỳ quái đi? Tôi và Ngôn Thừa liếc nhau một cái, đều cảm thấy thật là vi diệu.

Ấn Cửu Hàn thu hồi bàn tay cứng nhắc của mình nói: “Hai cậu về nói với dì một tiếng, hôm nay tôi sẽ không tới nhà các cậu ăn cơm.”

Tôi còn đang suy nghĩ hắn lại muốn làm gì nữa đây, thì ra là vì việc này. Nói như vậy, ba mẹ hắn là trở về rồi à.

Kết quả mấy ngày kế tiếp, Ấn Cửu Hàn cũng không có tới nhà bọn tôi ăn cơm nữa, thỉnh thoảng, lúc bọn tôi về nhà, đứng ở cửa đều có thể nghe được tiếng khắc khẩu từ trong nhà hắn truyền ra, đôi khi còn nghe thấy cả tiếng đồ vật bị bể vỡ.

Ở trên trường, Ấn Cửu Hàn cũng không có gì khác lạ, bài tập của tôi đều được hắn làm tốt rồi để ở trên bàn. Nhưng nhìn thấy đáy mắt thâm quầng của hắn, tôi cảm thấy chuyện trong nhà hắn không hề đơn giản như vậy. Ít nhất, vẫn là khiến hắn hơi rối bời.

“Tôi nói nè, mấy ngày nay cậu không cần phải giúp tôi làm bài nữa đâu, tôi và Ngôn Thừa phải tập đàn violon, cho nên thầy bảo bọn tôi không cần làm bài cũng được. Cậu có thể dùng chút thời gian đó mà nghỉ ngơi, không cần phải hao tâm tổn sức như vậy nữa.” Nhìn hắn một như vậy, trong lòng tôi cũng có chút áy náy, cho nên lúc Ấn Cửu Hàn bảo tôi đưa vở bài tập cho hắn, tôi liền nói một câu như vậy.

Nhưng sau khi hắn nghe thấy tôi nói vậy liền ngốc ngốc mà nhìn tôi, có chút mờ mịt còn xoắn xuýt nữa, so với bộ dáng trấn định trước đây, có hơi yếu ớt một chút.

Tôi nói sai cái gì à?

Hắn chậm rãi thu hồi tay, nắm thành quyền, gân xanh cũng nổi lên, hiển nhiên là rất dùng sức.

Tôi nghe thấy hắn nói cực kì nhỏ: “Không cần tôi nữa sao?”

Là tôi nghe nhầm à?

Mặc kệ có nghe nhầm hay không, tôi đều cảm thấy nếu cứ để cho hắn tiếp tục ôm cái suy nghĩ này, có lẽ sẽ rất là nguy hiểm đi.

“Nhưng tôi cần cậu giúp tôi một chuyện khác. Tôi và Ngôn Thừa khi lên sân khấu ít nhiều gì cũng cần phải có một bộ đồ nghiêm túc một chút, tôi biết chú của cậu có mở một tiệm lễ phục, cho nên cậu có thể giúp bọn tôi chuẩn bị hai bộ được không. Làm ơn nha!” Bộ dáng của tôi cực kì rầu rĩ, trên mặt cũng tràn đầy khẩn cầu, ý đồ muốn hắn cảm thấy tôi đang rất cần hắn.

Quả nhiên, nắm tay của hắn liền chậm rãi thả lỏng, nhưng hai mắt của hắn vẫn gắt gao mà nhìn tôi, hình như là đang xác định tôi nói giả hay nói thật.

Đương nhiên là thật rồi. Mặc dù bọn tôi có lễ phục, nhưng đều là của nhiều năm về trước, hiện tại đã không còn mặc vừa nữa. Bắt bọn tôi chạy ra bên ngoài mua, không bằng đem chuyện này ném cho Ấn Cửu Hàn, vừa có thể bớt một phần công sức cho tụi tôi, còn có thể khiến hắn không còn nghĩ miên man nữa.

Qua hồi sau, Ấn Cửu Hàn mới nói: “Được.”

Muốn có được một bộ lễ phục tốt đương nhiên phải may theo số đo của người mặc, cho nên Ấn Cửu Hàn bảo bọn tôi tối nay tới nhà hắn đo một chút, tôi đáp ứng. Tuy rằng tôi rất muốn hỏi ba mẹ hắn không có ở nhà à? Nhưng tôi biết những lời này không thể hỏi ra được.

Tối đó sau khi ăn cơm xong, tôi liền một mình tới nhà của Ấn Cửu Hàn. Đương nhiên tôi không thể đem theo Ngôn Thừa được, ai biết Ấn Cửu Hàn sẽ làm ra cái chuyện gì chứ, dù sao thân hình của hai tụi tôi đều tương tự nhau, ai tới đó cũng được cả.

Trong nhà hắn có chút quạnh quẽ, so với lần trước tôi tới, đồ vật trong nhà cũng thiếu đi rất nhiều, hắn là bị ném vỡ hết rồi. Ba mẹ của Ấn Cửu Hàn quả nhiên là không có ở nhà, chỉ có mỗi mình phòng của hắn là bật đèn.

Lần này tôi có gõ cửa phòng, được sự cho phép mới tiến vào.

Hắn nhìn thấy chỉ có một mình tôi tới, cũng không hề có chút gì ngoài ý muốn.

“Không lẽ cậu thật sự coi tôi là cầm thú à? Ngay cả một chút tự chủ cũng không có sao?” Ấn Cửu Hàn đen mặt nói.

Tôi nhún vai nói: “Vẽ hổ thì dễ nhưng khó vẽ được xương hổ.” Nhìn thấy một màn kia, tôi còn có thể bảo trì được bình tĩnh đã là ghê gớm lắm rồi đó.

Tôi ở trong phòng hắn tuần tra một vòng, phát hiện không có gì biến hoá cả, những thứ đồ lặt vặt của Ngôn Thừa mà tôi đưa cho hắn cũng không biết là bị hắn giấu ở đâu rồi, vì thế tôi liền nói: “Được rồi, mau đi đi, đo nhanh nhanh tôi còn về nhà luyện đàn nữa.”

Ấn Cửu Hàn không biết từ đâu lấy ra một cái thước dây nói: “Vươn tay ra.”

Tôi nghe theo lời hắn, vươn cánh tay ra.

Ấn Cửu Hàn hình như nuốt một ngụm nước miếng, sau đó kéo thước dây ra dán sát vào người tôi, một cổ cảm giác nóng bỏng đánh vào người tôi, tôi liền muốn lùi về phía sau một chút, nhưng vẫn là cố nhịn xuống, tôi nghĩ: sợ cái gì mà sợ, hắn cũng đâu có ăn thịt mi.

Cho nên lúc này Ấn Cửu Hàn đang dán sát vào người tôi, sát tới mức tôi cũng có thể ngửi thấy được mùi sữa tắm trên người của hắn luôn ấy.

Đầu tiên hắn đem thước dây đo một bên, sau đó lại chuyển tới bên kia, kết quả vừa mới xoay đầu, không biết có phải là vô ý hay không, tôi cảm giác trán mình bị môi của hắn đụng trúng một cái.

Tôi không tự chủ mà ngả ra phía sau một chút, lại nhìn thấy hai mắt đem ngòm của hắn đang nhìn tôi, bên trong lộ ra thần sắc kì quái khó có thể nói nên lời, khiến trong lòng tôi có chút hơi sợ sệt.

“Được chưa, nhanh chút đi ba.” Tôi không khỏi thúc giục hắn.

Ấn Cửu Hàn thu hồi tầm mắt, ghi lại số đo cánh tay của tôi rồi nói: “Xoay người. Tiếp theo phải đo bả vai của cậu.”

Tôi không chút suy nghĩ gì mà xoay người lại, Ấn Cửu Hàn ở phía sau tôi cũng bắt đầu đo, thỉnh thoảng còn đụng chạm vào người tôi, ví dụ như lúc hắn đem thước dây để trên vai tôi, mấy ngón tay kia của hắn phải để trên người tôi để làm dấu, tôi phát hiện nhiệt độ của bàn tay hắn cực kì cao, cách một lớp quần áo tôi cũng có thể cảm nhận được nó.

Cổ của tôi còn cảm giác được hơi thở nóng bừng do hắn phả tới nữa, tựa như đầu của hắn rất gần với cổ của tôi vậy, không biết có phải là đang nhìn số đo trên thước dây hay không, nhưng sao lại lâu như thế chứ, lâu tới mức tôi cũng có chút mất kiên nhẫn.

“Này, cậu đang làm gì đó? Còn chưa đo xong nữa hả?” Tôi khó chịu quay đầu lại hỏi hắn, lại đột nhiên bị hắn đẩy một phát.

Phía trước của tôi chính là cái giường của hắn, bị hắn đẩy như vậy, cả người tôi liền không hề phòng bị mà ngã lên giường của hắn.

Tôi còn chưa có kịp chống tay đứng dậy, Ấn Cửu Hàn đã áp tới sau lưng tôi, cơ thể hắn đè lên cả tứ chi tôi, đem tôi giam cầm chặt chẽ dưới thân hắn, khiến tôi không thể nhúc nhích được.

Tôi nghe thấy tiếng thở nặng nề của hắn ở ngay hõm cổ mình, còn cảm giác được giữa hai bắp đùi có thứ gì đó cứng ngắc và nóng bỏng mà chọt chọt vào người tôi.

4. Chương 4: Bị Chó Đớp Một Cái

Edit: Động Bàng Geii

..oOo...

Sau khi ý thức được thứ chọt ở phía sau mình là cái gì, tôi lập tức liền giãy dụa, “Biến thái! Buông tôi ra!”

Ấn Cửu Hàn dùng sức nắm chặt lấy tay tôi, trầm giọng cảnh cáo tôi: “Đừng có nhúc nhích, nếu cậu nằm im thì sẽ không có chuyện gì hết, còn không, tôi không dám chắc bản thân sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Cả người hắn đều đè lên người tôi, nặng muốn chết, khi nói chuyện, khí tức ầm áp đều phảng phất ở bên tai tôi, khiến tôi cảm thấy vừa tê lại vừa ngứa, cực kì không thoải mái.

Nhịp tim của hai bọn tôi đều đập nhanh vô cùng, tiếng hít thở đều thâm trầm mà phập phồng, thân thể của hắn rất nóng, độ nóng kia cũng truyền sang người tôi, thiêu đốt cả người tôi đều nóng lên theo, những chỗ mà tụi tôi tiếp xúc với nhau đều là mồ hôi và dính nhớp.

Tôi bị hắn đè tới mém chút nữa cũng không thở nổi, phải cực lực mà thở hổn hển, đẩy vai một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Đè đủ chưa?”

“A... Đã nói, là đừng có nhúc nhích...” Đỉnh quần của Ấn Cửu Hàn đã dựng đứng, cách hai lớp quần của hai người, đem cái thứ đáng chết kia chen vào giữa hai phiến mông của tôi.

Hiện tại là mùa hè, bọn tôi đều mặc không nhiều, quần cũng thuộc dạng mỏng, hắn lại như vậy, tôi liền không dám nói chuyện cũng không dám động dậy.

Tuy rằng tôi không động, nhưng hắn lại bắt đầu động rồi.

Ấn Cửu Hàn đem hai tay tôi đan chéo lại với nhau dùng một tay đè chặt lại, cái tay còn lại bắt đầu ở trên người tôi ngao du, những nơi đi qua, đều khiến cho tôi nổi da gà lên!

Tôi dùng hết khí lực từ lúc sinh ra tới giờ xoay người lại, không thể để cho hắn đạt được mục đích, nhưng hắn lại đột nhiên cởi quần của tôi ra.

“Biến thái! Biến thái! Buông tôi ra! Cậu nhìn cho rõ đi! Tôi không phải là Ngôn Thừa!” Tôi lập tức mở to mắt, trong lòng càng thêm bối rối.

Ấn Cửu Hàn tăng tăng thở dốc nói, “Tôi biết, Ngôn Sênh, đừng sợ, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Nói xong, hắn lại cầm cái đó của tôi lên chậm rãi lên xuống.

“A... Không cần... A ha...” Đáng chết, cảm giác quá mãnh liệt, thằng em tôi vốn còn đang mềm nhũn, chưa tới mấy cái đã cứng ngắc mà đứng thẳng dậy. Tôi nhìn không được mà cong người lên muốn đứng dậy, nhưng Ấn Cửu Hàn ở phía sau lại đè tôi trở về, cũng không biết là hắn đã cởi quần ra từ lúc nào, cái thứ chết tiệt kia cứ như vậy mà trực tiếp cắm vào giữa hai cánh mông tôi. Loại cảm xúc này... Tôi thật sự không dám tưởng tượng nữa...

Tôi nghe thấy hắn hừ một tiếng thật thoải mái, sau đó bắt đầu kích thích ở phía sau tôi với biên độ nhỏ, cũng không quên chơi đùa với thằng em của tôi.

Cái đó của tôi vẫn chưa bao giờ bị ai đụng chạm qua, ngay cả tôi cũng chưa bao giờ làm như vậy cả, kỹ xảo của hắn lại thành thạo như thế, nắm ngón tay linh hoạt mà vỗ về chơi đùa, ngón trở thì vân vê núm vú của tôi, khiến thân thể tôi run lên không ngừng.

“Không cần... A a...” Tôi thấp giọng nức nở.

“A... Ngoan, rất nhanh liền tốt rồi.” Ấn Cửu Hàn nhẹ giọng an ủi, nhưng cơn thịnh của hắn đang đặt giữa cánh móng tôi lại càng đâm vào sâu hơn, nhiều lần tôi còn cảm giác được quy đầu của hắn đang ma sát qua lại cúc nhỏ của tôi, mỗi lần đều như có như không muốn cắm vào.

Ấn Cửu Hàn giúp tôi lộn nhanh hơn, không quá bao lâu, một trận khoái cảm khó diễn tả từ dưới xương cụt đột nhiên lan tràn ra khắp toàn thân tôi, da đầu tôi run lên, toàn thân cũng giật giật theo, một tiếng rên rỉ không nhịn được mà thốt lên: “A...” Một dòng sền sệt từ chỗ đó của tôi không khống chế được mà phun ra, hai mắt tôi vô thần nhìn chằm chằm phía trước thở dốc, không lâu sau đó tôi liền ngửi thấy được một mùi vị tanh tưởi xa lạ mà cũng cực kì quen thuộc.

Tôi cảm thấy cơn thịnh mãnh cảm của mình vẫn đang được Ấn Cửu Hàn xoa xoa nắn nắn một hồi mới buông ra, kể đó tôi liền nghe thấy tiếng hít hà của Ấn Cửu Hàn từ phía sau truyền tới, loại hít thở này cực kì thoải mái, khiến tôi nghĩ tới những kẻ nghiện mà mình đã xem trong TV.

Sau đó, hắn hết liếm lại mút cái gáy của tôi, tất cả đều tập trung ở một chỗ, khiến tôi hoài nghi bản thân có khi nào là một cây kem hay không.

Cuối cùng, hắn đem cơn thịnh ma sát với cúc nhỏ của tôi, một trận rên rỉ trầm thấp từ trong cổ họng phát ra, từng cổ chất lỏng đều bắn ra giữa đùi tôi, khiến phía dưới của tôi đều nhớp nháp, tanh hôi không chịu nổi.

Cho tới khi hắn hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa, tôi cũng đã hồi thần trở lại, lạnh giọng nói: “Đã đủ chưa? Có thể cho tôi đứng lên rồi chứ!”

Thân thể Ấn Cửu Hàn ở trên người tôi cứng đờ, lập tức buông tứ chi của tôi ra chống tay lên giường đứng lên.

Tôi đem hắn đá văng xa ra, mặc lại quần của mình, cái gì cũng không nói, trực tiếp chạy về nhà của mình, thẳng tắp một đường vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa.

“Tên biến thái! Khốn nạn! Đồ con rùa đen! Không được chết tử tế!” Tôi vừa tắm vừa mắng Ấn Cửu Hàn, một cho tôi còn nghĩ hắn đang khổ sở vì chuyện trong nhà, cho nên mới bỏ qua cho hắn cái vụ bài tập kia, vậy mà không ngờ hắn còn dám làm chuyện như vậy với tôi!

May là tôi đó, nếu là Ngôn Thừa, vậy liền xong! Ấn Cửu Hàn a Ấn Cửu Hàn, tôi với cậu chưa xong đâu nha!

Trong lòng cực kì tức, lúc kì cọ cũng vô cùng dùng sức, tôi cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy trên làn da trắng nõn của mình đều bị bản thân chà chà tới đỏ au. Tôi nhíu mày, nghĩ tới cái gáy mình bị Ấn Cửu Hàn liếm mút như vậy, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Nghĩ như vậy, tôi gội sạch xà bông ở trên người mình, đi tới trước gương, lau người một cái, xoay lưng lại với gương, quả nhiên chỗ đó để lại một dấu ô mai tới chói mắt.

Tên khốn nạn!

Tôi một phát đánh vào bệ rửa mặt, khiến cho lòng bàn tay của mình đều sưng đỏ.

Mọi chuyện chẳng thuận lợi gì cả...

Tôi cũng không có mặc quần áo, quần khăn tắm liền đi ra ngoài. Ngôn Thừa đang nằm ở trên giường đọc truyện, nghe thấy động tĩnh của tôi, vô thức hỏi một câu: “Sao mới về đã đi tắm rồi, không lẽ Ấn Cửu Hàn làm gì anh à?”

Khoé miệng tôi thoáng giật một cái, thầm nghĩ em làm sao biết hay quá vậy, nhưng ngoài miệng lại trả lời: “Hắn có thể làm gì anh chứ. Chẳng qua là do phòng của hắn quá thú vị, điều hoà cũng không có chịu mở, khiến cả người anh đều ra một thân toàn mồ hôi, anh sợ nhiễm mùi thú vị đó nên mới chạy về tắm rửa đó. Lỡ đâu lại bị em cản nữa thì sao.”

Tôi và Ngôn Thừa đều không thích mùi thúi. Chủ yếu là do mẹ của bọn tôi có chứng khiết phích nhẹ, cho nên bọn tôi cũng bị ảnh hưởng tới một chút.

Dưới sự quấy phá của tôi, Ngôn Thừa cũng lâu rồi chưa có tới nhà của Ân Cửu Hàn, đương nhiên sẽ không biết tình huống ở bên đó, nói: “Gớm vậy sao? Vậy em sẽ không bao giờ tới nhà của hấn nữa.”

Ngày hôm sau, trên đường đi học, chỉ cần nghĩ tới việc tên nhãi Ân Cửu Hàn ngồi ở phía sau mình, da đầu tôi liền run lên.

Lúc tới trường, không ngờ bọn tôi lại gặp được Ân Cửu Hàn ở trước cổng. Hấn rất dễ khiến người khác phải chú ý, dáng người cao cao gầy gầy, khuôn mặt lại cực kì đẹp (nhưng tôi vẫn cảm thấy như mấy cha già ấy), chỉ cần là nữ sinh, đều sẽ lén lút mà nhìn trộm hấn, cho nên bọn tôi mới có thể dễ dàng phát hiện ra hấn như vậy. Ngôn Thừa kêu hấn một tiếng, Ân Cửu Hàn không khác gì ngày thường mà lên tiếng chào hỏi bọn tôi, sau đó đi tới bên cạnh tôi.

Qua đây làm chi? Mau cút đi!

“Đã ăn sáng chưa?” Thần sắc Ân Cửu Hàn như thường hỏi.

Không hổ là biến thái, loại bản lĩnh mặt không đổi sắc này thật khiến cho tôi rất khâm phục. Tôi trợn mắt nghiêng sang chỗ khác, không thèm để ý tới hấn.

Ngôn Thừa nói: “Tôi thì ăn rồi, nhưng Ngôn Sinh thì chưa, còn bị mẹ mắng cho một trận.”

Ân Cửu Hàn nhìn tôi nói: “Chỗ tôi còn một phần, cậu có muốn ăn không?”

Tôi không muốn Ngôn Thừa nhìn ra chỗ không thích hợp, cho nên nói: “Không có khẩu vị, không muốn.” Chẳng qua là tôi không muốn dính dáng gì tới hấn mà thôi.

Ân Cửu Hàn cũng không nói gì nữa, nhưng vừa vào tới lớp, hấn đã đem bữa sáng đặt lên bàn của tôi.

“Ăn một chút đi, nếu không lát nữa đói.”

Bây giờ không có Ngôn Thừa ở đây nữa, tôi liền tỏ vẻ cực kì chán ghét hấn, nói: “Đừng có giả mù sa mưa. Cút sang một bên đi, cũng đừng có nói chuyện với tôi nữa.”

Nói xong, tôi liền đem bữa sáng ném về bàn của hấn, đặt mông ngồi xuống, không thèm quay đầu lại.

Nhưng tầm mắt ở phía sau luôn làm tôi đứng ngồi không yên cả một ngày, có một dòng suy nghĩ cứ quay đi quẩn lại trong đầu tôi — Tìm giáo viên chủ nhiệm đổi lại vị trí ngồi. Nhưng làm như vậy chẳng khác gì tôi để ý tới hấn vậy.

Ài, khó chịu quá đi mất.

Một bạn học đi ngang qua chỗ của tôi, kỳ quái hỏi tôi: “Ngôn Sinh, gáy cậu làm sao vậy?”

Đồng phục mùa hè không có cổ, cho nên sáng nay tôi liền dán một cái băng cá nhân che lại dấu vết kia, vì không muốn người khác chú ý, không nghĩ tới lại có người hỏi đến chuyện này.

“Không có gì, hôm qua không cẩn thận bị chó đớp một cái thôi.”

“A! Vậy cậu đi tiêm vaccin phòng bệnh chưa? Coi chừng bị bệnh chó dại đó, trị không hết đâu, mấy ngày trước tôi còn đọc được một tin có một phụ nữ ở nông thôn bị chó dại cắn tới chết đó.” Bạn học lo sợ nói.

“À há, vậy tôi phải đi tiêm một liều vaccin mới được, con chó kia thoát nhìn rất giống bị điên nha, không chừng là có bệnh dại thật!” Tôi cười nói.

Không biết Ân Cửu Hàn ở phía sau là đang mang cái biểu tình gì.

Cho dù cả ngày hôm nay tinh thần của tôi không được tốt cho lắm, nhưng tới buổi chiều, chủ nhiệm liền công bố một tin cực kì tốt, khiến tâm tình tôi cũng chuyển biến tốt lên không ít — Một tuần sau có cắm trại.

Thiệt là tin tốt! Như vậy cũng không cần phải lên lớp!

Nói tâm tôi lớn cũng được, vô tâm vô phé cũng không sao, không quá vài ngày tôi đã mang cái chuyện phát sinh ở nhà Ấn Cửu Hàn ném ra sau đầu. Trước ngày cắm trại một ngày, tôi và Ngôn Thừa hiếm thấy mà đi siêu thị cần quết, mua một đồng đồ ăn vặt nhét đầy cả ba lô.

Thật ra đi cắm trại cũng không có gì thú vị cả, nhưng so với việc ngày nào cũng ngồi ở trên lớp, thì đây chính là thiên đường.

Lần này bọn tôi cắm trại ở trong một con rừng ngoài thành phố, cảnh sắc không có gì đặc biệt, đường núi cũng rất gập ghềnh, nhưng được cái đây chính là thiên nhiên tự nhiên, lại còn có thể nướng đồ ăn ở ngoài trời!

Thật ra những thứ này đều không phải là điểm mấu chốt, điểm mấu chốt chính là tôi thật sự không thể ngờ trước được, tôi và Ấn Cửu Hàn lại có thể gặp phải một chuyện xui xẻo đến như vậy!

5. Chương 5: Tôi Đáng Sợ Tối Như Vậy Sao?

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Tối ngày cắm trại, trời từ sớm đã rất âm u, tuy không có đổ mưa, nhưng cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nhà trường liên hệ thiếu mất một chiếc xe du lịch, cho nên lớp của tôi chỉ có thể bon chen với lớp khác trên một chiếc xe, chỗ ngồi không đủ, đương nhiên nam sinh phải nhường ghế ngồi cho nữ sinh, đứng thành bầy ở cửa ra vào phía sau, bởi vì nơi này thông gió, tầm nhìn ra bên ngoài cũng rộng, còn có thể dựa vào lan can sắt mà nghỉ ngơi.

Trên xe có chút chật, ghê tởm nhất là Ấn Cửu Hàn còn cố tình chen tới chỗ tôi, hơn nữa còn lợi dụng ưu thế chiều cao mà đem tôi vây lại ở trong một góc, cứ như vậy, xung quanh ngoại trừ kính thủy tinh cách ly cũng chỉ có hắn.

“Cậu tránh xa tôi ra một chút.” Tôi cực kì chán ghét mà dùng khuỷu tay chọt hắn.

Ấn Cửu Hàn nắm lấy tay tôi, tôi còn có thể cảm nhận được ngón cái của hắn đang vuốt ve cổ tay tôi, loại cảm giác này khiến tôi nhớ tới chuyện phát sinh vào cái đêm đó, tôi quay đầu lại hung hăng mà trừng hắn một cái, trên thực tế, trong lòng đã khủng hoảng tới một trận.

“Tôi chỉ muốn giải thích một chút.” Giọng của Ấn Cửu Hàn ở bên trong thùng xe ồn ào này cũng không tính là vang, người khác cũng không có nghe thấy hắn nói gì, nhưng tôi lại có thể nghe thấy không sót lấy một chữ, bởi vì hắn đứng ở ngay phía sau tôi, lúc nói chuyện hơi thở đều phun ở bên vành tai tôi.

Tôi dùng lực rút tay mình về lại, tức giận nói: “Câm miệng, hiện tại tôi không muốn nói chuyện này với cậu.”

“Vậy cũng được, đợi xe tới nơi rồi, chúng ta tìm một chỗ không có người nói chuyện.” Ấn Cửu Hàn tùy tiện đưa ra quyết định.

Tôi hừ một tiếng, không thèm đáp ứng hắn.

Ấn Cửu Hàn còn nói: “Nếu cậu không chịu đi theo tôi, tôi liền đi tìm Ngôn Thừa.”

Làm sao lại có người vô sỉ tới như vậy!

“Cho cậu năm phút.” Tôi lạnh lùng nói.

“Được.”

Sau đó hai chúng tôi liền im lặng, nhưng không biết có phải là ảo giác của tôi hay không nữa, tôi luôn cảm thấy đầu của Ấn Cửu Hàn để ở rất gần với gáy của tôi, tựa như đêm đó mà hít thở mùi vị trên người tôi.

Trên đường, chiếc xe đi qua một con đường hầm, trong xe nháy mắt liên tõi mù, tầm mắt của bọn tôi cũng vì tõi đột ngột mà không nhìn thấy mọi thứ xung quanh. Đúng lúc này, có một bàn tay bưng kín miệng của tôi, còn nhanh chóng liếm cắn vành tai của tôi nữa.

Ấn Cửu Hàn ở bên tai tôi nói: “Dù sao cũng có lỗi rồi, không bằng hiện tại chiếm tiện nghi nhiều hơn một chút, cậu nói có đúng không?”

Đúng cái đầu mi á!

Ngay sau đó, hắn lại không kiêng dè gì mà hàm trụ, dùng sức mút vào, tựa như là đang nhấp nhấp một cây kem đầy mỹ vị vậy.

“Ừm...” Tôi cảm thấy vành tai của mình bị sự ẩm ướt và lửa nóng của đôi môi hắn gât gao bao trùm lại, còn bị răng nanh của đối phương khê cắn nữa. Chỗ này của tôi cực kì nhạy cảm, bị hắn chơi đùa như thế, toàn thân đều mềm nhũn không còn chút sức lực, muốn mở miệng ra quát to, nhưng bàn tay hắn lại bịt kín miệng của tôi, khiến tôi không kịp khép miệng lại, nước miếng liền chậm rãi tràn ra khỏi khoé miệng, tất cả đều dính trong lòng bàn tay của hắn.

Một tay khác của hắn tiến vào áo đồng phục của tôi thăm dò, bàn tay ấm áp từng chút từng chút vuốt ve da thịt của tôi, cuối cùng dừng lại tại lồng ngực của tôi, đầu ngón tay linh hoạt bắt đầu đùa giỡn đầu vú tôi, lúc thì gầy nhẹ đỉnh đầu, lúc thì dùng lực kẹp chặt, chơi tới quên trời quên đất.

Hắn quả thật là có gan làm loạn! Chẳng lẽ hắn một chút cũng không sợ người khác thấy sao!

“A...” Không được, không thể để hắn cứ tiếp tục như vậy được.

Tôi dùng sức dậm chân, hung hăng đạp lên chân của hắn, thừa dịp hắn hơi buông lỏng tay ra tôi liền đột ngột xoay người lại, đẩy hắn ra một cái.

“Ai da!”

“Ai đụng tôi vậy?”

“Ai giẫm tôi đó!”

.....

Bóng tõi trong xe nhất thời trở thành một đồng hỗn loạn, lúc này cũng vừa vặn đi ra khỏi tầng hầm, mọi người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi một lượt, đều chất vấn vừa này là ai quấy rối ở trong xe.

Tôi mặt đỏ tõi mang tai mà chùi chùi khoé miệng cùng nước miếng ở trên vành tai, lườm Ấn Cửu Hàn một cái, ngọn lửa trong lòng quả thật rất muốn phun trào ngay tại chỗ.

Ấn Cửu Hàn tựa như không có chuyện gì xảy ra mà đứng thẳng ở đó, không để ý tõi phía sau đang hỗn loạn, một lần nữa vươn tay ra bắt lấy tay vịn, dùng thân mình đem tõi và mọi người cách ly ra.

Biểu tình của hắn cực kì bình tĩnh, nhưng cái thứ đang chọt chọt ở đùi tôi liền nói cho tôi biết, người này căn bản là mặt người dạ thú, mặt người dạ thú nhả nhận bại hoại! Biến thái!

Tôi oán giận mà ngửa đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu cho rằng tôi không dám vạch trần cậu sao?”

Ấn Cửu Hàn nhìn tôi, ánh mắt này khiến tôi không tự chủ mà rét run, đây chính là ánh mắt của động vật máu lạnh đang theo dõi con mồi của chính mình, “Tùy cậu, tôi không quan tâm.”

Có ý gì? Không quan tâm cái gì?

“Rốt cuộc là đủ chưa hả! Tốt nhất là cậu nên tránh xa tôi ra một chút, nếu không tôi...”

“Nếu không thì cậu sẽ làm gì tôi?” Ấn Cửu Hàn trầm giọng nói: “Để mọi người biết cậu bị tôi... Dê sao?” Hắn dùng khẩu hình miệng mà nói hai chữ cuối với tôi.

Xe đột nhiên lái sang một phía, tất cả mọi người đều bị nghiêng sang một bên, tôi cũng không có ngoại lệ, cả người bổ nhào vào người Ấn Cửu Hàn, nữ sinh ngồi đằng sau nhìn thấy màn này, cực kì hưng phấn nói: “Thiệt ân ái á!”

Ấn ái cái rắm á!

Ấn Cửu Hàn còn cười với nữ sinh kia một cái, chọc cho hai con mắt của bà cũng phát sáng theo, càng thêm phần khích nữa.

Sau đó Ấn Cửu Hàn bình tĩnh mà nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “Cậu xem, cho dù là cậu nói đi nữa, bọn họ cũng chẳng có ai tin đâu, chỉ coi đó là một chuyện cười mà thôi. Huống chi, tôi biết cậu sẽ không dám làm như vậy.”

Thằng nhãi này vì biết tôi không dám làm vậy cho nên mới được voi còn đòi thêm Hai Bà Trưng đúng không!

Chúng tôi từ nhỏ đã lớn lên ở cùng nhau, hẳn tựa như anh em của bọn tôi vậy, tôi không thể dùng chính tay mình mà huỷ hoại hắn, tôi thật sự không thể nào làm được a. Nhưng lúc này tôi liền cảm thấy cũng vì tôi quá hiền nên mới bị hắn khi dễ như thế!

“Tôi sẽ nói cho cô và chú. Để bọn họ dạy lại cậu.” Tôi lạnh lùng nói.

Ấn Cửu Hàn nghe vậy, ánh mắt càng lạnh hơn nói: “A, vậy cậu cứ thử đi.”

Trong giọng nói của hắn còn tràn ngập sự trào phúng.

Không lâu sau đó, xe liền dừng lại, chúng tôi tới nơi rồi, mà lúc đó hạ thân đang sưng lên của Ấn Cửu Hàn cũng biến mất từ lúc nào.

Sau khi giải tán, Ấn Cửu Hàn mạnh mẽ lôi tôi ra khỏi dòng người đi tới một nơi vắng vẻ, nơi này tuy là khu du lịch, nhưng cũng rất thâm sơ hoang dã, người càng thưa, cũng đồng nghĩa với nơi đó càng hoang vu, đường cũng khó đi.

Ấn Cửu Hàn hình như là sợ tôi bỏ trốn mà nắm rất chặt lấy cổ tay tôi, nắm tới cổ tay tôi cũng phát đau, tôi giãy dụa nói: “Đủ rồi, nơi này không có ai. Có rắm thì phóng đi, tôi còn muốn đi tìm Ngôn Thừa, nó bảo đảm là đang đợi tôi.”

Thật ra tôi cũng không có muốn bỏ chạy, bởi vì tôi nghĩ, đây là lúc phải ba mặt một lời thẳng thắn với nhau, cứ tiếp tục để cho hắn xằng bậy như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày xảy ra chuyện.

Ấn Cửu Hàn lôi kéo tôi tới một tảng đá lớn, đem tôi đẩy vào tảng đá lạnh lẽo ở phía sau, lại khoá tôi lại tại không gian chật hẹp trong vòng tay của hắn.

Chỉ là chúng tôi còn chưa có kịp nói gì, trời bỗng nhiên lại đổ xuống một trận mưa, mưa to kinh người, cực kì tầm tã. May là tảng đá kia có chỗ bị lõm vào, giống như hình cái bát vậy, vừa vặn có thể giúp hai người bọn tôi trú mưa được.

Phủi đi giọt mưa ở trên tóc, tôi mở miệng trước: “Ấn Cửu Hàn, cậu thành thật nói với tôi đi, rốt cuộc gần đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Còn có, tại sao cậu lại làm như vậy với tôi hả?”

Ấn Cửu Hàn thấp giọng cười cười.

“Cậu cười cái gì mà cười?” Tôi nhú mày, chẳng cảm thấy có chỗ nào mắc cười cả.

“Rõ ràng cậu lớn lên đáng yêu như vậy, lại cứ thích tỏ vẻ ngầu lòi làm chi, có biết là nó chẳng hợp với cậu một tẹo nào hay không?” Ấn Cửu Hàn dùng bàn tay lạnh lẽo của mình mà vò vò đầu tôi, khiến đầu tóc tôi càng trở nên rối loạn hơn.

“Đáng yêu cái cục cứt! Ông đây gọi là đẹp trai! Có cậu mới giả bộ ngầu lòi thì có!” Tôi gạt tay hắn ra, oán hận chỉnh lại tóc của mình, “Đừng nhiều lời, mau nói thật cho tôi! Rốt cuộc điều gì đã khiến cậu lầm đường lạc lối như vậy hả?”

Ấn Cửu Hàn thu tay về, “Đều là đàn ông với nhau, cậu hẳn là phải rõ chứ, dục vọng mà tới căn bản là không thể nào không chế được.”

“Tôi biết! Chỉ cần cậu không đi làm... Mấy cái loại chuyện kia, thì sẽ không còn vấn đề gì hết á! Thay vì cậu nghĩ tới ba cái chuyện này, thì không bằng lo học đi!” Tôi tận tình mà khuyên bảo hắn.

“Nghĩ tới? Ha ha... Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, tôi bị như vậy đều là do mùi hương cả.” Hai tay Ấn Cửu Hàn dút vào trong túi, tóc bị mưa xối ướt cũng rủ xuống trước trán, quần áo cũng dính sát ở trên người, bo – đờ cứ thế mà lộ ra, bộ dáng này thoát nhìn thật gợi cảm.

Đợi chút, gợi cảm? Tại sao tôi lại có cảm thấy như vậy kia chứ? Khẳng định là ảo giác! Tuyệt đối là ảo giác!

Tôi lắc lắc đầu một cái, đem cái ý tưởng này ném ra khỏi đầu mình, sau đó hoang mang nói: “Nhưng đã lâu rồi cậu cũng đâu có tiếp xúc với Ngôn Thừa đâu, cho dù là có đi nữa, cũng chỉ có chút xú mà thôi, vậy cũng đâu có cần phải tới mức ‘hưng phấn’ như vậy chứ?”

Con người Ấn Cửu Hàn tối đen nhìn chằm chằm tôi, một loại cảm giác áp bách liên đánh tới trên người tôi.

“Cậu thật sự muốn biết nguyên nhân sao?” Hấn hỏi.

“Nhảm nhí, không muốn biết thì tôi còn đi hỏi cậu làm cái gì.” Tôi tức giận nói.

Ấn Cửu Hàn nói: “Vậy cậu nói cho tôi biết, tôi làm như vậy với cậu, cậu có phản cảm không?”

Tôi trợn mắt nhìn hấn, “Đương nhiên là phản cảm rồi! Không phản cảm mới là lạ, cậu nghĩ tôi cũng biến thái giống cậu sao?”

“Nhưng mà... Tôi cảm thấy, thật ra cậu cũng rất thích ở trong đó thì có.” Ấn Cửu Hàn tới gần tôi.

“Cậu muốn làm gì? Tôi cảnh cáo cậu đừng có mà xằng bậy nha!” Tôi cảnh giác lui lại phía sau.

Bên ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, âm thanh va chạm giữa nước mưa và mặt đất phẳng phất như có thể che dấu hết thấy động tĩnh phát sinh ở nơi này.

Ấn Cửu Hàn nhìn thấy tôi phòng bị như vậy, lại cúi đầu nở nụ cười, “Tôi đáng sợ tới như vậy sao?”

Ngày thường hấn rất ít khi cười, mặt cứ như khúc gỗ vậy, bạn học trong lớp gần như là không có ai tiếp cận được hấn cả, cho dù hấn lớn lên đẹp trai thế nào đi nữa, thì các bạn nữ cũng sẽ lắc đầu chịu thua. Có khi hấn còn không thèm nói một câu nào cả ngày trời, cũng có khi không phải nói với tôi vài câu, thì cũng là nói chuyện với giáo viên về cách giải đề, cho nên ở trong mắt người khác, quan hệ của chúng tôi thoát nhìn rất là tốt.

Vốn quan hệ giữa tôi và Ngôn Thừa với hấn cũng rất tốt, chỉ là gần đây lại không còn giống như vậy, Ấn Cửu Hàn càng lúc càng trầm mặc ít nói, quanh thân còn toả ra hàn khí, thái độ với tôi cũng lúc nóng lúc lạnh, tôi thật sự có chút hơi sợ hấn a.

Thấy tôi im lặng, Ấn Cửu Hàn liền minh bạch.

“Trước đó tôi đã từng nói, cậu và Ngôn Thừa không hề giống với nhau là bởi vì trên người cậu ta có mùi khiến tôi say mê, mà cậu thì không có, đúng không?” Ấn Cửu Hàn nói.

Tôi nhìn hấn một cái, ý bảo hấn tiếp tục nói.

“Thật ra...”

Nói tới đây, từng đợt sấm rền từ bên ngoài bỗng nhiên truyền tới, mặt đất dưới chân đột nhiên chấn động theo, tôi và Ấn Cửu Hàn ý thức được có gì đó không thích hợp, liền nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng chạy ra bên ngoài, nhưng đã quá muộn, không biết tảng đá bên ngoài bị thứ gì xung kích, khiến nó đột nhiên sụp xuống, tôi và Ấn Cửu Hàn còn chưa có kịp chạy ra, đã bị nhốt lại ở bên trong không gian chật hẹp tối đen của tảng đá.

6. Chương 6: Thật Quá Phận

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

May mà không gian bên trong tầng đó cũng có kẻ hở, tuy không thể cho người chui ra, nhưng cũng không khiến chúng tôi bị chết ngột.

Vách đá thấp bé nhỏ hẹp, Ấn Cửu Hàn không thể đứng thẳng người chỉ có thể ngồi xuống, hần phải một chút bụi bẩn trên tay mình nói: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Trong lòng tôi còn đang sợ hãi đây nè, nếu không phải lúc này tôi kịp thời nghe thấy Ấn Cửu Hàn bảo nằm xuống, nói không chừng đã bị tảng đá rơi cho bể sọ rồi.

Trầm mặc một hồi, Ấn Cửu Hàn đề nghị: “Không biết phải đợi bao lâu nữa mới có người phát hiện ra chúng ta ở chỗ này, thay vì ngồi chờ chết, không bằng chúng ta tự đào một cái lỗ chui ra đi.”

“Đào một cái lỗ?” Tuy có hơi do dự một chút, nhưng hiện tại tôi cũng chẳng nghĩ ra được cách nào khác hay hơn, đành phải đồng ý.

Chúng tôi chọn một cái khe hở bắt đầu đào, bởi vì không có dụng cụ nên chỉ có thể dùng hai tay, rất nhanh hai tay đều dính cả đồng bùn, ngay cả bên trong móng tay cũng đều có. Cái lỗ càng lúc càng lớn hơn, vừa mới thấy hi vọng ở trước mắt, thì nước mưa bắt đầu hướng về phía cái lỗ mà bọn tôi đang đào chảy vào, cũng đem theo một đồng đất bùn từ bên ngoài một lần nữa lấp lại cái lỗ đó. Càng đáng buồn chính là, vừa mới đào chưa được một nửa, liền phát hiện phía dưới là nham thạch không thể đào, hơn nữa còn không hề nhỏ nha.

“Không được, tôi hết hơi rồi.” Tôi dựa vào trên vách đá nổi giận nói.

Bên trong vách đá rất oi bức, cộng với việc đào lỗ trước đó, cho nên trên người bọn tôi đều là mồ hôi cùng bùn đất, may mắn là tôi đã sớm cởi áo bỏ vào trong ba lô. Tôi rửa sạch bùn đất trên tay, từ trong ba lô lấy ra một chai nước uống ừng ực, thấy Ấn Cửu Hàn còn đang đào, liền nói: “Vô dụng thôi, đừng lãng phí sức lực nữa. Chừa lại chút sức lực mà đợi người tới cứu đi.”

Ấn Cửu Hàn có chút vội vàng: “Cậu thì biết cái gì! Không muốn chết thì mau đào đi! Đào lớn hơn một chút là có thể chui ra bên ngoài rồi.”

“Cậu gấp cái gì chứ, chỉ cần lúc tập hợp không thấy tụi mình, bọn họ nhất định sẽ đi tìm, công tác viên sẽ thấy nơi này có vấn đề, lúc đó chúng ta cũng có thể được cứu ra.” Tôi không chút hoang mang nói.

Ấn Cửu Hàn lại nói: “Cậu không muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này mà cứ an nhàn đợi cứu viện tới cũng là một vấn đề đấy.”

Tôi không cho là đúng, liền đem nước bỏ sang một bên: “Cậu nói gì vậy? Chúng ta có đồ ăn có thức uống, ngoài trừ không thể ra ngoài thì vấn đề còn lại cũng chỉ là thời gian mà thôi, làm gì có cái nguy hiểm gì chứ? Chẳng lẽ trong này còn xuất hiện yêu quái?”

Ấn Cửu Hàn cũng ngừng lại, dùng nước rửa tay, mượn ánh sáng mỏng manh ở bên ngoài, ánh mắt nhìn tôi có một chút quỷ dị, thần sắc tựa như đang nhìn nài cái gì đó.

“Đừng nói cậu muốn nạt tôi nha?” Tôi trừng mắt hỏi hần.

Cơ thể Ấn Cửu Hàn hơi gầy nhưng rắn chắc, cũng mang theo một thân mồ hôi giống tôi vậy, hần lau đi mồ hôi ở trên trán, cũng đem những cọng tóc con ở trước trán hất lên để lộ ra cái trán trắng nõn, thoạt nhìn càng thêm đẹp trai hơn rất nhiều, cũng có cảm giác rất sếp xì nữa.

“Không phải cậu đang thắc mắc tại sao tôi lại làm những chuyện đó với cậu à.”

Một cổ cảm giác áp bức mãnh liệt đánh tới trên người tôi, hần nửa quỳ ở trước mặt ôi, hai tay chống hai bên, hô hấp có chút trầm thấp, “Nếu có trách thì cũng tự trách cậu đấy.”

Tôi không nhịn được cười nhạo hấn: “Hử? Cậu đang nói cái quỷ quái gì vậy? Trách tôi sao? Tôi rõ ràng đâu có làm gì đâu chứ!” Nói xong, tôi còn không vui mà đẩy hấn ra chỗ khác, “Tránh xa tôi một chút, ghen chết tôi.” Bởi vì tôi có một dự cảm không được tốt, không thể nghi ngờ đều là cảm giác hấn mang lại cho tôi.

Ấn Cửu Hàn một phát bắt lấy cổ tay tôi kéo một cái, khí lực cực kì lớn, tôi hoài nghi cổ tay của mình có khi nào bị hấn kéo gãy ra từng khúc luôn hay không.

“Ai bảo cậu cứ vo ve ở trước mặt tôi, còn tản ra cái mùi khiến tôi hưng phấn như vậy nữa, căn bản là mời gọi tôi ra tay với cậu mà!” Tiếng hít thở của Ấn Cửu Hàn càng thêm trầm trọng.

“Tôi phát ra mùi?! Đừng nói cậu nghĩ tôi là Ngôn Thừa nha?” Tôi giận dữ mà cười, “Tôi thấy cậu là bị dục vọng xông tới đầu óc mê muội hết cả rồi, bảo đảm bóc đại một người tới trước mặt cậu cũng có thể khiến cậu hưng phấn thì có, quả thực chẳng khác gì súc sinh!”

Ấn Cửu Hàn mặt không chút thay đổi thừa nhận: “Cậu nói đúng, tôi quả thật chẳng khác gì súc sinh.”

Mặt tôi tái mét nói: “Tôi không tin cậu không nhận ra hai bọn tôi, rõ ràng trước đó cậu còn nói ở trên người Ngôn Thừa có mùi, vậy tại sao hiện tại lại đổi thành trên người tôi có mùi rồi? Là cậu nói tào lao để chơi tôi có đúng không?”

“Tôi không có nói bừa. Vốn là như vậy, trên người Ngôn Thừa có mùi còn cậu thì không, nhưng sau khi hai người các cậu mộng tỉnh, mùi hương trên người Ngôn Thừa cũng nhạt đi, trái lại trên người cậu lại bắt đầu có mùi hương khác.” Ấn Cửu Hàn tiến tới càng gần, cố ý hạ giọng nói: “Càng đậm hơn cả mùi của tình dục nữa. Nhưng cậu lại hoàn toàn không hề hay biết, còn không ngừng câu dẫn tôi, lúc lên lớp nhìn thấy cái cổ lộ ra bên ngoài của cậu... Tôi đều rất muốn xé rách quần áo của cậu, đem cậu chịch tới nước mắt đầy mặt, chịch tới khi cậu cầu xin tha thứ.”

“Câm miệng, đừng nói nữa!” Sắc mặt của tôi trắng bệch rồi, ngăn cản hấn tiếp tục nói ra những lời ghê tởm kia, tôi sắp xếp lại ngôn ngữ nói: “Không phải cậu thích Ngôn Thừa sao, thích một người thì nên toàn tâm toàn ý đối với người đó, đừng kéo người khác đi làm mấy cái chuyện kia. Đương nhiên, tôi cũng không phải là cổ vũ cậu theo đuổi Ngôn Thừa, là do hành vi hiện tại của cậu thật quá đáng. Tôi coi cậu là bạn mới nhận cậu đó, nếu đổi là người khác, tôi đã sớm tố cáo cậu quấy rối tình dục rồi.”

Ấn Cửu Hàn cười khê một tiếng, tựa như cười nhạo tôi: “Tôi nói thích Ngôn Thừa hồi nào chứ?”

“Gi, cậu muốn chối nữa hả? Trước đó còn bóp cổ uy hiếp tôi không được nói với Ngôn Thừa, nhanh như vậy đã quên rồi sao? Hay là... Thật ra cậu đang thẹn thùng hả?” Tôi thoải mái trêu đùa. Mọi nó, cái tên này có thể dùng dấn sát tới nữa có được không!

Ấn Cửu Hàn cười khẩy nói: “Thẹn thùng à? Chẳng qua là vì đề phòng cậu đi nói lung tung mà thôi, dù sao tôi cũng chẳng muốn hình tượng con ngoan trò giỏi do tôi khổ công xây dựng bị cậu huỷ hoại đâu. Còn có, tôi chỉ lợi dụng mùi của Ngôn Thừa để trợ hứng mà thôi, nói cho cùng thì lúc tự mình giải quyết vấn đề sinh lý sẽ cảm thấy thiếu kích thích mà. Về phần thích một ai đó... A, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra ở trên người tôi đâu.”

Cái gì? Tên này quả nhiên là cầm thú chỉ dùng nửa thân dưới mà suy nghĩ! Vậy mà không ngờ tôi còn đi tin hấn thích Ngôn Thừa! Đây quả thực là một sự vũ nhục đối với Ngôn Thừa mà!

Sau đó, tôi lại hỏi: “Vậy bây giờ cậu không còn sợ bị người ta biết cái bản chất thật của cậu nữa à? Có phải liên quan tới chuyện trong nhà cậu gần đây hay không?”

Ấn Cửu Hàn ngữ khí lạnh xuống, “Nên nói thì cũng đã nói rồi. Vừa rồi tôi đã cảnh cáo cậu mau chóng rời khỏi nơi này, cậu lại không đồng ý. Cho nên hiện tại cũng đừng trách tôi không khách khí với cậu, bởi vì tôi đã nhìn hết nỗi rồi.”

“Cậu muốn làm gì? A ưm...” Tôi còn chưa nói hết câu, Ấn Cửu Hàn đã cúi đầu xuống một phát cắn lên cổ của tôi. Một trận tê dại từ trong cơ thể truyền lên đỉnh đầu, khiến tôi nhịn không được mà phát ra một tiếng làm người khác phải xấu hổ.

“Đừng, a... A ha... Đừng mà...”

“Bạn thật nhạy cảm.” Ấn Cửu Hàn cắn lỗ tai của tôi than nhẹ, bàn tay không an phận cũng bắt đầu vuốt ve da thịt lộ ra ở bên ngoài của tôi.

Một tay khác lần tới bụng của tôi, sau đó từng chút lại từng chút di chuyển lên bên trên, nhiệt độ nóng cháy tựa như đốt mỗi tắc da tắc thịt của tôi, sau đó tại lồng ngực bằng phẳng mà đùa giỡn đầu vú của tôi. Đương nhiên tôi liền liều mạng mà giãy dụa, nhưng chẳng khác nào là sức con kiến cả, căn bản không hề có tác dụng.

Một bàn tay khác của hắn đi tới phía sau lưng của tôi không ngừng vuốt ve, một bên nhấn tôi vào lòng hắn, một bên lại trượt xuống dưới, nhiều lần xâm nhập vào lưng quần tôi, ở xương cụt mà nhấn nhá, từng đợt tê dại đều dâng lên, khiến hai chân tôi đều mềm nhũn, đầu cũng không còn tỉnh táo, hơn nữa còn vô thức đình chỉ sự giãy dụa, không tự chủ mà vươn hai tay ra bám chặt lấy bắp vai sau lưng hắn.

Không khí bên trong vách đá càng thêm oi bức.

“A... Ừm ừn... Đừng... Chỗ đó... Ừm a...” Không ngờ Ấn Cửu Hàn lại liếm đầu vú tôi! Còn dùng sức mút vào! Loại cảm giác này... Tôi không thể nào miêu tả được a.

“Bạn kêu tới dâm đang như vậy, là vì rất thoải mái có đúng không?” Ấn Cửu Hàn dùng răng nanh cắn đầu vú tôi nói.

Tôi không nhịn được đẩy mặt hắn ra, lại phát hiện hai tay đều không còn sức lực, thật giống như “đã ghiền mà còn ngại.”

Hai tay Ấn Cửu Hàn càng thêm quá phận, một phát bắt lấy côn thịt đã nửa đứng lên của tôi, tựa như lần trước mà quen thuộc xoa nắn.

“A a... Hừ... Không... Ừn...” Ngón tay của hắn quá mức linh hoạt, khớp xương lộ ra ở bên ngoài còn không ngừng kích thích côn thịt tôi, là một thiếu niên đang ở trong thời kỳ bùng bùng sức sống, hơn nữa còn là một xử nam cực kì ít làm mấy cái loại chuyện này, không quá bao lâu tôi liền tước vũ khí mà đầu hàng.

“A...” Hai mắt tôi mờ mịt mà nhìn chằm chằm góc tôi ở trong động, không có năng lực để tự hỏi nữa.

Toàn bộ tinh dịch mà tôi bắn ra đều bị hắn dùng tay đón lấy, sau đó, hắn liền đẩy tôi ngã xuống mặt đất, kéo quần của tôi xuống, tách mở hai chân ra, đè lên trên người tôi, tay còn chậm rãi vươn ra tìm bông cúc nhỏ nhà tôi.

Tôi cảm thấy có gì đó nó sai sai, chậm chạp lấy lại tinh thần, kể đó liền hoảng hốt kêu lên: “Bạn, bạn tính làm gì?”

Ấn Cửu Hàn cúi đầu cười nói: “Bạn đoán xem.” Ngón tay hắn trực tiếp chen vào bên trong.

Huyệt đạo đóng chặt lại đột nhiên bị thứ gì đó chen vào, cảm giác này chẳng khác gì bị ngón tay hắn chọc thủng cả, có chút đau, nhưng lại càng quái dị hơn. Đại khái là giống như lúc đi ị vậy, nhưng ngược lại là nó đi vào trong? (=) thua, em ăn gì chị cúng

7. Chương 7: Làm Tối Cùng

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Lúc ngón tay của Ấn Cửu Hàn chen vào, tôi như là heo bị thọc tiết mà kêu lên thảm thiết: “Aaaaaa! Biến thái! Buông tôi ra! Nếu không tôi ị cho cậu xem!”

“Có bản lĩnh thì cậu làm đi!” Ấn Cửu Hàn mặt liền đen thui.

Tôi ghen tới đỏ mặt, tức giận nói: “Bạn có thể nói đạo lý hay không hả! Có thể đừng làm những chuyện bậy bạ như vậy không? Bạn còn muốn làm thì tôi phun shit ra đó!” Ngay cả shit cũng nói ra khỏi miệng rồi, không lẽ hần vẫn còn thú tính mà tiếp tục làm nữa sao? Chẳng lẽ mùi hương kia thật sự lợi hại tới như vậy à?

Xem ra Ấn Cửu Hàn cũng chẳng muốn nghe tôi nói mấy câu mất vệ sinh gây tuột mood này, cúi xuống hôn lên, dùng miệng bịt kín miệng của tôi.

Tôi vừa sợ vừa giận mở to mắt —— Cái tên khốn kiếp này! Đây là nụ hôn đầu của ông đó! Là nụ hôn đầu còn thần thánh hơn so với cả “lần đầu tiên” nữa đó có biết không! Hần làm sao có thể...

Ấn Cửu Hàn thừa dịp tôi ngây người, dùng lực cạy răng môi của tôi ra, đem đầu lưỡi ầm ập chui tọt vào bên trong, bắt đầu điên cuồng đoạt lấy cùng tôi trao đổi nước bọt, ngay khi tôi định dùng sức cắn hần thì hần liền nắm chặt lấy cằm của tôi, không cho tôi đạt được mục đích.

“A ưm... Ưm... Ần!” Tôi không ngừng dùng đầu lưỡi đẩy hần ra, hần lại nhất quyết cuốn lấy lưỡi của tôi mút vào, lúc mới đầu, hần hôn cũng có hơi trúc trắc, nhưng dần dần, tựa như nắm được bí quyết rồi, liền hôn tôi tới thần hồn điên đảo, khiến tôi cũng quên mất phải chống cự lại hần.

Thấy tôi thả lỏng, ngón tay ở bên trong mật huyết của tôi liền nhân cơ hội mà hướng vào bên trong gầy gầy. Trong huyết có lẫn cả tinh dịch của tôi bắn ra ở trước đó để bôi trơn, cho nên cũng không có khô khốc lắm, hần thô bạo ma sát qua lại vài cái, sau đó lại cho thêm một ngón tay vào nữa.

“Á! Aaaa! Ừnnnn!” Tôi vươn cánh tay không còn khí lực của mình ra đẩy hần, lại giống như đã ghiền còn ngại, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ ái muội đến khiến bản thân còn thấy ngượng, đầu ngón tay tôi chạm tới nhiệt độ nóng bỏng cùng với mồ hôi dính dính trên người hần, tựa như bị phỏng nước sôi mà rút trở về. Đồng thời, tiểu huyết phía dưới của tôi cũng vì bị dị vật xâm nhập mà gắt gao khép chặt lại, đem ngón tay của hần cắn tới không thể nhúc nhích, tiến cũng không được mà lui cũng không xong.

Điều này hiển nhiên đã chọc tới hần, lúc hần cùng miệng lưỡi tôi giao triền, lại tăng thêm mấy phần vội vàng và thô bạo nữa. Nhưng rất nhanh sau đó, hần đã nghĩ ra được một biện pháp khác, hần buông bàn tay đang siết chặt lấy cằm tôi ra, kế đó liền di chuyển tới thẳng em tôi.

Tay Ấn Cửu Hàn tựa như có mắt vậy, chạm chỗ nào cũng đều là chỗ mẫn cảm của tôi, không quá bao lâu thẳng em không có tiền đồ của tôi liền triệt để bị làm cho dừng đứng.

Lực chú ý bị phân tán, hậu huyết phía sau cũng không còn đóng cửa nữa, bắt đầu mở cửa chào đón hần.

Tôi muốn nói một chút về cảm thụ của tôi ở chỗ này, hai ngón tay quả thật là khác hoàn toàn với một ngón tay đó nha! Tuy rằng một ngón có hơi khó chịu, nhưng chỉ có một chút khó chịu mà thôi, dù sao cục nhỏ vốn dĩ đã là một nếp uốn có khe hở nhỏ, một ngón đi vào cũng tựa như mở lớn khe hở kia ra một chút ấy mà. Nhưng bổ thêm một ngón nữa, tựa như da trâu làm trống trường vậy, nếp uốn cũng bị kéo căng ra mà biến mất luôn.

Tôi thật muốn bụm mặt mình lại, tôi bị ngu sao? Tại sao trong giờ phút này lại có thể đi nghĩ ba cái này chứ!

Hồ hấp Ấn Cửu Hàn cực kì dồn dập, cái đó của hần để trên đùi tôi vẫn đang rục rà rục rịch, lúc này hần cảm thấy thời cơ đã tới, đem ngón tay từ trong thân thể tôi rút ra, dùng hai cánh tay nâng mông và eo của tôi lên, tiếp đó, cón thịt đang giương cung bạt kiếm liền để ở bên ngoài mật huyết của tôi.

Tôi bắt đầu sợ rồi, hần tính làm thật đó. Ngay tại chỗ này, ngay tại hoàn cảnh này, tôi muốn trốn cũng trốn không được, bản thân cũng chẳng đánh lại hần, thật là đáng buồn biết bao nhiêu a.

Một tay tôi che mắt mình lại, một tay bắt lấy cổ tay hần, lần đầu tiên sử dụng ngữ khí yếu ớt như vậy nói: “Buông tôi ra, xin cậu đó, đừng như vậy mà... Ấn Cửu Hàn...”

Ấn Cửu Hàn hít sâu một hơi, chỉ trầm giọng phun ra ba chữ: “Thật xin lỗi.” Sau đó, hần liền thẳng tắp một đường mà tiến vào...

Tôi há to miệng, nhưng làm thế nào cũng không thể phát ra được âm thanh. Trong bóng tối, trong tĩnh lặng, quá trình hấn xâm nhập lại tựa như bị phóng đại lên gấp trăm lần vậy, cho dù tôi ý thức được phải đóng chặt hậu huyệt của mình lại, nhưng cơn thịnh của hấn lại tựa như một mũi kiếm sắc bén, cứng ngắc mà xé rách phòng bị của tôi, xé rách hậu huyệt phía sau tôi.

Ngay lúc Ấn Cửu Hàn đưa cơn thịnh tiến vào, hấn cũng không có khách khí. Hấn gầm lên một tiếng, cái hông cũng bắt đầu phát lực, đâm nguyên cả cây chôn vào tận sâu bên trong tôi.

Ấn Cửu Hàn giống như được thỏa mãn ước muốn mà hài lòng thở ra một hơi.

Mà tôi có thể cảm nhận được ngoài đau ra, thì cũng chỉ còn lại đau, bởi vì chỗ đó rõ ràng rất kịch liệt phản đối.

Ấn Cửu Hàn không cho tôi thời gian để thích ứng đã bắt đầu dùng lực ra vào bên trong, mỗi lần hấn ra vào, đều khiến cho miệng vết thương càng thêm xé rách, mỗi lần hấn động, tôi đều cảm giác hấn chạm vào dây thần kinh đau của mình, cổ họng như bị nghẹn của tôi qua mấy lần bị hấn ra vào rồi cuộc cũng phát ra được tiếng.

“A... A ha... Đừng động nữa... A...”

Hấn đem chân của tôi vác lên vai của hấn, sau đó lập tức cúi xuống hôn tôi, khiến cả người tôi đều như bị ép gãy vậy. Hấn ra sức cử động, hai túi gốc của dương vật còn không ngừng đánh vào mông tôi, phát ra “ba ba ba” tiếng vang, khiến tôi tha thiết cảm nhận được ý nghĩa chân chính của ba từ “ba ba ba” này rồi cuộc là có ý gì.

Bởi vì cơn thịnh không ngừng xoay tới xoay lui trong cơ thể tôi, cho nên tiểu huyệt phảng phất như hiểu được phải làm gì đó để bảo hộ thân thể của tôi, vì thế nó cũng bắt đầu phân bố ra dần dần một loại chất lỏng rất kì bí, đây chính là thứ mà tôi có thể cảm nhận được ngoài sự đau đớn ra. Có loại chất lỏng này bôi trơn, Ấn Cửu Hàn ra vào càng thêm dễ dàng nữa, mồ hôi trên người hấn cũng vì động tác mãnh liệt và hưng hăng này mà nhỏ giọt trên người tôi.

Có trời đất chứng giám, tôi đau tới không nhìn được nên mới phát ra tiếng kêu, một tiếng “Á” thậm chí không đành lòng còn cực kì thảm thiết nữa, nhưng không nghĩ tới lại khiến cho Ấn Cửu Hàn càng thêm hưng phấn hơn!

Vì thế tôi buộc chính mình phải ngậm miệng lại, dùng lực cắn môi dưới, không dám phát ra bất cứ một tiếng động gì nữa.

Trong vách đá càng lúc càng nóng rực, còn tản ra một mùi tanh tưởi cực kì dâm mỹ. Bên trong không gian nhỏ hẹp, ngoài trừ tiếng hô hấp của chúng tôi ra, thì chỉ còn lại tiếng nước va chạm giữa cơn thịnh và hậu huyệt.

Sau đó, Ấn Cửu Hàn chợt dừng lại, đem tôi kéo từ mặt đất lên, thay đổi một tư thế giao hợp khác, khiến tôi quỳ bò trên mặt đất, từ phía sau thao túng tôi. Lực đâm vào của hấn rất lớn, mỗi lần đều chậm rãi rút ra sau đó lại hưng hăng đâm chọt vào, tôi chỉ có thể gắt gao túm lấy đám cỏ ẩm ướt hỗn độn ở bên cạnh mới miễn cưỡng không cho đầu đụng vào vách tường ở phía trước.

Cảm giác mãnh liệt của dị vật ở phía sau khiến hậu huyệt của tôi không ngừng co rút lại, Ấn Cửu Hàn nhanh chóng tìm được quy luật này, nương theo tiết tấu của tôi mà ra ra vào vào. Nhưng có vẻ như hấn đang tìm kiếm thứ gì đó ở trong người tôi hay sao ấy, hấn không ngừng điều chỉnh góc độ ra vào, cũng như chậm chạp không rút ra.

Ngay tại lúc tôi đang nghi hoặc và khó hiểu, cái đó của hấn bỗng nhiên chạm tới một chỗ nào đó, một loại cảm giác thành linh xuất hiện từ dưới tận xương cốt bị dẫn dụ ra, lập tức càn quét khắp toàn thân, hô hấp của tôi bị kiềm hãm, cả người run rẩy không ngừng, khoé mắt cũng tràn ra nước mắt sinh lý, tiếng rên rỉ bị ức chế này giờ cũng không nhìn được mà phát ra.

“A... Ô ư...”

Hai mắt tôi vô thần nhìn vào bóng đêm hư vô ở trước mắt, hậu huyệt phía sau lại thít chặt lại, tứ chi cũng mềm nhũn không động đậy được.

Có thể là vì tôi đem côn thịt của Ấn Cửu Hàn cắn quá chặt, hần hừ một tiếng, tạm dừng một chút, bàn tay niết lấy móng tôi cũng tăng thêm mấy phần lực đạo, lập tức bắt đầu hướng về phía đó mà va chạm điên cuồng.

“Aaaaaa... Dừng... Dừng mà... A... Ô... Ô ân... Dừng...”

Tôi liều mạng lắc đầu, đem cổ đều bứt sạch, lại không có cách nào đem tảng khoái cảm cường liệt này ném ra khỏi người mình.

Thân trên của Ấn Cửu Hàn áp sát xuống, lồng ngực của hần liền dán chặt lấy phía sau lưng của tôi, cùng tôi dính lấy một chỗ, hần không ngừng hôn môi, hõm vai, cổ, và lưng của tôi, liếm lấy mồ hôi ở những nơi đó, lưu lại nước miếng cùng ấn ký của chính hần.

Không biết qua bao lâu, hần đem tôi kéo lên, để tôi quay lưng lại đối diện với hần, ngồi lên đùi hần, tiếp tục thao động.

Tư thế này khiến cho dương cụ của hần càng tiến vào thêm sâu hơn, khiến tôi hoàn toàn rơi vào bể sâu của tình dục. Nhưng cũng vì nhận được khoái cảm nhiều hơn, tôi còn tự mình phối hợp với hần lên xuống.

Ấn Cửu Hàn cũng không ngừng thúc côn thịt vào tôi, hôn môi tôi một cái, sau đó tiến tới đầu vai tôi khàn giọng khen: “Thật ngoan.”

Ngaoan cái đầu nhà mi! Chờ ông đây rời khỏi nơi này, nhất định sẽ đem mi đánh chết!

“Cậu... Làm sao lại aaa... Còn, còn chưa chịu ra!” Lời oán hận của tôi bị hần chọt tới có chút lộn xộn.

Ấn Cửu Hàn như muốn ăn đòn mà nói: “Vẫn còn sớm mà.”

Tôi nói: “Cậu nói dóc...”

Nhưng sự thật chứng minh hần không hề khoa trương. Tư thế đổi đi đổi lại, hần vẫn không có chịu bắn ra, vài lần tôi còn cố ý kẹp chặt lấy cái đó của hần không buông, còn dùng tay giúp hần trấn an hai túi trứng nhỏ nhỏ ở phía dưới, mỗi một lần như vậy, hần đều mém chút nữa là tước vũ khí đầu hàng, nhưng tới phút cuối cùng hần lại rất kịp thời mà dừng lại, không có bắn ra.

Lần này liền biến thành một hồi thi đấu. Nếu hần không chịu được tôi quấy rối mà bắn ra, vậy hần liền thua.

Chỉ là tới cuối cùng, người thua lại chính là tôi đây. Bởi vì tới phút chót, tôi đều không có tinh lực mà đi gây phiền toái cho hần.

Trước khi kết thúc, Ấn Cửu Hàn còn mặt đối mặt mà ôm chặt tôi, hần hôn tôi, một nụ hôn đúng chuẩn kiểu Pháp, hôn đến đầu óc tôi cũng choáng váng, sau đó bỗng nhiên tăng tốc độ, khiến tôi không kịp trở tay, liên tục bắn tinh ra, cuối cùng hần dốc hết sức lực đâm vào một cái, một cỗ tinh dịch ấm nóng liền bắn thật sâu vào mật huyết của tôi.

“A...” Tôi ngồi ở trên đùi hần không nhịn được mà co giật, ngay cả ngón chân cũng căng chặt ra.

Hần hừ một tiếng, đem côn thịt hơi rút ra, sau đó lại hung hăng thúc vào, khiến hậu huyết tôi thít chặt lại, đem hần mút tới thoải mái vô cùng.

Cứ như vậy qua lại mấy lần, hần mới chịu thỏa mãn, ôm lấy tôi tăng tăng mà thở dốc không ngừng.

Ngay tại lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới một thanh âm có hơi hơi quen tai.

“Có người ở bên trong không? Ngôn Sinh, là cậu ở trong hả?”

8. Chương 8: Hai Cậu Làm Gì Ở Trông Vậy?

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Tôi vốn còn đang đắm chìm trong dư vị của cao trào, trong đầu đều trống rỗng, nhưng vừa nghe thấy bên ngoài truyền tới một giọng nói, da đầu nháy mắt liền run lên, trong lòng giật nảy lên một cái, toàn thân không tự chủ mà mở ra trạng thái phòng bị, hậu huyết cũng lập tức co rút lại, đem cơn thịt đã mềm của Ấn Cửu Hàn gắt gao bao trùm lại.

Ấn Cửu Hàn hút một ngụm khí lạnh, bàn tay niết móng tôi càng thêm dùng lực, hung hăng xoa nắn đồng thời tách mở hai cánh móng tôi ra, hần nhẹ nhàng trườn động một cái, hơi hơi rút ra một chút, nhưng cơn thịt lại không hề nghe lời, từng chút từng chút cứng lên, một chút cũng không muốn rời khỏi cửa huyết của tôi.

“A... Đừng nhúc nhích! Ừm...” Lúc này tôi liền cảm nhận được miệng vết thương hình như lại tét ra nữa rồi.

Ấn Cửu Hàn cảm giác được sự đau đớn của tôi, cũng dừng động tác lại, cơn thịt cứ như vậy mà nằm im trong đó, không tiến cũng chẳng lui.

Người bên ngoài lại hỏi: “Ngôn Sinh, cậu bị sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái hả?”

Không ngờ lại là Tần Thừa Quân, sao gã lại chạy tới chỗ này làm chi? Bất quá cũng tốt, bọn tôi được cứu rồi.

“Cậu ấy không sao hết, chỉ có chút mệt thôi.” Ấn Cửu Hàn thấy hơi thở tôi mong manh không thể nói chuyện được, liền thay tôi trả lời.

Tần Thừa Quân chần chờ một hồi, sau đó ngữ khí bỗng nhiên lại trở nên quái dị: “Ấn Cửu Hàn? Cậu cũng ở trông sao? Còn ai nữa không? Hai cậu đều ổn chứ?”

Ấn Cửu Hàn trầm thấp ngắn gọn nói: “Ừm.”

Tần Thừa Quân lập tức nói: “Các cậu đợi chút, tôi lập tức đi tìm người hỗ trợ!”

Đợi gã đi rồi, tôi mới từ trong trạng thái giả chết bình thường trở lại, hậu huyết cũng được nói lỏng ra.

Tôi hồi sức lại, vội vã còn suy yếu nói: “Sắp có người tới rồi, cậu mau rút cái đó của cậu ra đi.”

Ấn Cửu Hàn cắn răng nói: “Tôi đều trở thành cái dạng này rồi, cậu còn bảo tôi rút ra?”

Tôi khó thở nói: “Nếu không thì cậu muốn thế nào? Lại tới lần nữa sao? Cậu thật sự không sợ bị người khác phát hiện ra hả, không sợ chết đúng không!”

Cho dù Ấn Cửu Hàn có muốn thế nào đi nữa, nhưng cuối cùng vẫn từ trong cơ thể tôi lui ra. Quá trình này có chút gian nan, hần dây đưa một chút, lại lưu luyến đỉnh vào, qua lại vài lần, tôi cũng mém chút nữa là bị hần làm cho mất cả lý trí, chờ tôi dùng sức đẩy hần ra, hần mới chịu dừng tay lại.

Ấn Cửu Hàn vừa rút ra, hậu huyết của tôi lập tức bị một cổ gió lạnh xâm nhập vào, cơ nhục phía dưới cũng vì chống đỡ quá lâu mà cũng không còn sức lực. Tôi thở nhẹ vài tiếng, sau đó liền ngồi dậy, đau nhức mà nhặt quần áo lên mặc vào.

Cứu viện rất nhanh đã đuổi tới. Trải qua một khoảng thời gian, rốt cuộc tôi và Ấn Cửu Hàn cũng thoát ra khỏi vách đá kia, không thể không nói, thấy lại ánh mặt trời quả nhiên là rất tốt.

“Sao anh lại ngốc tới như vậy! Làm sao lại bị nhốt ở trông chứ! Anh có biết em tìm anh cả ngày trời hay không hả!” Ngôn Thừa dùng hết sức ôm lấy tôi, tôi cảm thấy xương cốt của mình đều bị nó bẻ gãy hết cả rồi.

Nó đang phát run lên.

Nói thật, từ sau khi tôi lên sơ trung cũng rất ít khi thấy bộ dáng kích động như thế này của nó.

Tôi nâng bàn tay vô lực của mình lên vỗ nhẹ lưng nó, giúp nó trấn an lại cảm xúc: “Anh không sao, yên tâm đi.” Kỳ thật người cần an ủi là tôi mới đúng chứ?

Tần Thừa Quân ở bên cạnh nói: “Sắc mặt của cậu thật kém, có phải có chỗ nào...”

Tôi không nghe được gã nói hết câu, bởi vì tôi đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Trước khi ý thức của tôi không còn rõ, bỗng nhiên có một cỗ khí tức xa lạ lại quen thuộc quay quanh tôi, tôi không nhớ đã ngủ qua ở đâu cả, nhưng cỗ khí tức này lại khiến tôi rất an tâm. Cho nên sau khi nó biến mất, tôi liền có chút nôn nóng, kể đó thì tôi liền tỉnh dậy. Vừa tỉnh, tôi cũng quên mất ký ức mờ mịt lung mê man đó.

Đập vào mắt chính là cảnh sắc cực kì quen thuộc, mà Ngôn Thừa thì đang ngồi ở bên cạnh tôi, lau mặt cho tôi, nhìn thấy tôi vừa tỉnh, hốt mất nó lập tức liền đỏ hoe. Chỉ là rất nhanh sau đó nó liền khôi phục lại bộ dáng như lúc đầu, một mặt đầy giận dữ mà trừng tôi.

“Rốt cuộc cũng chịu tỉnh rồi hả?”

Tôi muốn nói, nhưng yết hầu lại quá khô khan, cổ họng tựa như bị mắc nghẹn vậy.

Từ lâu tôi và Ngôn Thừa đã hình thành nên một sự ăn ý không thành tiếng, chỉ cần trao đổi một ánh mắt, liền rõ ràng ý tứ của đối phương. Nhìn thấy cái chớp mắt của tôi, nó hừ một tiếng, lấy một ly nước tới cho tôi uống.

“Anh có biết anh ngủ mấy ngày hay không hả?” Buông ly nước xuống, Ngôn Thừa tức giận nói.

Tôi có chút ngây ra, suy nghĩ cũng hỗn loạn, cho nên ngốc ngốc nói: “Anh nằm mấy ngày lận sao? Lâu như vậy?”

Ngôn Thừa nói: “Anh mê man tận ba ngày lận đó! Ba mẹ đều gấp muốn chết, nếu không phải bác sĩ nói anh không có gì đáng ngại, nói không chừng bọn họ đã liều mạng với thầy cô ở trường rồi.”

“Bác sĩ?” Nghe thấy hai từ này, tôi nhất thời chảy ra một thân mồ hôi lạnh, “Nhà mình gọi bác sĩ khám cho anh hả?”

“Anh bất tỉnh như vậy, không tìm bác sĩ khám thì tìm ai.” Ngôn Thừa dừng một chút, sau đó nghi ngờ hỏi tôi: “Anh và Ân Cửu Hàn làm gì ở trong vậy?”

“Gi? Tại sao lại hỏi như vậy?” Tôi dò hỏi, đáy lòng cực kì khẩn trương.

“Bởi vì sau khi bác sĩ khám cho anh xong, biểu tình của ông rất là kì lạ.”

“Ông bác sĩ đó nói thế nào?” Tôi cần phải hiểu rõ tình huống mới được.

“Nói anh bị cảm, mệt mỏi quá độ, thiếu máu, còn thiếu dinh dưỡng... Nói chung là một đồng loại bệnh lật vật. Bất quá kì quái nhất chính là Ân Cửu Hàn ấy, không chịu rời đi thì thôi còn không chịu tiếng nào cả, hơn nữa còn muốn đích thân chăm sóc anh, em với ba mẹ muốn tiếp cận anh cũng rất khó khăn đó.” Ngôn Thừa đầy mặt không vui nói.

“Cần gì phải hùa theo xằng bậy với hắn làm gì?” Tôi hỏi.

“Bởi vì vừa mới kéo hắn ra, hắn sẽ trở nên rất khủng bố. Bác sĩ nói hắn bị kích thích tạo ra triệu chứng cuồng ngạo tinh thần, ở trong thời gian đó liên đới với anh sinh ra cảm giác ỷ lại, cho nên tạm thời sẽ không rời khỏi anh, ba mẹ nhìn thấy bộ dáng đó của hắn cũng chỉ biết mặc kệ hắn. Nếu không phải vừa rồi ba mẹ hắn cưỡng ép hắn lùi về nhà, bảo đảm hiện tại đã bá đạo không cho em tới gần anh rồi.” Ngôn Thừa tuy bất mãn, nhưng thần sắc vẫn như thường, không có chỗ nào kỳ quái cả.

Tôi liền âm thầm thở phào ra một hơi, xem ra bác sĩ không có nói bậy cái gì. Lấy tính cách cố chấp kia của Ân Cửu Hàn, đại khái cũng chỉ có mình ba mẹ hắn mới đánh bại được hắn.

“Lúc hai người ở trong vách đá kia, có phải vẫn đang đào hang hay không?” Ngôn Thừa đột nhiên hỏi.

“À... Ừ.” Tôi chần chờ một hồi mới dám trả lời.

“Trách không được anh lại mệt mỗi quá độ.” Nó kéo tay tôi nói: “Em nhớ rõ hai ngày trước móng tay anh đều là đất cát, hiện tại đã sạch sẽ, hẳn là được Ấn Cửu Hàn lau sạch rồi. Không nhìn ra hẳn lại tỉ mỉ như vậy nha.”

Tôi không tự giác rút tay về, đối với sự động chạm của nó có hơi mâu thuẫn một chút.

Ngôn Thừa giật mình nói: “Anh làm sao vậy?”

Nó nhìn ra tôi không thích hợp. Vừa rồi tôi có nói, chỉ cần trao đổi một ánh mắt chúng tôi liền hiểu rõ tâm ý của nhau, trước đó nó không thêm cũng như lười nghĩ nhiều, nhưng hiện tại nhìn thấy phản ứng của tôi, nó lập tức liền nhận ra sự bất thường.

Tôi vội vã che giấu: “Tay có chút tê, em vừa đụng vào liền có cảm giác như bị kim châm đâm vào vậy.”

“A, ra là vậy, vậy em không chạm vào anh nữa.”

Ngôn Thừa thấy tôi không có chuyện gì nữa, liền về giường của nó nằm nghỉ ngơi, nhìn thấy quãng thâm dưới đáy mắt của nó, hẳn là mấy ngày nay đều ngủ không được ngon, cho nên vừa nhắm mắt không bao lâu liền ngủ say.

Đầu óc của tôi còn có chút rối loạn, vừa tiêu hoá lượng tin tức mà Ngôn Thừa mới cung cấp, vừa nghĩ tới hình ảnh của ngày hôm đó: trong không gian tối đen như mực, một đôi bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể tôi, một bóng người ở phía trước không ngừng đưa, không chút nào khách khí ra vào trong cơ thể tôi...

Tôi cảm giác có hơi ngột thở, không tự chủ được mà ra một thân mồ hôi lạnh.

Một Ấn Cửu Hàn không phân rõ phải trái như vậy, sẽ tỉ mỉ vì tôi mà lau mình sao? Hay là sợ chuyện đó bị bại lộ. Đợi chút, nói như vậy, mấy ngày nay Ấn Cửu Hàn vẫn luôn ở bên cạnh tôi, thậm chí là không kiêng nể gì mà “dâm dề” tôi?

“...”

A, thật khó chịu, đừng nghĩ tới chuyện này nữa!

Nhưng mà, tôi mới “im lặng” chưa được bao lâu, cửa bên ngoài liền bị người gõ vang, tần suất có chút dồn dập, là ai vậy?

Nhìn thấy Ngôn Thừa đang ngủ say, tôi liền tự mình đứng dậy đi mở cửa. Sau khi xuống giường đi được vài bước, tôi cũng cảm thấy thân thể đã tốt lên rất nhiều, ngoại trừ có hơi vô lực, cũng không có chỗ nào “không thích hợp” nữa.

Chỉ là vừa mở cửa ra, tôi liền nhìn thấy được người mà tôi không muốn thấy nhất.

“Cậu tỉnh rồi!” Ấn Cửu Hàn một tay dè lại cửa, ngữ khí không tốt mà hỏi: “Tại sao cậu lại ra mở cửa?”

“Thất vọng hả? Vậy thì thật xin lỗi nha.” Tôi trợn mắt, “Không có việc gì thì cậu mau về đi, tôi còn muốn... Ấn Cửu Hàn, cậu làm gì vậy!”

Không ngờ hẳn lại vươn một tay ra bế ngang tôi lên.

“Đừng lộn xộn, cậu trở về nghỉ ngơi thật tốt cho tôi! Đừng có tùy tiện xuống giường chạy loạn!” Mắt hẳn lạnh lẽo nói.

Tôi tức đến nở nụ cười, “Cậu nghĩ rằng tôi bị bệnh rất nặng hả? Hay cậu cho rằng bản thân rất lợi hại, có thể khiến tôi bất tỉnh tới mấy ngày.”

Ấn Cửu Hàn cúi đầu nhìn tôi, hỏi: “Cậu ngủ lâu như vậy, có đói bụng hay không?”

“Gì?” Tôi sửng sốt một chút, ngay sau đó cái bụng cũng rất phối hợp mà đánh trống bỏi bỏi.

“Quả nhiên là chưa ăn gì có đúng không?” Ấn Cửu Hàn nhíu mày, “Cậu muốn ăn gì, tôi đi làm cho cậu.” Hẳn nghĩ nghĩ rồi nói, “Chắc bây giờ cậu chỉ ăn được cháo thôi, vậy cậu muốn ăn cháo thịt nạc hay trứng muối?”

“Không cần, tôi không muốn ăn!”

Nhưng Ấn Cửu Hàn lại không thèm để ý, hắn đem tôi đặt lại ở trên giường, thay tôi sửa lại góc chăn, sau đó tự xuống phòng bếp nhà tôi loay hoay một hồi.

Ngôn Thừa không biết tỉnh lại từ lúc nào, nói: “Mấy ngày nay cậu ta đều như vậy. Hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của bản thân.”

Tôi kinh ngạc: “Ý em là sao?”

“Oáp...” Ngôn Thừa ngáp một cái, “Không phải lúc này em có nói rồi sao? Hắn bị kích thích ra chứng tình thần chướng ngại đó. Bác sĩ nói đây là bệnh ở trong lòng, so với bệnh trên người anh còn khó trị hơn. Cũng không biết lúc nào mới tốt lên được nữa.”

“Hắn không đi trị liệu sao?”

“Không có.” Ngôn Thừa nhún vai, “Hắn nói mình không có bệnh, không muốn rời khỏi anh, bác sĩ cũng nói không thể ép buộc hắn. Em quan sát mấy ngày nay, có cảm giác hắn muốn đem anh chiếm làm của riêng vậy, tựa như đem anh về nhà làm bà xã ấy.”

Tôi có chút miễn cưỡng, lập tức nói: “Em nói hươu nói vượn cái gì vậy? Đừng có giỡn!” Chẳng lẽ Ngôn Thừa nhìn ra cái gì rồi, cho nên mới cố ý thử tôi? Hay là do tôi quá nhạy cảm đi?

“Được được được, em không nói nữa, em ngủ đây. Bất quá ngủ ở đây khẳng định là ngủ không được yên, em tới phòng ba mẹ ngủ vậy.” Nói xong nó liền đi ra ngoài.

“Đừng đi!” Tôi không muốn ở một mình với Ấn Cửu Hàn đâu, cho nên mới vội vã ngăn Ngôn Thừa lại, nhưng đã chậm rồi, lúc nó rời đi cũng là lúc Ấn Cửu Hàn trở lại.

9. Chương 9: Nhất Thời Cả Kinh

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Ấn Cửu Hàn nhìn thấy bộ dáng muốn xuống giường của tôi, lập tức trầm mặt xuống: “Xuống giường làm gì? Có việc gì cứ gọi tôi. Sau này cũng không được tùy tiện như vậy nữa, có biết chưa?”

Nếu đổi lại là một người khác nói với tôi câu này, tôi bảo đảm sẽ không hề do dự mà nghĩ rằng đối phương đang quan tâm tới tôi, nhưng đặt ở trên người Ấn Cửu Hàn, tôi liền cảm thấy hắn như đang ra lệnh cho tôi vậy, quả thực tôi, tóm lại là trong lòng rất khó chịu.

“Cậu về nhà của cậu đi, tôi muốn ở một mình, không muốn nhìn thấy cậu.” Vì thế tôi cũng không chút lưu tình mà đem lời này ném ra cho hắn.

Nhưng mà, Ấn Cửu Hàn căn bản không hề đem những lời tôi nói để vào tai, bước tới đem tôi ấn trở về lại giường, “Cháo đã nấu rồi, nhưng còn phải đợi nửa tiếng nữa mới có, có đói bụng không? Hay là uống chút nước trước nha?”

Khi hắn vừa tới gần tôi, tôi mơ hồ ngửi thấy một cỗ mùi hương rất nhẹ, quen thuộc lại xa lạ, không thể nói rõ là đã ngửi qua ở đâu, hơn nữa nó chỉ lướt qua giây lát, khiến tôi cảm thấy đây chỉ là một ảo giác.

Ấn Cửu Hàn không đợi tôi trả lời, xoay người, rót cho tôi một ly nước.

Nhưng tôi vừa mới uống xong một ly nước lớn, làm sao còn uống được nữa chứ? Dùng sức đẩy hắn ra, nói: “Tôi không khát, không muốn uống!”

Nước trong ly tràn ra hơn phân nửa, toàn bộ đều rơi vãi ở trên giường, nháy mắt trong chần chừ ướm thành một mảng lớn.

Ấn Cửu Hàn lập tức để ly nước xuống, xốc chăn lên ném xuống đất, trên mặt đầy hàn ý nói: “Sao cậu lại tự tra tấn bản thân như vậy hả?”

Tôi bị bộ dáng khùng bố của hắn dọa cho sợ, nhất thời câm như hến. Nhưng vấn đề quan trọng ở đây là tôi tự tra tấn bản thân mình khi nào chứ? Hắn đang nói cái quỷ gì vậy?

Ấn Cửu Hàn hiển nhiên đang tức giận, nhưng ngay sau đó, động tác của hắn lại bỗng nhiên ôn nhu mà đem tôi bế ngang lên, đặt xuống giường của Ngôn Thừa. Là sức lực của hắn quá lớn hay là do tôi quá nhẹ cân, tại sao lúc hắn bế tôi lên lại dễ dàng đến như vậy?

Trong lúc này, tôi một chút cũng không có giãy dụa, bởi vì sắc mặt của Ấn Cửu Hàn rất không tốt.

Sau khi tôi ngất đi đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao hiện tại tôi lại cảm thấy bộ dáng của hắn còn khùng bố hơn xưa rất nhiều nữa kia chứ? Tôi đoán không có ra.

Lúc này, Ấn Cửu Hàn đột nhiên hỏi tôi: “Đã đổi thuốc chưa?”

“Đổi thuốc?” Tôi có chỗ nào cần đổi thuốc à?

“Lại đây, để tôi kiểm tra một chút.”

Ngay sau đó, tay của Ấn Cửu Hàn liền hướng tới lưng quần của tôi mà duỗi tới.

Tôi cho rằng bản thân đã tập thành thói quen, có thể thản nhiên đối mặt với mọi chuyện, và cũng xử lý hết thấy mọi khó khăn, nhưng tới lúc hắn làm như vậy, một cỗ sợ hãi từ tận sâu trong linh hồn liền nhanh chóng bao phủ lấy tôi, khiến tôi hoàn toàn mất đi hết lý trí, đem hết toàn lực ra mà phản kháng lại hắn.

“Cậu cút ra cút ra! Cứu mạng! Ngôn Thừa! Cứu anh! Ngôn Thừa!” Tôi thề, tôi chưa bao giờ rống lên thảm thiết tới như vậy hết á.

“Đừng kêu nữa, tôi không phải muốn làm chuyện xấu gì với cậu đâu, tôi sẽ không làm cậu bị thương!” Ấn Cửu Hàn không nghĩ tới tôi sẽ phản kháng kịch liệt tới như vậy, vì chế phục tôi, cả người hắn đều đè lên người tôi.

Ngôn Thừa nghe được động tĩnh, rất nhanh liền chạy tới, nhìn thấy một màn kia, lập tức giúp tôi đẩy Ấn Cửu Hàn ra.

“Ấn Cửu Hàn, cậu muốn làm gì hả? Cậu làm Ngôn Sênh sợ rồi đó!” Ngôn Thừa quay đầu lại nhìn bộ dáng kinh hách của tôi, nhũn mảy càng sâu hơn, nó ôm lấy tôi, lại lần nữa lên tiếng chất vấn Ấn Cửu Hàn, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì Ngôn Sênh hả?”

Ấn Cửu Hàn không thêm quan tâm nó, ngược lại rất nghiêm túc mà nói với tôi: “Đừng tùy hứng nữa, là lúc nên đổi thuốc rồi, nếu để bên trong bị nhiễm trùng thì không được tốt lắm đâu.”

Ngôn Thừa hoang mang hỏi tôi: “Anh bị thương chỗ nào hả?”

Tôi liềm mạng lắc đầu: “Không có, không có chỗ nào không thoải mái hết.”

Ngôn Thừa nói: “Em cũng không nghe bác sĩ nói anh bị thương ở chỗ nào cả. Vậy hắn bị cái gì vậy?”

Có lẽ vì có Ngôn Thừa ở bên cạnh, phần cảm giác an toàn cũng khiến tôi trở nên bình tĩnh lại. Sau đó, tôi nhìn chằm chằm Ấn Cửu Hàn, hiềm thấy mà trịnh trọng nói: “Tôi thật sự không sao hết. Bác sĩ cũng đã nói tôi khỏe hẳn cả rồi. Cho nên cậu không cần phải giúp tôi đổi thuốc nữa đâu.”

Ấn Cửu Hàn bị ánh mắt nghiêm túc của tôi mà làm cho giật mình, thật lâu sau đó mới lấy lại được tinh thần. Hắn có chút khó khăn mà mở miệng: “Cậu... Không có việc gì thật sao?”

Tôi tránh đi tầm mắt của hắn, nhẹ nhàng đáp ừ một tiếng.

Ấn Cửu Hàn thấy tôi như vậy, một hồi sau mới nói: “Nếu cậu đã tốt, vậy tôi đi đây, cậu, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hắn nói như vậy, hẳn là đã hồi phục lại thần trí rồi đi?

Tinh thần vừa này vẫn luôn bị buộc chặt, đợi cho hắn đi thật rồi, tôi mới hoàn toàn thả lỏng lại. Ngôn Thừa rốt cuộc cũng an tâm mà đi ngủ.

Buổi tối ba mẹ tôi mới trở về, khi đó tôi và Ngôn Thừa còn đang ngồi ở trên ghế mà xem TV, bọn họ thấy bộ dáng của tôi có thể chạy nhảy được, quả thật rất vui vẻ, vì thế sang ngày hôm sau liền đuổi tôi trở lại về trường.

Sáng ngày hôm sau, tôi vừa mới tỉnh dậy đã bắt đầu không ngừng than thở cùng hối hận, Ngôn Thừa thì một mặt đầy sung sướng khi thấy người gặp họa. Mãi cho đến khi mở cửa ra nhìn thấy Ấn Cửu Hàn đứng ở trước cổng, trên mặt tôi liền không còn cảm xúc.

Ấn Cửu Hàn nhìn thấy hai bọn tôi liền đi tới phía trước một bước, nhưng không ngờ tới bước chân lại đột nhiên loạn choạng một cái, thiếu chút nữa còn ngã sấp ngay tại chỗ.

Ngôn Thừa đánh giá Ấn Cửu Hàn một chút, lại vui sướng hỏi: “Đừng nói cậu chờ ở đây từ sớm rồi nha? Chờ đến nỗi hai chân đều tê liệt?”

Tôi nghĩ, làm sao có thể chứ? Hắn làm sao có thể đem thời gian mà phí phạm ở trên loại chuyện này được.

Nhưng khiến tôi ngoài ý muốn chính là Ấn Cửu Hàn không phủ nhận. Mặt hắn tuy lạnh lùng, nhưng tôi lại có thể nhìn ra được sự quẫn bách ở trong đôi mắt hắn.

“Xem ra bệnh của hắn vẫn không đỡ hơn được chút nào.” Ngôn Thừa chắc chắn, lại nghiêng đầu nhìn tôi.

Ấn Cửu Hàn đang đợi tôi? Không thể, tôi đang nghĩ cái chuyện phi lý gì thế này?

“Đi thôi, đừng có ngốc mà đứng ở đây nữa, cũng sắp tới giờ rồi, nếu không đi nữa sẽ bị muộn mất.” Ngôn Thừa trực tiếp kéo cánh tay tôi về phía trước, vô thức đem khoảng cách giữa tôi và Ấn Cửu Hàn tách ra.

Không biết có phải là do tôi suy nghĩ nhiều hay không, tôi luôn cảm thấy Ngôn Thừa đã nhìn ra được cái gì đó, bởi vì nó còn cố ý chen vào giữa tôi và Ấn Cửu Hàn, cũng không ngừng đem Ấn Cửu Hàn ngăn trở lại, hơn nữa lúc ở dưới cầu thang chuẩn bị chia tay, tôi nhìn thấy Ngôn Thừa trước khi rời đi có hơi nhú mày lại, ánh mắt muốn nói lại thôi.

Còn Ấn Cửu Hàn hiển nhiên là có chuyện muốn với tôi rồi, bất quá tôi liền lướt qua hắn, nhanh chóng chạy tới chỗ ngồi của mình. Đáng tiếc, tôi không thể tránh khỏi hắn được, bởi vì vị trí của hắn là ở ngay phía sau tôi.

Cả một buổi sáng, tôi đều cảm thấy sự nóng bỏng của tầm mắt hắn ở phía sau lưng tôi, tôi rất muốn quay đầu lại rống lên với tên đó rằng: đừng nhìn chằm chằm ông nữa có được không!

Nhưng xét về tình huống, tôi không thể làm như vậy được. Dù sao lý trí của tôi vẫn còn đây.

Rốt cuộc thì tiết thể dục mà tôi mong đợi cả một buổi sáng cũng đã tới, bởi vì chỉ có như vậy thì tôi mới có thể thoát ra khỏi Ấn Cửu Hàn được.

Tôi lén lút xin nghỉ với thầy giáo, sau đó âm thầm tìm một chỗ bí mật ở xung quanh sân thể dục.

Nói là chỗ bí mật, thật ra cũng chính là chỗ ngủ lần trước của Ngôn Thừa, chỗ đó không tệ, cho nên tôi cũng không chút do dự nào mà chọn nó.

Không thể không nói, một giấc ngủ này ngủ thật là ngon, tôi còn rất hi vọng giấc ngủ này còn có thể kéo dài thành mãi mãi... Nhưng hiện thực rất tàn khốc.

Tôi vừa mở mắt, liền thấy cái bóng ngược sáng của người nào đó chiếu tới, mờ mờ ảo ảo, còn mang theo một hương vị rất tươi mát.

Trong hoảng hốt, tôi liền hướng về phía đó mà đuổi tay ra. Tôi cũng không biết tại sao bản thân mình lại muốn vươn tay ra nữa.

Giây tiếp theo, bàn tay ấm áp của hắn liền gắt gao bao bọc lấy bàn tay tôi. Tôi lập tức liền tỉnh ngủ, nhưng người kia vẫn như cũ mà siết chặt tay tôi, không để tôi giãy ra.

Tôi cau mày ngồi dậy, phát hiện Án Cửu Hàn đang đứng ở trước hiên ghé, thân thể của hắn cũng vừa vặn vịn đem ánh sáng mặt trời tới chói mắt ngăn cản lại.

“Đừng đi, tôi chỉ là muốn nói chuyện với cậu thôi.” Án Cửu Hàn cúi đầu, hai mắt sâu xa nhìn tôi, sau đó chậm rãi buông tay tôi ra lùi về phía sau hai bước, lấy một bộ dáng rất thành tâm.

Tôi đem tay giấu ở sau lưng, mắt dời sang chỗ khác hỏi: “Nói chuyện gì? Hai ta có cái gì để nói chứ?”

Án Cửu Hàn nói: “Hai bộ lễ phục hồi trước cậu bảo tôi làm tôi đã làm xong rồi. Tối nay về nhà tôi sẽ đưa cho cậu, cậu và Ngôn Thừa thử một chút, nếu có vấn đề gì thì cứ nói tôi đi sửa.”

Thì ra là việc này. Hắn mà không nhắc tới, tôi cũng xem quên mất.

“Cứ đưa cho tôi là được rồi. Thử thì không cần, dù sao cũng chỉ biểu diễn có mấy phút, thích hợp hay không thì cũng vậy thôi, có thể mặc là được rồi.” Tôi qua loa nói.

Án Cửu Hàn nhú mày, cuối cùng nói: “Ngày hôm đó, xin lỗi.”

“A? Cậu nói cái gì?” Tôi sửng sốt một chút, hoài nghi bản thân mình nghe nhầm.

“Xin lỗi, ngày hôm đó tôi đã thương tổn cậu.” Án Cửu Hàn nhắc lại một lần nữa.

Hắn khi nào lại thành thật như vậy? Hắn là loại người sẽ thừa nhận sai lầm của bản thân sao? Tôi ngốc một hồi, sau đó cười nhạo: “Lời giải thích này của cậu thật là nặng nề, tôi nhận không có nổi đâu.”

Án Cửu Hàn cúi đầu, tóc trên trán cũng rũ xuống, che khuất đi ánh mắt của hắn, hắn nói: “Xin lỗi, lúc đó là do tôi quá mức xúc động. Còn làm như vậy với cậu...”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nói tới việc này.” Tôi lập tức chặn họng hắn lại.

Án Cửu Hàn trầm mặc một lúc, bổ sung thêm: “Yên tâm, tôi sẽ không làm những chuyện như vậy với cậu nữa đâu, cho nên cậu cũng không cần phải né tránh tôi nữa, nếu không người khác sẽ nghi ngờ đấy. Không phải cậu không muốn để người khác nhìn ra chỗ nào không thích hợp hay sao?”

Lời này của hắn có hơi gượng ép, cho dù quan hệ của bọn tôi có xấu đi chẳng nữa, cùng lắm thì người khác chỉ nghĩ hơi kỳ lạ mà thôi, làm sao có thể nhìn thấy mối quan hệ không bình thường này của bọn tôi được chứ.

Cho nên tôi không thêm bận tâm mà nói: “Tôi tự biết chừng mực.”

Án Cửu Hàn thả hai tay xuống bên hông, sau đó nói: “Người khác cảm thấy thế nào thì tôi cũng mặc kệ, nhưng cậu hi vọng Ngôn Thừa sẽ phát hiện ra chuyện của chúng ta sao?”

“Cậu...”

“Sáng hôm nay nhìn thấy bộ dáng kia của tôi, hẳn là cậu ấy đã nhìn ra chỗ không thích hợp rồi. Cậu cũng nhận ra mà?” Án Cửu Hàn không cho tôi có cơ hội mở miệng liền nói tiếp, “Hay là cậu muốn đem những chuyện đã xảy ra kể cho cậu ấy biết, để có thể chia sẻ những thống khổ kia với cậu ta?”

Tôi kinh sợ mà ngẩng đầu: “Cậu nói như vậy là có ý gì?”

Câu nói kia của Án Cửu Hàn rõ ràng là đang uy hiếp tôi. Thái độ của hắn cũng thay đổi nhanh quá trớn rồi đó!

Tôi nhìn thấy khoé môi của hắn cong lên, nói: “Không có ý gì hết, chỉ hi vọng cậu không cần phải sợ hãi tôi nữa, cũng đừng hờ hững là nghĩ tôi muốn làm chuyện gì xấu xa với cậu.” Hắn cười nhạo một cái, “Tưởng tượng và hiện thực luôn luôn chênh lệch nhau. Sau khi hưởng qua thân thể của cậu rồi, tôi phát hiện làm tình thật ra cũng chẳng có gì cả, còn không bằng dùng tay của mình

làm càng thoải mái hơn. Với lại, mùi trên người của cậu và Ngôn Thừa cũng đã biến mất rồi, sẽ không còn ảnh hưởng gì tới tôi nữa hết. Cho nên, cậu không cần phải đề phòng tôi như vậy, bởi vì sau này cậu có cởi hết đồ mà đứng ở trước mặt tôi đi chẳng nữa, thì tôi cũng sẽ không có cảm giác gì hết cả đâu.”

10. Chương 10: Ôm Tôi

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Tôi nhất thời rất muốn cười, tôi sẽ cởi hết đồ mà đứng ở trước mặt hắn sao? Nói giỡn cái gì vậy. Bất quá Ấn Cửu Hàn nói như vậy cũng khiến tôi ý thức được, điều quan trọng nhất bây giờ chính là nghĩ cách nào khiến cho Ngôn Thừa không thể biết được chuyện này.

Tóm lại, mặc kệ giữa tôi và Ấn Cửu Hàn có phát sinh ra cái gì đi nữa, đều không thể cho Ngôn Thừa biết được, càng không thể đem nó kéo vào.

Bởi vì không cần thiết. Việc này chỉ cần một mình tôi phiền lòng là đủ rồi.

Tôi hít sâu một hơi, sau đó chậm chạp phun ra, “Tôi biết rồi. Sau này nên làm thế nào trong lòng tôi tự hiểu rõ, cậu chỉ cần giống như trước kia là được.”

Ấn Cửu Hàn nghe thấy tôi nói lời này, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, hình như hơi cười một chút, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, “Vậy cậu có cần tôi làm bài giùm nữa không?”

“Hà?” Tôi lại ngẩn người, lập tức phản uất nói, “Đương nhiên rồi! Chờ về lớp rồi tôi sẽ đưa bài tập cho cậu làm.” Mấy hôm trước đều là tự tôi làm hết, thiếu chút nữa cũng đem tôi bức chết, nhất là môn toán á, phiền ời là phiền. Nếu hắn đã chủ động như vậy, tôi làm sao có thể bỏ qua được cơ hội lần này kia chứ.

Sắc mặt Ấn Cửu Hàn càng thêm phơi phới: “Được.”

Tôi liếc hắn một cái, nghĩ rằng vẫn là cái mặt gỗ kia nhìn thuận mắt hơn, cái bộ dáng hiện tại này quả thật là ghét muốn chết.

Sau khi trở về nhà không được bao lâu, Ấn Cửu Hàn liền mang lễ phục tới. Mẹ của tôi không ngừng lải nhải sao tôi lại làm phiền Ấn Cửu Hàn như thế, lại không ngừng thay hai bọn tôi cảm ơn hắn, còn thuận tiện giữ hắn ở lại ăn cơm luôn.

Ấn Cửu Hàn liền quang minh chính đại lên vào phòng của tôi và Ngôn Thừa.

“Các cậu thử lễ phục đi.”

Tôi rất tự nhiên lấy lễ phục từ trên tay hắn, sau đó ướm lên người của mình, nói: “Không cần thử, trăm phần trăm là mặc được.”

Có lẽ là cảm thấy bầu không khí giữa tôi và Ấn Cửu Hàn không còn giống như lúc sáng, Ngôn Thừa hơi nghi ngờ mà đánh giá hai bọn tôi một cái, chần chờ hỏi: “Trong trường xảy ra chuyện gì vậy, hai người không có việc gì đi?”

Tôi giả bộ kinh ngạc hỏi: “Bọn anh thì có chuyện gì chứ?”

Ngôn Thừa trợn mắt nhìn tôi, nói: “Bỏ đi, không có gì hết, đều là em nghĩ vớ vẩn thôi.” Nó nhìn thoáng qua Ấn Cửu Hàn, “Cậu đừng có phát bệnh nữa, rất dọa người.”

Ấn Cửu Hàn đáp trả nó bằng một nụ cười nhàn nhạt, nói: “Tôi làm gì có bệnh, không phải đã tốt lên rồi sao?”

Ngôn Thừa lại trợn mắt: “Bỏ đi, cậu không có bệnh, là tôi có bệnh.” Sau đó nó liền nằm lên giường của mình đọc truyện tranh mới mua.

Tôi và Ấn Cửu Hàn vô thức đưa mắt nhìn nhau một cái, lại nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Về sau, tôi vẫn cố quên đi cái chuyện kia, tận lực khiến biểu hiện của bản thân không có gì khác trước, bắt bản thân có thể sống “hài hoà” với Ấn Cửu Hàn. Lâu dần, tôi liền phát hiện, chỉ cần không nhìn mặt hắn nữa, coi hắn như là những người khác, cũng không còn khó khăn đến như vậy.

Rất nhanh sau đó liền tới ngày kỷ niệm thành lập trường.

Buổi sáng vẫn lên lớp bình thường, tới giữa trưa lại đi ăn cơm, sau giờ nghỉ trưa tất cả mọi người cũng không còn mang bộ dáng ngủ gà ngủ gật nữa, phân chia nhiệm vụ bắt đầu bận rộn cả lên.

Tôi và Ngôn Thừa bị đám nữ sinh hưng phấn lại cường thế kéo tới một góc mà make – up, đợi bọn họ make – up xong rồi, tôi và Ngôn Thừa liền liếc nhau một cái, đều lộ ra biểu tình vô cùng thảm.

Cuối cùng vẫn là Ấn Cửu Hàn tới đem bọn tôi cứu ra. Hắn nhìn tôi, sau đó yên lặng đưa qua hai tờ giấy, nói: “Lau trước đi, bây giờ phòng WC có rất nhiều người, đợi lát nữa đi rửa sẽ tốt hơn.”

Tôi dùng lực xoa xoa mặt mình, nhìn cái bàn bên cạnh, đàn violon vẫn còn, nhưng túi lễ phục đã không còn. Liền hỏi Ngôn Thừa: “Lễ phục đâu? Không phải em để ở đó à?”

“Không phải ở chỗ anh sao?” Ngôn Thừa vô tội nhìn tôi.

“...”

Tôi chắc chắn đã mang lễ phục và đàn violon tới trường, chỉ là sau khi đến trường tôi lại đột nhiên muốn đi WC, cho nên liền đem lễ phục và đàn ném hết cho Ngôn Thừa, rồi chạy vào WC gần nhất... Ký ức có chút mơ hồ.

Ngay tại lúc bọn tôi đang sức đầu mề trán tìm kiếm, Tần Thủ Quân cùng lớp với Ngôn Thừa đột nhiên xách một cái túi tới trước mặt tôi, nói: “Các cậu đang tìm cái này à?”

Mắt tôi sáng lên, lúc ấy cũng chẳng còn kịp suy nghĩ gì, cực kỳ hưng phấn mà tặng cho gã một cái ôm, “Chính là nó! Quá tốt rồi! Cảm ơn cậu nha! Cậu quả thật là vị cứu tinh của tụi tôi!” Sau đó tôi liền nhận lấy túi trong tay của gã chạy đi tìm Ngôn Thừa.

Cho nên khi đó tôi cũng không có phát hiện, thân thể của Tần Thủ Quân đột nhiên trở nên cứng ngắc, hai má đỏ bừng, tầm mắt nhìn chằm chằm tôi rồi đi, thật lâu cũng không hề nhúc nhích.

Nhưng Ấn Cửu Hàn ở cách đó không xa đã đem toàn bộ một màn này thu hết vào đáy mắt.

Tôi mặc lễ phục đen, còn Ngôn Thừa thì mặc màu trắng, cực kì dễ phân biệt. Chỉ là mặc một kiểu quần áo khác màu, liền mang lại cảm giác cực kì khác nhau.

Ngôn Thừa nhìn tôi, chặc chặc thở dài: “Sao anh lại đẹp trai đến thế nhỉ?”

Tôi không khách khí mà trợn mắt nó. Khen tôi cũng chẳng khác nào như đang khen nó à? Đúng là cái đồ tự kỷ.

Tôi và Ngôn Thừa diễn xuất cũng không phải rất xuất sắc, chỉ là hợp tấu đàn violon rất bình thường mà thôi. Nhưng toàn trường đều chăm chú theo dõi, hẳn là do đây là tiết mục đẹp mắt vui tai, dù sao giá trị nhan sắc của bọn tôi cũng rất cao, những người thâm thương trộm mến bọn tôi khẳng định là không ít, cho nên khi bọn tôi mặc một kiểu lễ phục khác màu bước lên sân khấu, đương nhiên là được rất nhiều người kịch liệt hoan nghênh rồi.

Diễn xuất chấm dứt, tiếng vỗ tay cuồng nhiệt thiếu chút nữa cũng phá tan lễ đường.

Nói có hơi tự sướng, nhưng sự thật chính là như vậy đó, tôi tuyệt đối không có khoa trương đâu à nha. Không thể không nói, loại không khí này thật tuyệt vời. Thì ra cảm giác làm minh tinh đứng trên sân khấu là như thế này, thật đã, có thể khiến người ta quên đi hết mọi thứ.

Cả một buổi tối, trong trường đều tràn ngập không khí vui vẻ, tôi cũng bị ảnh hưởng theo, đem mấy chuyện tào lao thiên đề kia đều ném sạch ra khỏi đầu, hưởng thụ sự ca ngợi của mọi người xung quanh.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Ấn Cửu Hàn mang theo sắc mặt âm hàn xuất hiện ở trước mặt tôi, quang thời gian ngắn ngủi tốt đẹp này cũng đều bị đánh gãy.

Ngôn Thừa hỏi hần: “Cậu làm sao vậy, làm sao lại khó coi như thế?” Dừng một chút, phát hiện Ấn Cửu Hàn vẫn đang nhìn tôi, nó liền lo lắng nói: “Dừng nói là lên cơn nữa nha?”

Tôi nhất thời cảm thấy không tốt, bộ dáng này của Ấn Cửu Hàn thật không thích hợp, nếu hần ở trước mặt mọi người xằng bậy với tôi, vậy liền không xong.

Vì thế tôi vội vã nói: “Có phải Lý lão đầu gọi tôi qua đó không? Ài, thật là, lúc này còn muốn gây phiền phức cho tôi nữa. Bỏ đi, chết sớm thì sớm siêu sinh, Ngôn Thừa em về trước đi.” Tôi phải xúi Ngôn Thừa về trước mới được, sau đó mới có thể xử lý Ấn Cửu Hàn sau.

“Chuyện gì vậy?” Ngôn Thừa hoang mang hỏi.

“Dừng hỏi, phiền lắm, em đi nhanh đi.” Tôi không kiên nhẫn mà đẩy nó.

Ngôn Thừa chặc một tiếng, “Bỏ đi, em đi là được chứ gì, tới lúc đó đừng có mà cầu xin em giúp đỡ.” Nói xong, nó liền đi thẳng một mạch không thèm quay đầu lại.

Tôi phát hiện tôi có thể đi làm diễn viên luôn ấy chứ, diễn xuất tài tình đến như vậy! Lãng phí thì quả là rất đáng tiếc!

Ấn Cửu Hàn vẫn mặt lạnh nhìn tôi không nói một tiếng, bộ dáng này lại khiến cho nỗi sợ hãi của tôi dâng trào lên. Có thể đúng như Ngôn Thừa nói, tên này lại chuẩn bị lên cơn nữa rồi.

“Sao cậu đột nhiên lại khó ở vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Tôi hỏi.

Ấn Cửu Hàn không đáp, lập tức kéo tay tôi hướng vào trong trường.

“Cậu muốn mang tôi đi đâu? Không phải cậu đã nói sẽ không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn với tôi sao?” Tôi có chút kinh hoảng, lúc này đã tan học, nháy mắt đã không còn ai nữa, trường học cũng trở nên vắng vẻ, sắc trời cũng bắt đầu hờn ám, điều này khiến tôi có hơi hơi bất an.

Ấn Cửu Hàn nắm lấy tay tôi rất chặt, mang tới một nơi hẻo lánh, nói: “Tôi đã nhìn thấy.”

Một câu không đầu không đuôi, khiến tôi chẳng hiểu gì sất.

“Cậu thấy cái gì? Có gì thì cậu nói thẳng đi.”

“Cậu chủ động đi ôm thẳng nhai họ Tần kia, còn cười rất vui vẻ với nó nữa. Cậu đang cố ý câu dẫn nó hả? Hay là cậu biết nó cũng có phản ứng trước mùi của cậu, cho nên cậu mới làm như vậy?” Quanh thân Ấn Cửu Hàn đều toả ra một luồng khí tức nguy hiểm, mỗi một câu, liền bước sát lại phía tôi, mãi cho tới khi tôi không thể lùi lại mới thôi.

Tôi vừa sợ vừa giận, “Cậu đang nói cái quỷ gì vậy? Tôi câu dẫn Tần Thủ Quân hồi nào? Theo tôi thấy thì đầu cậu bị đá rớt trúng nên hư luôn thì có! Xin cậu đừng có mà ngậm máu phun người nữa!” Tôi hít một hơi thật sâu, hỏi: “Tần Thủ Quân có thể ngửi thấy mùi của tôi? Cậu có bị làm ở chỗ nào hay không hả? Làm sao có khả năng kia chứ! Hơn nữa, không phải cậu đã nói tôi không còn mùi nữa rồi sao!”

Hai mắt Ấn Cửu Hàn chớp chớp nhìn tôi, loại tầm mắt áp lực từ trên cao nhìn xuống này thật khiến cho người khác cảm thấy chán ghét.

“Ôm tôi.” Đột nhiên hần nói.

“Hả?” Tôi kinh ngạc ngửa đầu nhìn hần. Trong nhất thời cũng không tiêu hoá được ý của hần.

“Tần Thủ Quân chỉ giúp cậu tìm lễ phục cậu liền ôm nó. Tôi giúp cậu nhiều như vậy, sao không thấy cậu ôm tôi bao giờ.” Ấn Cửu Hàn cắn răng nói.

Tôi nghĩ biểu tình hiện tại của mình nhất định là rất vi diệu, nói nửa ngày, thì ra là hắn đang cảm thấy bất công sao? Nhưng mà tại sao chứ? Hai chuyện này làm sao có thể so sánh với nhau được!

“Ôm cậu một cái, cậu liền tốt lên hả?” Tôi chần chờ hỏi lại hắn.

“...Ừm.” Ấn Cửu Hàn do dự một chút, ánh mắt có hơi giãy dụa, hình như còn muốn đưa ra thêm yêu cầu gì đó, bất quá nhìn thấy biểu tình kia của tôi, vẫn là không đề xuất thêm cái gì nữa.

“Vậy được rồi.” Tôi kéo khoẻ miệng, lướt qua không nhìn mặt hắn nữa, coi hắn như người khác, tới khi chán ghét ở trong lòng biến mất rồi, mới vươn tay ra ôm lấy hắn.

Ngay sau đó, tôi liền cảm thấy thân thể của Ấn Cửu Hàn thẳng tắp cứng nhắc ngay tại chỗ, động cũng không dám động. Tiếp đó, tôi liền ngửi thấy được một cỗ mùi hương cực kì quen thuộc lại khó diễn tả nên lời.

Mát lạnh, lại có chút ngon ngọt, là một mùi vị rất kỳ quái.

Tôi nhú nhú mày, buông Ấn Cửu Hàn ra, hỏi: “Cậu có dùng nước hoa không?”

11. Chương 11: Xấu hổ? Không Không Không!

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Ấn Cửu Hàn đương nhiên không có dùng nước hoa, vậy thì cái mùi kia ở trên người hắn là từ đâu mà đến?

“Cậu có bị nhầm lẫn ở đâu không vậy?” Ấn Cửu Hàn nói.

Tôi lần nữa sáp tới người hắn ngửi ngửi, càng xác định bản thân không có lầm, hơn nữa cỗ mùi hương đó lại càng rõ ràng, càng nồng đậm hơn, càng ngửi càng thấy thích, càng ngửi càng mê muội, cuối cùng còn không nhận được mà dán cả người vào lòng hắn ngửi ngửi.

Yết hầu Ấn Cửu Hàn không dấu vết mà lên xuống một cái, ánh mắt hướng ra chỗ khác, nói: “Cái đó, có thể là mùi sữa tắm đi.”

“Thì ra là như vậy.” Tôi hỏi, “Là nhãn hiệu gì vậy? Mùi cũng thật dễ chịu.”

Ấn Cửu Hàn hình như đang suy nghĩ, một hồi sau mới nói cho tôi biết.

Tôi lại hít sâu thêm mấy hơi, nói: “Nhà tôi cũng dùng nhãn hiệu này, nhưng tại sao lại không có mùi giống cậu chứ? Chẳng lẽ là loại mới à?”

Có thể là do tôi tới gần quá, tôi phát hiện bản thân còn có thể nghe thấy được nhịp tim của Ấn Cửu Hàn, “Bình bịch, bình bịch.”

Tần suất này cũng hơi nhanh quá rồi đó.

Nhưng không đợi cho tôi suy nghĩ, Ấn Cửu Hàn đã nhẹ nhàng lùi về sau một bước, hắn hạ nhẹ một cái nói lời tạm biệt, không thèm nhìn mặt tôi, “Thời gian không còn sớm. Dì và Ngôn Thừa hắn là đang ở nhà chờ cậu về ăn cơm. Chúng ta mau về thôi.”

Nói xong, hắn liền xoay người đi. Bộ dáng của hắn thoát nhìn rất vội vã, tựa như có thứ gì đang đuổi theo ở phía sau hắn vậy, nhưng mấu chốt là, tôi phát hiện hai bên tai của hắn đều đỏ bừng lên, giống như sung huyết vậy.

Tôi có chút nghi hoặc, một ý niệm kỳ quái chợt loé ngang qua đầu tôi. Bất quá tôi rất nhanh vì hành vi “Tự chui đầu vào rọ” này của mình mà hối hận: đến tận cùng là tôi quá ngốc, hay là bị ảnh hưởng bởi những

ngày sinh hoạt “Hoà hợp” gần đây bên cạnh hắn? Cái tên kia chính là người người đã hung hăng thương tổn tôi, vậy mà tôi lại còn như không có gì mà dí sát vào lòng hắn, bụng dạ tôi cũng quá thiện lương rồi.

Nhưng mà, Ấn Cửu Hàn đích xác như hắn nói vậy, không còn làm ra những chuyện kia với tôi nữa, lần này cũng như thế, điều này chứng minh sau này hắn sẽ... Hắn là, có lẽ, có thể, đại khái là, sẽ... Không làm ra những loại chuyện như vậy nữa đi?

Ngày hôm sau, tôi cũng không dám buông lỏng phòng bị của mình với Ấn Cửu Hàn, nhưng cũng không còn khúc mắc gì khi ở chung với hắn nữa, so với trước kia còn thoải mái hơn rất nhiều.

Ấn Cửu Hàn cũng là một bộ chưa có gì xảy ra, hơn nữa so với trước kia, hắn còn trở nên sáng sủa hơn không ít? Không ngờ hắn còn có thể cùng các bạn học khác tùm tùm lại với nhau, cộng thêm thành tích xuất sắc của hắn, cho nên tại lúc tuyển chọn uỷ ban, số phiếu bầu chọn của hắn cũng là cao nhất.

Tôi và Ngôn Thừa đều thuộc dạng người dậy thì trễ, cho nên chiều cao của tụi tôi cũng tương đối trễ theo. Tôi nhớ rõ trước khi tốt nghiệp sơ trung, phần lớn nam sinh ở trong lớp đều đã dậy thì hết, lại cố tình chỉ còn lại tôi và Ngôn Thừa, cho nên bọn họ luôn tránh né tụi tôi, bàn bạc về những giai đoạn dậy thì đó. Ấn Cửu Hàn đương nhiên cũng nằm trong số đó, hơn nữa hắn còn là đầu sỏ ngăn chặn tụi tôi đi nghe lén.

Nói tóm lại, hiện tại tôi và Ngôn Thừa đã bước tới thời khắc mấu chốt của dậy thì, nhất là vấn đề chiều cao mà hai tụi tôi quan tâm nhất, cũng là vấn đề mà cả nhà tôi coi trọng nhất.

Mẹ tôi ngày nào cũng làm vài món “Dinh dưỡng” cho tụi tôi ăn, còn ba tôi thì không chút lưu tình nào mà bắt bọn tôi mỗi ngày đều phải xuống lầu vận động. Tuy rằng quá trình có hơi thống khổ, nhưng cũng không thể nói là không hiệu quả.

Trong một năm, tụi tôi đích xác đã cao lên rất nhanh chóng.

Hơn nữa không cần đo, chỉ cần nhìn những bạn khác ở trong lớp, tôi liền tin chắc bản thân đã cao lên trông thấy! Bởi vì trước đó tôi chỉ có thể nhìn thấy phía sau của người khác, hiện tại, góc nhìn của tôi đều có thể thấy được đỉnh đầu của người khác, ha ha! Điều này nói rõ là chiều cao của tôi là vượt trội hơn nhiều người, đủ để trở thành hạc trong bầy gà nha!

Chỉ là... Tôi quay đầu lại nhìn về phía Ấn Cửu Hàn ngồi ở phía sau mình, chỉ là còn chưa có vượt qua được cái tên này cho nên vẫn cảm thấy hơi tiếc. Bất quá tôi tin rằng, dựa theo tiến độ này, chuyện tôi có thể cao hơn Ấn Cửu Hàn cũng không còn là vấn đề!

Lúc này, Chu Hạo Triết của lớp bên cạnh liền tới tìm Ấn Cửu Hàn đi chơi bóng rổ. Cái tên này ở trong mắt tôi, là thuộc dạng một tên đẹp trai lưu manh, cũng không biết là làm sao, lại có thể trở thành bạn của Ấn Cửu Hàn, lúc nào cũng tìm hắn đi chơi bóng.

Có đôi khi tôi cũng sẽ bị rủ rê, thường xuyên qua lại, mọi người đều quen thuộc, tôi cũng hiểu rõ Chu Hạo Triết không phải như vẻ bề ngoài lưu manh của gã nữa.

Hôm nay bọn họ thiếu người, cho nên tôi liền bị bọn họ kéo đi cho đủ đội hình. Bất quá đang chơi, người bên ngoài bỗng nhiên lại ồn ào.

“Hú hú hú~”

Tôi nhìn sang, cũng hiểu được nguyên nhân tại sao bọn họ lại ồn ào.

Một bạn nữ bị một đám nữ sinh đẩy tới. Mặt bạn nữ kia hơi nhăn nhó tựa như đang chống cự, nhưng cuối cùng vẫn là ốm ở hướng về phía bọn tôi.

Tuy rằng bạn ấy bụm mặt lại, nhưng tôi vẫn nhận ra bạn ấy là ai, bởi vì trong những cuộc thảo luận của đám nam sinh rằng ai là nữ sinh đẹp nhất, nữ sinh nào đáng người chuẩn nhất, thì cái bạn này không những chỉ có mỗi khuôn mặt, mà đáng người cũng không thể nào xoi mói, đương nhiên vẫn luôn được các bạn nam đề cập tới.

Hiện tại nhìn thấy bộ dáng này của bạn ấy, hiển nhiên là đang muốn tỏ tình với ai rồi, tuy rằng bộ dáng xấu hổ như vậy, nhưng bạn nữ này khẳng định là rất tự tin mình sẽ không bị cự tuyệt, nếu không cũng sẽ

không dám ở trước mặt mọi người mà làm như vậy.

Tất cả mọi người đều nhận ra ý tứ của bạn nữ này, chẳng qua, đối tượng mà bạn ấy tỏ tình là ai, vẫn là vấn đề mà mọi người đang xôn xao nghị luận.

Tôi nhìn theo tầm mắt của đám nữ sinh, khẳng định người đó là một trong số tụi tôi. Vì thế tôi yên lặng mà đi vài bước, thoáng rời xa đám người họ một chút.

Nhìn Ấn Cửu Hàn và Chu Hạo Triết đứng chung một chỗ, không biết tại sao, lúc ấy tôi rất bình tĩnh mà suy nghĩ, bạn nữ kia nhất định là thổ lộ với Ấn Cửu Hàn.

Kết quả, bạn nữ ấy đứng trước mặt của Chu Hạo Triết.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Bạn nữ hơi cúi thấp đầu, buông tay xuống, lộ ra hai gò má hồng hồng, ngay sau đó, tựa như là lấy được dũng khí, cười cười ngẩng đầu nhìn về phía Chu Hạo Triết, lớn tiếng nói: “Tớ thích cậu.”

Nói xong, bạn nữ hơi mím môi, lấy tay vén tóc qua sau tai, khẩn trương mà đợi Chu Hạo Triết đáp lại.

Mọi người đều ồn ào: “Hẹn hò đi! Hẹn hò đi!”

Vốn tôi cũng muốn hòa theo cho náo nhiệt, nhưng khi tôi nhìn thấy bên tai đỏ chót như tích ra máu của bạn nữ kia, tôi liền giật mình một cái.

Tôi nhớ, lỗ tai của người nào đó cũng như vậy, hơn nữa càng đỏ hơn ấy chứ.

Lúc người ta xấu hổ, lỗ tai đều đỏ hết cả sao? Tôi vẫn cho rằng, chỉ có mặt mới có thể đỏ thôi chứ.

Tôi chuyển tầm mắt, nhìn về phía Ấn Cửu Hàn. Hắn sẽ xấu hổ sao? Không không không, lúc đó bảo đảm là do tôi nhìn lầm, hoặc là vì nguyên nhân nào đó, dù sao cũng tuyệt đối không có khả năng Ấn Cửu Hàn đang xấu hổ.

Nếu khi đó hắn xấu hổ... Tôi run lên, lập tức đem cái ý tưởng phi lý này ném ra khỏi đầu.

Lỗ tai đỏ lên khẳng định là vì nguyên nhân khác! Cũng đâu chỉ có mỗi mình xấu hổ. Ví dụ như... Thời tiết quá nóng thì sao! Đúng, chính là do quá nóng! Nhất định là hôm đó quá nóng!

Những người mới chơi bóng rổ xong, lỗ tai đều hồng hồng, cho nên... Ý tưởng vừa rồi tuyệt đối là ảo giác!

Có mỹ nữ đứng trước mặt mọi người mà thổ lộ với mình, Chu Hạo Triết cũng là soái ca, hơn nữa gã vẫn còn độc thân, đương nhiên sẽ đáp ứng hẹn hò với bạn nữ kia.

Có thể vì việc này để lại cho tôi ấn tượng quá sâu sắc, cho nên mỗi khi Chu Hạo Triết mang theo bạn nữ ấy tới sân bóng, tôi đều sẽ không tự chủ mà nhìn về phía bạn nữ ấy, nói đúng hơn là, nhìn về phía lỗ tai của bạn ấy.

“Cậu nhìn cái gì đó?”

Tôi ôm đầu ngơ ngác. Lập tức tỉnh ngộ lại mình đã làm ra cái chuyện ngu ngốc gì. Mặc cho ai phát hiện bạn gái của mình bị người khác “dòm ngó” đều sẽ phát cáu, cho nên tôi có thể lý giải được tại sao Chu Hạo Triết lại nổi giận.

Tôi muốn nói cậu hiểu lầm rồi, nhưng cố tình tôi lại không có cách nào mà giải thích được, cho nên nhất thời liền á khẩu không nói được lời nào.

Chu Hạo Triết nhìn bộ dáng này của tôi, có thể đang hiểu lầm cái gì đó, muốn giơ nắm đấm lên đánh tôi.

Người bên cạnh lập tức liền giữ tay gã lại khuyên gã đừng nên kích động. Còn có một người, nắm lấy tay tôi kéo tôi về phía sau, đem tôi bảo vệ lại, cả người đứng chắn ở trước mặt tôi, chặn lại cơn tức giận của Chu Hạo Triết.

12. Chương 12: Mắc Phải Một Căn Bệnh Rất Kỳ Quái!

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Ấn Cửu Hàn to xác, chỉ cần đứng ở đó liền khiến người khác không dám làm gì được.

Chu Hạo Triết nhìn thấy hần bảo vệ tôi, tuy không phục, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hần nói ở đây nhiều người, không dễ nói chuyện, liền mang bọn tôi tới căn tin, để hai bọn tôi tự giải quyết trong im lặng.

Chu Hạo Triết một mặt chất vấn tôi.

Tôi quả thật rất là bất đắc dĩ, xoa xoa chỗ bị quả bóng rổ ném trúng, chỉ có thể nói: “Tôi thật sự không có ý đồ kia với bạn gái của cậu đâu.”

“Vậy cậu lúc nào cũng nhìn chăm chăm cô ấy làm gì?” Chu Hạo Triết gắt gao nhìn tôi, càng lúc càng tiến tới gần, một bộ chỉ cần tôi giải thích không hợp tình hợp lý liền muốn đâm tôi.

Ấn Cửu Hàn mặt lạnh vươn tay ra đem đầu của gã đẩy ra, sau đó liếc tôi một cái nói: “Cậu nhìn chăm chăm bạn gái của người ta đích thực là không đúng.”

Tôi buồn rầu nhíu mày nói: “Thật sự tôi không hề có ý đó mà. Tôi nhìn cô ấy chẳng qua là vì nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân gì?” Chu Hạo Triết hást cầm lên hỏi.

Ấn Cửu Hàn không nói một lời nhìn tôi, cũng đang chờ tôi trả lời.

Tôi ấp úng một hồi, nói: “Là, là Ngôn Thừa nói, nó cảm thấy cô ấy rất giống Anh Tử, nhưng tôi thì không cho là vậy, vì thế tôi mới muốn nhìn xem cô ấy giống ở chỗ nào.” Xin lỗi Ngôn Thừa, kéo thêm em xuống nước cũng không phải là ý của anh, nhưng lúc này anh quả thật không nghĩ ra được lý do nào nữa hết á.

“Thật không?” Chu Hạo Triết đầy mặt hoài nghi nhìn tôi.

“Đúng, là thật đó.” Tôi nghiêm túc nhìn lại, trong mắt tràn ngập chân thành.

Chu Hạo Triết miễn cưỡng tiếp nhận lý do này của tôi, nhưng một lát sau gã lại hỏi: “Nhưng Anh Tử là ai?”

“À thì, đó là nữ chính của truyện tranh Khải Hàng chi đà .” Tôi đáp.

“Mọi người đang bàn luận về Khải Hàng chi đà à?” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên chen vào.

Là Ngôn Thừa! Tại sao nó lại xuất hiện ngay lúc này?

Tôi kinh hãi nhìn về phía nó, lại nghe nó hỏi: “Tôi nghe nói mấy người muốn đánh Ngôn Sênh hả?”

Ngôn Thừa vừa hỏi, vừa chen vào giữa tôi và Chu Hạo Triết, đem bọn tôi tách ra.

Thì ra nó tới để cứu tôi.

“Đều là hiểu lầm thôi, đã ổn thoả hết cả rồi. Còn không phải là vì em nói bạn gái Chu Hạo Triết giống Anh Tử sao, làm hại anh vẫn luôn để bụng đến chuyện này.” Nói xong, tôi liền âm thầm kéo góc áo của Ngôn Thừa.

Ngôn Thừa lập tức hiểu được ý của tôi, nở nụ cười nói: “Thì ra là vì chuyện này à. Cái em nói là cô ấy cho em cảm giác giống như vậy, chứ có nói gì tới ngoại hình đâu. Nhân vật trong truyện tranh làm sao có thể giống với người thật được kia chứ. Anh bị ngốc à?”

Xú tiểu tử, dám mượn cơ hội mà mắng tôi à. Bỏ đi, tôi nhin.

Tôi kéo kéo khoe miệng, coi như không nghe thấy.

Chu Hạo Triết cuối cùng cũng hết khó chịu, tôi cho rằng mọi thứ tới đây đã chấm dứt, ai ngờ Ấn Cửu Hàn lại giận ngược lại.

Chỉ là hắn không có biểu hiện ra bên ngoài, vẫn đem nó đè lại dưới đáy lòng, mãi cho đến buổi tối tôi gọi hắn tới ăn cơm, mới phát hiện ra hắn khác thường.

Lúc tôi mở cửa phòng hắn ra thì hắn đang đọc sách, tôi gọi hắn, hắn cũng không thèm để ý tới tôi. Lúc đó, tôi liền biết chắc hắn đang giận.

Hơn nữa, còn giận không hề nhẹ.

“Ấn Cửu Hàn, người khác gọi cậu, cậu ít nhiều gì cũng phải đáp lại một tiếng chứ?” Tôi dựa vào khung cửa nhìn hắn nói.

Hắn cúi đầu không nói tiếng nào, chớp mắt, lông mi thật dài lay động một cái, dưới ánh đèn bàn chiếu xuống càng thấy rõ hơn, trong nháy mắt đó tôi cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tôi thu hồi lại tầm mắt, nhìn mặt đất nói: “Chiều này, cảm ơn cậu. Nếu không có cậu che chở tôi, Chu Hạo Triết nhất định đã đem tôi knock out rồi.”

Ấn Cửu Hàn dùng mũi hừ một tiếng, nói: “Biết vậy đã không thèm giúp cậu.”

“Tôi đang cảm ơn cậu đó, cậu giận cái gì chứ?” Tôi có chút cạ lời, hắn là con nít à? Sao lại ngây thơ như vậy chứ.

Ấn Cửu Hàn ngẩng đầu lên nhìn tôi nói: “Chiều nay cậu rõ ràng không nói thật. Hiện tại không có ai hết, cậu nói cho tôi biết, nguyên nhân chân chính là gì đi?”

Lại là vấn đề này, có chịu thôi hay không hả? Chuyện này phải bắt tôi trả lời như thế nào? Nói tôi vẫn để ý tới chuyện lỗ tai hắn đỏ lên, hay là hoài nghi hắn thích tôi? Cũng hơi tự mình đa tình quá đi?

Tôi có chút khó chịu gãi đầu nói: “Tôi chỉ tới gọi cậu ăn cơm, nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi đi đây.”

Ấn Cửu Hàn đột nhiên bật dậy đuổi theo tôi, “Đừng đi, cậu nói rõ ràng cho tôi đã.” Trong phòng khách nhà hắn không có bật đèn, hắn một phen giữ chặt lấy tay tôi.

Trọng tâm tôi bất ổn, một phát liền ngã xuống sô pha. Hắn cũng theo quán tính, cũng bị tôi kéo cho ngã theo, vừa vịn ngã lên người tôi.

Chật hẹp, tối đen, yên tĩnh, trên người còn có một người khác, da thịt cũng đụng chạm lẫn nhau...

Trong phút chốc, tôi chợt nhớ lại cái hôm bị Ấn Cửu Hàn điên cuồng xâm phạm kia, bóng ma hắc ám đem tôi bao trùm lại.

“Aaaa! Đừng mà! Đừng mà! Đừng mà!” Tôi điên cuồng đạp chân loạn xạ lên người đang nằm trên người mình.

“Ngôn Sinh! Đừng sợ! Ngôn Sinh, tôi sẽ không tổn thương cậu! Đừng sợ! Ngôn Sinh, tôi sẽ không tổn thương cậu!” Ấn Cửu Hàn mặc kệ tôi đấm đá như thế nào cũng không chịu tách ra, ngược lại còn ôm tôi chặt hơn, an ủi tôi, lặp đi lặp lại câu nói kia.

Tôi nao loạn một hồi, khí lực cũng bắt đầu cạn kiệt, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, mở to hai mắt nhìn trần nhà, bên tai vẫn còn quanh quẩn câu nói trấn an kia của hắn.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ rất sáng, sau khi hai mắt tôi thích ứng được với bóng tối rồi, liền nhìn rõ sự vật hơn.

Tôi không nhúc nhích mà nhìn hắn, hắn cũng không chớp mắt mà nhìn tôi.

Sau đó, bầu không khí bỗng nhiên có một chút không thích hợp.

Đầu của hắn càng lúc càng cúi thấp, càng lúc càng thấp hơn, vốn khoảng cách của hai bọn tôi cũng không lớn, hắn còn cúi xuống như vậy... Là muốn làm gì chứ?

Ngay khi đôi mắt của tôi biến thành mắt gà chọi, tôi mơ hồ nhìn về phía trước, dứt khoát nghiêng mặt đi, bình tĩnh nói: “Nên về ăn cơm thôi, bọn họ đều đang ở nhà chờ chúng ta.”

Tôi cảm giác được đôi môi của hắn đụng phải vành tai tôi, trong lúc tôi nói ra câu kia, hắn tựa như chuồn chuồn lướt mà cọt ngang qua, có lẽ cho rằng tôi không biết, sau đó mới làm như không có gì mà buông tôi ra đứng lên.

Tôi lập tức liền đứng dậy, nhanh chóng chạy về nhà, còn hắn thì chậm rì rì đi theo ở phía sau, hoàn toàn ném luôn chuyện của Chu Hạo Triết ra phía sau đầu.

Lúc trở về nhà cũng vừa vặn dọn xong món cuối cùng, tôi chạy tới phòng vệ sinh rửa tay chuẩn bị ăn cơm, lại lơ đãng nhìn thấy bản thân ở trong gương.

Tóc, hỗn loạn.

Khoé mắt, phỉếm hồng.

Hai má, ửng đỏ.

Lỗ tai, đỏ bừng.

Nhất là chỗ bị Ấn Cửu Hàn chạm qua, vành tai quả thật là đỏ như muốn nổ tung vậy.

Tôi vội vã cúi đầu, dùng nước lạnh vỗ lên mặt mình: Ngón Sinh, đầu mày bị hồng rồi đúng không? Đỏ mặt cái gì chứ? Tim đập nhanh là cái quỷ gì? Mày có bệnh à! Nhất định vừa nãy là bị dọa cho ngốc rồi có đúng không!

“Anh làm sao vậy?” Ngón Thừa cũng tới rửa tay, nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của tôi, có chút kỳ quái hỏi.

Tôi nhường chỗ lại cho nó, cầm khăn mặt lau lau: “Không có việc gì, đang rửa mặt thôi ấy mà.”

Trên bàn cơm, ba tôi hỏi: “Sắp tới cuối kỳ rồi, không phải giáo viên muốn phân lớp sao, các con đã chọn xong môn để học chưa?”

Tôi và Ngón Thừa liếc nhau một cái, đều không lên tiếng.

Ba liền hỏi Ấn Cửu Hàn: “Vậy, Tiểu Hàn nói suy nghĩ của cháu trước đi.”

Ấn Cửu Hàn ở trong mắt của ba mẹ tôi là một tấm gương sáng cho bọn tôi noi theo, ba hỏi hắn vấn đề gì, hắn cũng có thể trả lời được vấn đề đó, còn rất hợp tình hợp lý nữa.

Nhưng tôi không muốn nghe hắn nói tí nào cả, dù sao nội dung tán gẫu của hai người họ, tôi đều nghe không hiểu được câu nào.

“Cho nên cháu sớm đã chọn chuyên lý rồi à.” Sau đó ba tôi không ngừng gật đầu tán dương hắn.

Tôi không nhìn được mà trợn mắt, ba tôi lập tức liền phát hiện, kéo xuống mặt mũi mà hỏi tôi: “Còn con? Đã chọn xong chưa?”

“Chọn xong rồi ạ.” Tôi vốn còn chưa nghĩ ra, bất quá Ấn Cửu Hàn đã chọn xong, tôi dĩ nhiên cũng phải chọn xong, “Con muốn chọn chuyên văn.”

Ấn Cửu Hàn không chút che giấu mà nhìn tôi, dùng ánh mắt nói cho tôi biết: “Biết ngay là cậu sẽ nói như vậy mà.”

Tôi không chút do dự cúi đầu xuống bởi cơm, né tránh tầm mắt của hắn. Nhưng kỳ quái chính là, tôi cảm thấy hai cái má của mình nóng ối là nóng.

Sau vài ngày, căn cứ vào đủ loại suy nghĩ miên man, tôi lại bắt đầu né tránh Ấn Cửu Hàn. Đương nhiên, lần này tôi né hắn còn có kỹ xảo hơn rất nhiều, làm cái gì cũng phải mang theo người bên cạnh, nếu Ấn Cửu Hàn muốn tiến tới gần tôi, tôi liền đem cái người đó đẩy vào chính giữa tôi và hắn.

Mới đầu Ấn Cửu Hàn còn không cảm thấy thế nào, nhưng sau vài ngày, sắc mặt càng lúc lại càng kém, uỷ ban trong lớp trước khi tới tìm hắn, đều sẽ đứng ở xa nhìn một hồi, cảm thấy hắn “không có việc gì” mới dám tiến lại gần. Bầu không khí trong lớp cũng vì điều mà trở nên âm trầm.

Tôi đương nhiên cảm nhận được những chuyện này, thật ra tôi cũng chẳng muốn như vậy đâu, nhưng mà... Tôi đột nhiên lại xuất hiện một cái tật xấu, “Cứ đứng đối diện với Ấn Cửu Hàn thì mặt lại đỏ”, trước khi cái tật xấu này hoàn toàn biến mất, tôi cũng chỉ có thể làm như vậy.

Mà việc này chính thức thay đổi được, chính là vào buổi tối của hai ngày trước kỳ thi cuối kỳ.

13. Chương 13: Không Chịu Không Chịu

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Chạng vạng ngày hôm đó, tôi và Ngôn Thừa đi học về, lúc về tới nhà liền phát hiện Ấn Cửu Hàn vẫn đang đứng ở trước cửa nhà hắn không nhúc nhích. Cặp chỉ mang một bên, dán ở một bên hông hắn, một tay cầm chìa khóa cắm vào ổ khóa cửa, hắn hơi cúi thấp đầu xuống, sườn mặt thoát nhìn hơi cô độc.

Trong hành lang có chút tăm tối, cho nên ánh sáng hắt qua từ khe cửa nhà hắn lại rõ ràng đến dị thường.

Trong nhà hắn có người, hơn nữa còn là rất nhiều người, bởi vì bọn tôi đều có thể nghe thấy được tiếng khắc khẩu ồn ào từ bên trong truyền ra.

Đó là một tín hiệu không hề tốt.

Tôi chậm rãi bước lên bậc thang cuối cùng, cùng Ngôn Thừa lướt ngang qua người hắn. Ngôn Thừa nghĩ nghĩ nói: “Tối nhà bọn tôi đi, có mấy bài toán tôi muốn hỏi cậu một chút.”

Ấn Cửu Hàn tựa như không nghe thấy, cũng không hề có một chút động tĩnh.

Ngôn Thừa kéo kéo cánh tay tôi, dùng ánh mắt ra hiệu, ý nói tôi mau nói vài câu đi.

Tôi nhìn sườn mặt của Ấn Cửu Hàn, nói: “Ấn Cửu Hàn, cậu có mang vở toán, lý, hóa về nhà không? Có thể cho tôi mượn chép chứ?”

Ngôn Thừa cực kì ghét bỏ mà liếc tôi một cái.

Tôi lập tức trừng mắt ngược lại: làm sao? Có vấn đề gì? Cũng đâu có khác gì em đâu?”

Ấn Cửu Hàn đột nhiên cử động, cũng không thèm nhìn đã lấy từ trong cặp ra mấy cuốn vở đưa cho tôi, thanh âm trầm thấp nói: “Cho cậu, không cần trả lại.” Sau đó, hắn liền kéo cửa ra đi vào nhà.

Trong khoảng khắc đóng cửa lại, Ấn Cửu Hàn nhìn tôi một cái. Một cái nhìn này khiến tôi cảm thấy hắn có chút yếu ớt cùng bất lực.

Xong đời, tôi nghĩ bệnh của mình càng thêm nghiêm trọng rồi, ngay cả đầu óc cũng chẳng hề tỉnh táo chút nào hết.

Tôi cũng không nhớ bản thân trở về nhà bằng cách nào, bởi vì trong đầu đều là nghĩ tới Ấn Cửu Hàn cả.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng “Ầm!”

Tôi và Ngôn Thừa liếc nhau một cái, lập tức chạy ra ngoài, ba mẹ tôi cũng nghe thấy được động tĩnh, cũng lần lượt đi ra theo.

Mở cửa, đã nhìn thấy Ấn Cửu Hàn một thân ngồi tựa ở trên tường. Phía dưới cầu thang, một đôi nam nữ liếc nhau, người nữ kia nói gì đó, nhưng vừa nhìn thấy bọn tôi đi ra, lời nói cũng nuốt ngược trở lại bụng,

sau đó không chút do dự mà rời đi. Tuy rằng chỉ gặp qua vài lần, nhưng tôi biết người kia chính là mẹ của Ấn Cửu Hàn, mà người đàn ông bên cạnh bà ấy, lại không phải ba của Ấn Cửu Hàn.

“Tiểu Hàn, tay cháu chảy máu!” Mẹ tôi than nhẹ một tiếng, đi tới bên cạnh hẩn hạ thấp người, cầm lấy cánh tay trái chảy đầy máu, đầy mặt lo lắng: “Đừng ngồi ở đây nữa, trên đất rất lạnh, mau đứng lên đi, để dì giúp cháu băng bó lại vết thương.”

Ấn Cửu Hàn nghe thấy vậy, băng lãnh trong con người nháy mắt lại tràn ngập tơ máu, hẩn nhẹ nhàng đẩy tay của mẹ tôi ra, lại nhẹ giọng từ chối mẹ tôi, sau đó quật cường đi vào nhà của mình.

Mẹ tôi lo lắng cực kì mà nhìn ba tôi một cái, ba tôi lắc đầu, nói: “Tiểu Hàn là đứa nhỏ có chủ kiến, cứ để cho nó bình tĩnh lại trước đã. Sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng mà tay nó...” Mẹ tôi không tán thành mà nhíu mày, ngay sau đó lại nhìn về phía tôi, “Con lấy hòm thuốc tới đây giúp Ấn Cửu Hàn băng bó lại đi, tối nay con cũng ở lại đó ngủ, lo mà an ủi nó. Đã biết chưa?”

Tôi trừng mắt chỉ chỉ chính mình, hỏi: “Tại sao lại là con?”

“Đừng cho là mẹ không biết ngày thường con đều bắt Tiểu Hàn giúp con, nhường nhịn con, nó giúp con nhiều như vậy, hiện tại con đi giúp nó chẳng lẽ không đúng sao? Vả lại lúc con hôn mê, vẫn là Tiểu Hàn tự thân đứng ra chăm sóc con, lần này tới phiên con tới chăm sóc nó.” Mẹ tôi không cho tôi có cơ hội cự tuyệt, nhét hòm thuốc vào lòng tôi, sau đó không hề khách khí mà đá tôi ra khỏi cửa, phất tay thúc giục nói, “Mau đi đi.”

Kể đó, tôi liền nghe được một tiếng “Cạch”, mẹ tôi đã đem cửa khóa trái lại, trực tiếp chặt đứt con đường lui của tôi, khiến tôi có nhà cũng không thể về được.

Cầm hòm thuốc trong tay không nói gì một hồi, rơi vào đường cùng, tôi chỉ có thể đến nhà của Ấn Cửu Hàn. Cửa không khóa, đèn vẫn còn mở, Ấn Cửu Hàn đang ngồi trên sofa ngắm người.

“E hèm.” Tôi cố ý chứng tỏ sự tồn tại của mình, sau đó đi tới trước mặt của hẩn, đi thẳng vào vấn đề, “Đưa tay cậu ra đây, tôi giúp cậu băng bó.”

Ấn Cửu Hàn giương mắt lên nhìn tôi, dứt khoát nhanh gọn nói: “Không phải cậu đang né tránh tôi à, sẽ không có khả năng tự động chạy tới đây, khẳng định là bị dì ép tới có đúng không?”

Tôi chợt dạ né tránh tầm mắt của hẩn, ngồi xổm ở trước mặt hẩn, đem hòm thuốc để lên bàn trà bên cạnh, cố chấp kếp tay trái của hẩn ra, nói: “Đừng nói tào lao nữa, để tôi giúp cậu sát trùng lại vết thương trước đã.”

Sau khi đem tay hẩn duỗi thẳng ra, nhìn thấy miệng vết thương ở bên trên, tôi không khỏi nhíu mày một cái. Lòng bàn tay hẩn có thật nhiều vết thương, có nhiều vết dài ngắn khác nhau, miệng vết thương còn dính một chút bụi đất, tuy không nghiêm trọng, nhưng cũng không thể coi nhẹ được.

Dùng nước muối rửa sạch máu đen vào đất cát, tôi lại lấy thêm rượu sát trùng giúp hẩn thoa lên miệng vết thương, tay nghề của tôi thô lỗ khí lực cũng rất lớn, đáng lý Ấn Cửu Hàn phải đau đến rút tay về mới đúng, nhưng không ngờ hẩn chẳng hề sứt mẻ tí nào cả, càng không phát ra một động tĩnh nhỏ nào hết.

Tôi nghĩ, khi rượu sát trùng đụng tới miệng vết thương ắt hẩn là rất đau, ít nhiều gì cũng phải cảm nhận được một chút chứ, chẳng lẽ hẩn bị choáng đến tê liệt luôn rồi. Nghĩ như vậy, tôi không tự chủ mà giương mắt lên nhìn Ấn Cửu Hàn, nhịp tim nhất thời lại gia tốc, hai má nóng lên, bởi vì hẩn đang nhìn chăm chăm tôi không chớp mắt, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Tôi đang muốn cúi đầu, lại nghe thấy hẩn nói: “Mặt cậu đỏ.”

“Câm miệng!” Tôi bối rối, khe quát, cường độ trên tay cũng lớn hơn, vết thương vốn đã khép lại nhất thời cũng tét ra, bông vải nháy mắt dính đầy máu.

Tôi hơi mím môi, có chút tự trách, ngay sau đó toàn thân liền mất đi trọng tâm, bị Ấn Cửu Hàn ôm vào lòng, chớp mũi đều quanh quần cổ mùi hương đặc biệt kia.

“Đừng nhúc nhích, cứ để tôi ôm cậu một lúc như vậy đi.” Hai tay Ân Cửu Hàn ôm tôi thật chặt, ở bên tai tôi thì thầm, “Xin cậu đó.”

Nghe được ba chữ cuối, trong lòng tôi đều mềm nhũn, cũng không chống cự nữa, tùy ý để hắn dựa vào người mình.

Ân Cửu Hàn cảm thấy tôi thỏa hiệp, thở phào một hơi, nói: “Sao bỗng nhiên lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy, có phải là thấy tôi đáng thương hay không? Vậy nếu như tôi muốn làm chuyện khác với cậu, cậu cũng có thể đáp ứng chứ?”

Tôi không vui mà nhúu mày, nói: “Đừng có mà được voi đòi tiên nha.”

Ân Cửu Hàn rầu rĩ cười, nhiệt khí đều phun ở trên lưng tôi.

“Ngôn Sinh.” Hắn đột nhiên gọi tôi một tiếng.

“Làm sao?” Tôi tức giận đáp.

“Cuối cùng bọn họ cũng ly hôn rồi.”

Tôi: “...”

“Cậu thấy rồi đó, một đôi nam nữ có thể kết hôn, sinh con, cũng có thể ly hôn như thường, sau đó lại đi tìm người mới, cho nên hôn nhân một chút cũng không hề đáng tin. Kết hôn đối với người như bọn họ chẳng khác nào là ràng buộc cả, giống như tôi, cũng là thứ trói buộc họ. Đều là thứ dư thừa hết.” Ngự khí của Ân Cửu Hàn thật bình thản nói.

“Đừng nói như vậy.” Tôi có chút không tán thành.

“Hai người vừa rời khỏi đây, một người là người đã sinh ra tôi, một người là đối tượng hiện giờ của bà ấy, nói là đã ở chung được ba năm. Nhưng tôi thấy, đối tượng của bà ấy sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi bà ấy mà thôi.”

Tôi hỏi: “Sao cậu biết?”

Ân Cửu Hàn cười lạnh một tiếng nói: “Bởi vì khi chồng trước của bà ấy đánh bà ấy, người đàn ông đó không hề có một chút khẩn trương nào, thời điểm giúp bà ấy chặn đòn cũng rất là không tình nguyện. Hừ, không cần nghĩ cũng biết, bà ấy là loại người như vậy, làm sao có thể gặp được người chân tâm đối tốt với bà ấy chứ?”

Tuy đã làm hàng xóm rất lâu, nhưng tôi cũng không hiểu hết về chuyện trong nhà của hắn, một phần là do hắn không nói, một phần là vì bọn tôi cũng không thích xâm phạm vào đời tư của người khác. Cho nên mẹ hắn là người như thế nào, bọn tôi cũng không rõ. Lúc này nghe Ân Cửu Hàn nói bà ấy như vậy, tuy tôi có hơi kinh ngạc, nhưng cảm thấy cũng rất có tình có lý.

“Còn người đàn ông cung cấp tinh tử cho tôi cùng cái họ này thì hoàn toàn ngược lại, rất là si tình.” Ân Cửu Hàn ôm eo tôi, đem tôi ôm lên sofa ngồi chung với hắn, lúc này tôi mới cảm nhận được hai chân của mình đã có dấu hiệu hơi tê tê.

Ân Cửu Hàn điều chỉnh lại tư thế một lần nữa rồi ôm tôi, tiếp tục nói: “Hôm nay ông ta dẫn người phụ nữ kia về nhà, cùng người phụ nữ mười mấy năm trước là một người. A, mặc dù đã lớn tuổi rồi, bắt quá nhìn ôn nhu hơn cái người sinh ra tôi nhiều, nếu là tôi, tôi cũng sẽ chọn người phụ nữ kia.”

Thì ra, nhà của hắn từ sớm đã như vậy...

“Có biết tại sao hôm nay bọn họ lại tụ tập ở đây không?” Ân Cửu Hàn hỏi.

Tôi lắc đầu, hỏi lại: “Tại sao?”

“Bởi vì qua hôm nay, tôi liền tròn mười tám tuổi.”

Tôi khiếp sợ mà đẩy hắn ra nói: “Hôm nay là sinh nhật mười tám của cậu? Chuyện quan trọng như vậy sao cậu không nói cho tui tui biết?” Tôi lúc này mới phát hiện, chúng tôi căn bản không hề biết tới sinh nhật của Ấn Cửu Hàn.

Ấn Cửu Hàn không quan tâm mà nở nụ cười, nói: “Cái này cũng không có quan trọng, không cần phải nói.” Tôi chăm chú nhìn hắn, phát hiện hắn thật sự không có để tâm đến.

“Nhìn tôi như vậy là có ý gì?” Khóe miệng Ấn Cửu Hàn hơi cong lên, “Đúng rồi, nếu cậu đã biết hôm nay là sinh nhật của tôi, vậy cũng không thể bỏ qua được. Đưa đây, quà sinh nhật.”

Tôi trợn mắt nói: “Một giây trước còn nói không quan trọng, một giây sau đã bắt tôi tặng quà. Cậu nhìn tôi đi, có chỗ nào giấu quà được kia chứ? Chẳng lẽ cậu muốn tôi làm ảo thuật biến ra một món quà à?”

Ấn Cửu Hàn đột nhiên nhắm mắt trái hướng về phía tôi nói: “Con mắt này của tôi rất ngứa, hình như là bị mắc lông mi rồi, cậu giúp tôi nhìn thử.”

Tôi vốn đang co quắp một chút, nhưng nghe thấy hắn nói vậy, cũng không có nghi ngờ, ngốc ngốc tiến lại giúp hắn nhìn một cái. Tôi bảo hắn ngẩng đầu lên gần ánh đèn, bản thân thì quỳ trên sofa giúp hắn xem thử con mắt một chút.

Tôi tìm một hồi cũng không phát hiện được cái gì, há miệng muốn nói chuyện, liền bị hắn đè lại sau gáy kéo xuống, vừa vặn hôn lên.

“A ưm...”

Kỹ thuật hôn của hắn cực kì điêu luyện, tôi phản kháng không được còn bị hắn hôn tới đầu óc đều choáng váng không biết trời trăng gì luôn.

Chờ tôi thoáng hồi phục ý thức lại, muốn đem hắn đẩy ra, lại phát hiện bản thân ấy vậy mà bị hắn đặt ở dưới thân, quần áo đều bị hắn ném sạch xuống đất. Khiến tôi xấu hổ nhất chính là, không ngờ tôi lại tự chủ động mở hai chân ra khoát lên eo của Ấn Cửu Hàn, hạ thể thẳng tắp, dưng đứng cọt sát với hạ phúc Ấn Cửu Hàn. Càng khiến tôi muốn nổ tung lên, là hành động không tự giác đóng đưa mông của mình, để hạ thể ma sát ở trên bụng của hắn!

Chuyện này có gì đó sai sai, sao tôi lại có thể làm như vậy được kia chứ, tôi muốn bỏ chạy. Nhưng thân thể lại không chịu nghe theo sự khống chế của tôi, cực kì đáng xấu hổ cùng dâm dăng mà đem bản thân dán sát lại gần Ấn Cửu Hàn...

14. Chương 14: Không Hề Lý Trí Mà Lăn Sofa

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

So với những lần trong bóng tối trước kia hoàn toàn bất đồng, lần này có ánh đèn sáng sửa hắn hơi, soi rõ tới mức tôi cũng có thể nhìn thấy được cả da thịt nhẵn nhụi và lông tơ của Ấn Cửu Hàn, thậm chí là chói tới mức tôi cũng muốn nhắm mắt lại. Tôi vốn định nhắm mắt lại, nhưng đôi mắt của Ấn Cửu Hàn tựa như có thể xuyên thấu qua đôi mắt tôi, cho nên tôi có nhắm mắt lại cũng như không.

“A...” Xương cụt của tôi đột nhiên bị Ấn Cửu Hàn ấn một cái, một trận run rẩy liền thẳng tắp truyền lên tới đỉnh đầu, lại nháy mắt quét qua toàn thân tôi, hai chân mềm nhũn vô lực, đến nỗi tôi thiếu chút nữa là rớt xuống khỏi người Ấn Cửu Hàn, còn thiếu điều không nhận được mà bất tỉnh luôn.

Tôi co chân lại, kiềm nén lại phía dưới, thật vất vả mới có thể nhịn xuống cơn bắn tinh, bên trong hậu huyết cũng không có lý do mà cảm thấy trống trải kỳ quái. Vì muốn giảm bớt cổ cảm giác kỳ quái này, tôi liền thử co rút nội bích lại, nhưng càng làm như vậy, phía sau lại càng thêm hư không.

“A... A ha... Ừm ừ...” Tôi không biết tại sao bản thân lại phát ra thanh âm dâm mị như vậy nữa, chỉ cảm thấy thân thể khó chịu mà vận vẹo, bàn tay ở trên người Ấn Cửu Hàn cũng mù quáng mà lần mò xuống dưới, rất nhanh liền chạm tới một thứ thô cứng nóng như lửa.

Trực giác nói cho tôi biết, đây là thứ có thể giảm bớt ngứa ngáy trong cơ thể tôi, cho nên tôi lập tức nắm chặt lấy nó.

“Tê...”

Ấn Cửu Hàn hít một ngụm khí, con ngươi trầm ám lóe lên, khàn giọng nói: “Đừng nóng vội, đừng nắm chặt như thế.”

“Ồ...” Suy nghĩ của tôi có chút kỳ quái, cũng không có sinh ra cảm giác chống cự, ngược lại ngoan ngoãn nghe theo, đem thứ đó buông lỏng ra một chút.

“Ng Sloan.” Ấn Cửu Hàn nhẹ nhàng sờ sờ đầu tôi, “Có phải nên thưởng cho cậu không?”

Tôi ngây thơ mà chớp chớp mắt, không rõ ràng mà nghiêng đầu, ngay sau đó, vốn đầu óc tôi còn đang mông lung, phút chốc cũng tỉnh táo lại một chút.

Ấn Cửu Hàn xoa nắn mông thịt của tôi một hồi, sau đó lại dùng ngón tay dọc theo kẽ đùi của tôi hướng ra phía sau, dưới tình huống tôi không hề phòng bị mà đột nhiên chen vào huyết khẩu, từng chút từng chút thăm dò tiến vào.

“Aaa... Đừng... Ô thật sướng... Ừm ừ...”

Ngón tay này lập tức giảm bớt tảo ngứa trong huyết khẩu của tôi, nhưng nó một chút cũng không hề thành thật, vừa chen vào đã gãi tới gãi lui, khiến tôi khó chịu kêu lên liên hồi, còn phát ra những tiếng rên rỉ cực kì dâm dăng.

Tôi mang theo nước mắt mà nhìn về phía Ấn Cửu Hàn, ý đồ muốn hẩn thu tay lại, nhưng ngay cả một câu bình thường tôi cũng không nói được nên lời, chỉ có thể nức nở lắc đầu.

Hai mắt Ấn Cửu Hàn tối lại, cúi đầu hôn nước mắt ở khóe mắt tôi, sau đó lại lần nữa hôn trụ đôi môi tôi.

“A ô...”

Lúc hôn tôi tựa như có một cỗ lực lượng kỳ quái nào đó, có thể khiến tôi mất đi lý trí, biến thành một cái xác chỉ còn biết tới tình dục. Eo của tôi lập tức mềm nhũn, hậu huyết phía sau cũng trở nên mềm mại ướt át, còn khấn trương mà co rút, chỉ hi vọng có một thứ gì đó vừa to vừa thô nhồi đầy vào bên trong.

Thừa dịp Ấn Cửu Hàn cắn mút môi dưới của tôi, tôi liền mềm mại năn nỉ: “Muốn... Muốn...”

Ấn Cửu Hàn tăng tăng duyên môi tôi, trầm thấp khêu gợi hỏi: “Muốn cái gì? Hửm?”

Tôi uốn éo, uốn thân mình, để cơn thịt của hẩn đỉnh đỉnh huyết khẩu của mình, vội vàng nói: “Cái này, muốn cái này!”

“Cái này là cái gì? Muốn nó làm gì? Ừm?”

Ấn Cửu Hàn đáng chết, lại cố tình trêu đùa tôi, chậm chạp không chịu hiểu ý tôi, rõ ràng cơn thịt không thành thật của hẩn đã sớm cứng tới bạo gân xanh.

Tôi vừa tức vừa ủy khuất, cũng quên luôn sợ hãi, liền nắm lấy cái thứ kia hướng về phía hậu huyết của mình nhét vào. Ai ngờ lúc này Ấn Cửu Hàn lại cố tình dùng lực một cái, đem cả căn thịt thô cứng của hẩn thúc vào tận sâu bên trong, lập tức mở ra nội bích, đem khe hở bên trong đều nhồi đầy.

“A... Đau...” Tôi hối hận than nhẹ.

Vốn còn tưởng như vậy liền thoải mái, kết quả vừa trưởng lại vừa đau, cực kì khó chịu.

Ấn Cửu Hàn chậm rãi lui ra ngoài một chút, côn thịt cũng ở bên trong nội bích ma sát một cái, loại cảm giác này khiến da đầu tôi lập tức run lên theo.

“Um... A... Ô a... Đừng...”

“Ngoan, quen rồi liền thoải mái.” Hô hấp của Ấn Cửu Hàn có hơi dồn dập, bắt đầu lấy tốc độ chậm chạp mà trừu sấp.

Loại ma sát này quả thật là tra tấn, khiến tôi càng thêm khó chịu.

Tôi nhin một hồi, cuối cùng cũng không nhin được mà khóc ra tiếng: “Ô ô... Hu ân...”

Ấn Cửu Hàn lập tức dừng lại, ngữ khí mang theo khẩn trương hỏi tôi: “Đừng khóc, rất khó chịu sao? Có muốn tôi rút ra không?”

Hắn nói như vậy, nhưng rõ ràng không nghĩ tới rút ra, nếu không đã không ở trong tư thế này mà hỏi tôi.

Tôi mang theo tiếng khóc nức nở, nhưng cũng không tự giác, dùng ánh mắt chứa lệ nhìn chằm chằm Ấn Cửu Hàn, dùng sức co rút nội bích lại, hơi hơi uốn éo eo.

Ấn Cửu Hàn lập tức hiểu ý tôi, bất đắc dĩ mà cười khẽ một tiếng, ôm eo tôi để tôi ngồi lên đùi hắn, nháy mắt, chúng tôi liền dán vào nhau, cũng khiến hắn đỉnh vào sâu hơn.

Hắn nói: “Thật không có biện pháp nào với cậu.”

Ngữ khí kia khiến hai bên tai tôi đều mềm nhũn, thân mình tê dại, trong lòng nóng như lửa đốt, bên ngoài ngại ngùng, nhất thời cũng nín khóc luôn.

Hắn nhẹ nhàng xoa xoa tóc tôi, còn nói: “Lát nữa, cậu có cầu xin tôi dừng lại, tôi cũng không có dừng đâu.”

Sau đó, tôi liền hiểu thế nào là “Nghiêng trời lệch đất”, thế nào là “Dục tiên dục tử”, thế nào là “Muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.” Trước khi hắn bắt, cho dù tôi có cầu xin như thế nào, hắn cũng không chịu dừng lại, tôi thiếu chút nữa còn nghĩ cái mạng này của mình sẽ bị hắn chơi cho chết.

Sau một hồi, sô pha cũng bị bọn tôi làm cho lung ta lung tung không chịu nổi, đồ trên bàn cũng bị vương vãi trên mặt đất, phàm là nơi nào chúng tôi đi qua đều trở thành một đống hỗn độn.

Ấn Cửu Hàn bạo gan loay hoay tôi thử vài tư thế, hiện tại liền để tôi quỳ trên sô pha, kéo mở một chân của tôi ra, mông thịt vênh lên thật cao, hắn vẫn ở phía sau eo tôi, chế trụ một tay tôi, lôi kéo va chạm, hung hăng ra vào, mỗi một lần đều khiến eo tôi phát run.

Hai mắt tôi choáng váng nằm trên sô pha rên rỉ, vài lần eo mỗi, kết quả đều bị Ấn Cửu Hàn kéo lại tiếp tục thúc vào.

Một lát sau, tôi cảm nhận được trên lưng truyền tới một trận ướt át, da đầu tê dại, tôi quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Ấn Cửu Hàn đang cúi đầu xuống vừa hôn vừa mút lưng tôi.

Có lẽ hắn cũng phát hiện được tầm mắt của tôi, liền nâng mắt lên nhìn tôi. Ánh mắt kia tràn ngập tình dục, tôi liền cảm thấy thứ trong cơ thể mình càng thêm thô cứng.

Nhìn từ góc độ này, Ấn Cửu Hàn quả thật là gợi cảm hơn bao giờ hết, khiến tâm tôi cũng loạn như ma, tình dục tăng vọt lên, hậu huyết phía dưới lại càng ngứa, còn có một cổ run rẩy từ sâu trong nội bích tràn ra, sau đó gắt gao mút chặt côn thịt của hắn lại.

Ấn Cửu Hàn hít nhẹ một hơi, tiến lại gần mặt của tôi, khẽ cắn má tôi một ngụm, ở bên tai tôi thì thầm: “Tiểu bại hoại, xem tôi trừng phạt cậu thế nào.” Sau đó hôn một cái lên vành tai và tóc mai tôi, trêu chọc, khiến đầu óc tôi choáng váng, thở gấp liên tục, cầu xin hắn ngừng lại, nhưng hắn trước sau đều ở trong cơ thể tôi không nhúc nhích, lấy cái này mà trừng phạt tôi.

Nói cái gì mà tiểu bại hoại, học ở đâu ra cái từ đó vậy? Tên hỗn đản, biến thái, nhất định là lên xem ba cái phim con heo đúng không! Bằng không đã không nói ra mấy cái từ này, còn dùng nhiều tư thế kỳ quái đến như thế? Hừ!

Tôi xoay đầu lại, dùng gáy đối diện với hắn, cho dù phía dưới rất khó chịu, cũng không thèm để ý tới hắn nữa. Hừ!

“Xoay đầu lại đây.” Ấn Cửu Hàn mò tới núm vú trước ngực tôi, lại niết một cái, còn không quên chơi đùa thằng em của tôi, quả thật là đáng giận vô cùng.

Tôi cắn môi giận dữ, không thèm quay lại.

Hắn đem côn thịt ma sát một chút, lại thúc trở về, khiến tôi từng chút từng chút đầu hàng, hắn nói: “Xoay đầu lại đi? Ân?”

Ân? Ân cái đầu mi! Hừ! Lúc này tôi đã hạ quyết tâm sẽ không quay đầu lại, để xem Ấn Cửu Hàn có thể xử tôi như thế nào, hừ!

Cứ ma sát như vậy một hồi, Ấn Cửu Hàn không thấy tôi quay đầu lại, liền cắn cổ tôi liếm liếm, tiếp tục đè thấp thân mình trườn sát, cũng chỉ hướng tới chỗ mẫn cảm của tôi mà thúc vào.

Ngay từ đầu tôi còn có thể nhịn được một chút, nhưng rất nhanh liền hóa thành một vùng nước, quên hết tất cả mà rên rỉ ra tiếng. Vì thế Ấn Cửu Hàn cũng nhân cơ hội nắm lấy cảm của tôi xoay đầu lại, lại một lần nữa hôn trụ tôi.

“A ngô...” Bị hắn đạt được mục đích rồi.

Sau đó Ấn Cửu Hàn một phen thao túng, cũng không biết là qua bao lâu, chờ tôi khôi phục lại ý thức rồi, đã phát hiện tay chân mình bủn rủn mà ghé vào lồng ngực của Ấn Cửu Hàn, tựa như con mèo nhỏ mà nằm trên người hắn, giữa hai chân là một mảnh ướt át dính nhớp, thất lưng thì đau, chân cũng mềm không còn khí lực, ngay cả bò cũng bò không nổi.

Ấn Cửu Hàn đang gắt gao ôm chặt tôi, nắm lấy tay tôi, thưởng thức ngón tay tôi.

Lý trí trở về, hết thảy khi này đều tựa như thủy triều mà đánh úp lên đầu tôi, đánh tôi tỉnh lại. Tôi khó có thể tin mà nhìn Ấn Cửu Hàn, không thể ức chế run rẩy, tôi sợ hãi hoang mang, không rõ tại sao bản thân lại biến thành như vậy.

“Sao vậy? Lạnh à?” Ấn Cửu Hàn hỏi tôi.

“Làm sao sẽ... Không...” Thanh âm tôi khàn khàn, thì thào, suy nghĩ hỗn loạn không thôi, cảm thấy bản thân như mắc phải chứng bệnh tinh thần phân liệt vậy.

Ấn Cửu Hàn cảm giác được tôi không thích hợp, đỡ tôi ngồi dậy, để tôi gập đầu gối lại, ngồi trên eo hắn, cái thứ chết tiệt kia còn chen vào giữa khe hông của tôi, dính sát vào cúc nhỏ nhà tôi, như có như không mà ma sát, tê dại nói không nên lời.

“Cậu, cái tên trứng thối! Biến thái! Vương bát đản!” Tôi khó thở mắng. Đáng lý ra lời mắng mỏ này rất hùng hổ mới đúng, nhưng tôi phát hiện cánh tay mình đang khoát trên cổ hắn, tư thế này khiến tôi cũng cao gần bằng hắn, thanh âm lại không hề có lực, quả thật rất giống với các bạn nữ đang giận dữ bạn trai của mình vậy, vì thế lại càng tức giận hơn.

Ấn Cửu Hàn cười nhẹ nói: “Đúng, tôi là biến thái, trứng thối, vương bát đản. Vui rồi chứ?”

“Cậu, cậu, cậu... Hừ!” Tôi nhìn bộ dáng thoải mái không khác gì trước đó của hắn, tức đến không nói nên lời.

Nhưng hắn căn bản không để ý tôi đang tức cái gì, sắp tới chỗ cái chóc lên môi tôi một cái, gần trong gang tấc mà nói: “Cậu mệt rồi, tôi ôm cậu đi tắm, có được không?”

Tôi tránh không kịp, lại bị hắn chiếm tiện nghi, càng tức nữa.

“Tắm, tắm cái đầu mi!”

15. Chương 15: Không Phải Nói Đùa

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Tối hôm qua sau khi tôi bị hấn ôm vào phòng hấn, đầu tiên là ở trong phòng tắm bị hấn từ trong ra ngoài khi dễ một lần, kế đó lại ở trên giường bị hấn khi dễ thêm lần nữa, mãi cho đến khi ý thức của tôi triệt để mất đi.

Ấn Cửu Hàn quả thật chính là một tên súc sinh không có tính người!

Sáng nay tôi tỉnh dậy chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhất là chỗ giữa hai chân, giống như là bị hỏng luôn rồi.

Ấn Cửu Hàn từ sớm đã tỉnh dậy, hơn nữa mặt mày còn phơi phới. Hấn đem tôi ôm vào lòng, hai người đều trần trụi thân thể, đợi cho tôi vừa mở mắt ra, tay của hấn liền bắt đầu tác oai tác quái trên người tôi, chiếm hết tiện nghi của tôi.

Biểu tình của hấn vẫn như thường ngày, ánh mắt cô tịch hàm hực ngày hôm qua cũng hoàn toàn mất tiêu.

“May là hôm nay không có đi học, cậu có thể nghỉ ngơi cho tốt. Bất quá ngày mai phải thi cuối kỳ, chắc là cậu chưa ôn bài có đúng không, có cần lát nữa tôi giúp cậu ôn bài không?” Tay của Ấn Cửu Hàn làm loạn trên lưng tôi.

Cái tên khốn kiếp này.

Vốn tôi định dùng hai ngày nghỉ để chạy nước rút, nhưng kế hoạch này lại bị hấn hoàn toàn phá vỡ, tối hôm qua là thời gian ôn bài thích hợp nhất, không ngờ lại bị hấn chiếm dụng hết trơn rồi. Hơn nữa bộ dáng hiện tại của tôi lại thảm tới như vậy, căn bản không thể nào trở về nhà được, nếu để Ngôn Thừa nhìn thấy, nó nhất định sẽ truy hỏi nguyên nhân, nghĩ tới đây, tôi chỉ còn cách ở trong nhà Ấn Cửu Hàn chờ đợi.

“Cậu có đói bụng không? Phải chịu khó ăn vô nhiều một chút.” Ấn Cửu Hàn đem tay đặt lên bụng của tôi, “Cậu tự sờ mình xem, đều là xương cẩu, bụng cũng có thể dán với lưng.”

Tôi thừa nhận bản thân mình rất gầy, bất quá tôi cũng đâu có ăn ít, nam sinh ở tuổi này hầu như chẳng có ai là mập nổi. Bởi vì các chất dinh dưỡng được hấp thụ vào đều bị cống hiến đi nuôi xương hết cả rồi, có nghĩa là tôi sẽ còn cao hơn nữa, cái này tôi cầu còn không được ấy chứ.

Ấn Cửu Hàn buông tôi ra, mặc vào một cái quần đùi đi ra ngoài, một lát sau, hấn bưng lên một tô cháo hoa cùng đĩa ộp la nóng hổi để ở trước mặt tôi, cũng đem tôi bế dậy.

Cháo rất thơm, ộp la cũng rất mê người, nhưng tôi không hề có khẩu vị. Vả lại lúc ngồi xuống, chỗ riêng tư của tôi cũng rất là khó chịu, cũng may là chỗ đó không có bị thương, tôi cũng không có hôn mê vài ngày như lần trước.

“Tôi không muốn ăn.” Tôi muốn tắm, nhưng lại không dám nhắc tới hai chữ “Tắm rửa” trước mặt Ấn Cửu Hàn, bởi vì tôi cảm thấy nó rất là nguy hiểm. Có lần tôi nhân cơ hội Ấn Cửu Hàn rời đi liền thử rời giường, đáng tiếc lại bởi vì tay chân bủn rủn mà ngã sấp trở lại giường. Tôi đứng dậy không nổi, chỉ có thể nằm ở trên giường chịu đựng dìm nhóp ở trên người cùng với mùi vị chỉ thuộc về Ấn Cửu Hàn.

“Ăn hai miếng đi.” Ngữ khí của Ấn Cửu Hàn rất kiên quyết.

Tôi có chút khó chịu, trong mơ hồ, tôi phát hiện bản thân đã không còn sợ hấn nữa.

Vì thế tôi cũng nhìn chằm chằm lại Ấn Cửu Hàn không nói gì.

Nhưng không ngờ hấn lại lộ ra một biểu tình bất đắc dĩ, sau đó thỏa hiệp, cũng bỏ qua bữa sáng. Kế đó hấn giữ lấy sau gáy tôi, ấn xuống một nụ hôn.

“A...”

Tôi trở tay không kịp, rất nhanh cũng bị cuốn vào bên trong, cùng hần miệng lưỡi giao triền. Hô hấp của hần rất nặng, lực mút vào cũng rất lớn, đầu lưỡi hần khiêu khích đầu lưỡi tôi, dụ dỗ tôi. Hơn nữa cũng không có nhắm mắt lại mà nhìn chăm chăm tôi.

Tầm mắt hần thật sự quá thâm thúy, mỗi khi hần nhìn tôi như vậy, tôi đều sẽ thất thần. Tôi bảo đảm mắt mình bị quáng gà rồi, bởi vì chúng tôi cách nhau rất gần, tầm mắt cũng rất mơ hồ, tôi sợ hần sẽ cười nhạo tôi, liền nhắm mắt lại.

Ấn Cửu Hàn hình như cười khẽ một tiếng, hần quả nhiên là cười nhạo tôi.

Tôi tức giận mà cắn đầu lưỡi hần một phát, hần lại nở nụ cười, sau đó còn hôn tôi bạo hơn.

Thật lâu sau đó, khi hô hấp của Ấn Cửu Hàn không ổn định, hần mới buông tôi ra, “Cậu đừng đốt lửa nữa, nếu không ngày mai cậu sẽ không đi học được đâu.” Trong giọng nói của hần tràn ngập sự tiếc nuối.

Tôi thở phì phò từng ngụm, vô lực trốn mắt nhìn hần, thầm nghĩ: tôi đốt lửa hồi nào! Rõ ràng là cậu dục cầu bất mãn thì có!

Sau đó Ấn Cửu Hàn không khác gì một thánh nhân, tắm rửa cho tôi, thay thuốc, giúp tôi mặc lại quần áo, còn nghiêm túc giúp tôi giảng bài, tóm lại là không có làm chuyện gì khác người nữa hết.

Mà khiến tôi không còn gì để nói, chính là người nhà của tôi, không thể tin được là chẳng có ai tới tìm tôi hết, ba mẹ không tới cũng đã đành, bởi vì bọn họ còn đi làm, nhưng Ngôn Thừa lại không hề hỏi han lấy một câu... Khẳng định bệnh lưỡi của nó lại tái phát nữa rồi!

Được rồi, bọn họ cũng đâu có biết người bị thương tối qua thật ra là tôi đâu kia chứ.

Tối đến, Ấn Cửu Hàn liền tới nhà tôi lấy đồng phục cho tôi, sau đó hần nói với người nhà của tôi rằng đêm nay tôi muốn ở lại nhà hần, bởi vì tôi muốn hần giúp tôi ôn bài, nói tôi sợ bọn họ không đồng ý, cho nên mới bảo hần tới đây để báo với bọn họ một tiếng. Tóm lại đều là xạo hết đó!

Nhưng tôi ở lại nhà hần cũng không chỉ có một đêm, hơn nữa còn cùng hần ngủ chung một cái giường nữa.

Hần tựa như sáng hôm đó mà gắt gao ôm tôi, tôi không có phản kháng. Tại lúc tôi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, tôi bỗng nhiên nghe thấy hần nói: “Thật hi vọng có thể ôm cậu mãi mãi như vậy.”

Hai ngày sau, tôi kéo cái thân tàn tạ đau nhức của mình tới trường học dự thi. Kết quả mười câu thì cũng hết tám câu Ấn Cửu Hàn đã giảng qua, hần quả thật là thánh a.

Chỉ là hôm nay phát sinh một sự kiện rất kỳ quái, đó là về bạn học của Ngôn Thừa, Tần thủ Quân.

Gã cũng được phân tới cùng một lớp dự thi với tôi, từ khi tôi và gã chạm mặt, gã vẫn luôn dùng ánh mắt kỳ quái mà nhìn chăm chăm tôi, muốn nói lại thôi, thật khiến tôi rất thấp thỏm.

Vì thế sau khi thi xong, tôi liền trực tiếp kéo gã lại, hỏi: “Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

Tần thủ Quân mặt đỏ lên lùi về phía sau một bước, bộ dáng ngại ngùng này của gã, thật khiến tôi chẳng dám tin đây là Tần thủ Quân của trước kia.

Tôi chờ Tần thủ Quân giải thích, vậy mà gã một câu không nói đã xoay người rời đi.

Không đợi cho tôi kịp suy nghĩ tại sao, Ấn Cửu Hàn đầy mặt hàn khí đã xuất hiện ở trước mặt tôi, dùng lực kéo tôi đi ra ngoài trường học. Ngôn Thừa vốn đang ở trước cổng trường đợi tôi, sau khi nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của tôi, cũng chỉ hơi nhướn mày, mặc kệ tôi bị lôi kéo đi.

“...”

Nếu không phải chúng tôi lớn lên giống nhau như đúc, tôi nhất định sẽ nghi ngờ nó có phải là em ruột của tôi hay không.

Ấn Cửu Hàn vô duyên vô cớ tức giận cũng không có lời tôi về nhà như tôi nghĩ, mà là kéo tôi tới một nhà hàng nhỏ ở một nơi cực kì hẻo lánh.

“Mở nhà hàng ở chỗ này cũng có thể kiếm tiền sao? Cậu nói xem chủ nhà hàng có phải là tên gốc hay không chứ?” Tôi vừa ngồi xuống liền nhỏ giọng phun tào với Ấn Cửu Hàn, ý đồ muốn giảm bớt bầu không khí căng thẳng này. Dù sao sắc mặt của hắn cũng thật quá dọa người đi.

Nhưng Ấn Cửu Hàn bỗng nhiên nói: “Là tôi mở.”

“Hả?” Mặt tôi ngây ra nhìn hắn, hoài nghi bản thân vừa mới nghe nhầm.

Ấn Cửu Hàn mặt không biểu cảm gọi phục vụ tới chọn món, nói: “Tôi làm phiên dịch ở trên mạng và bán thiết kế kiếm được một số tiền, hai năm trước liền dùng số tiền đó mở nhà hàng này.”

“...”

Cho nên cái tên gốc mà tôi mới nói là hắn sao.

Tôi nhìn quanh bốn phía, phát hiện vị trí nơi này tuy hẻo lánh, nhưng khách lại rất đông, còn thiếu cả chỗ ngồi, hơn nữa nhìn quần áo của bọn họ đều không phải là tầm thường, bọn tôi mặc đồng phục học sinh xuất hiện ở nơi này lại có chút không được thích hợp cho lắm.

“Từng món chỗ này đều là tôi tỉ mỉ chọn lựa, còn được các đầu bếp hạng A chế biến ra, phục vụ cũng là được chuyên gia huấn luyện qua hết. Mới đầu quả thật có hơi ế, nhưng nơi này thanh tĩnh ưu nhã, người có phẩm vị liền thích những nơi như thế này. Phần lớn người tới đây lần đầu đều chỉ thử một chút mới mẻ, nhưng hiện tại gần như đều là khách quen hết, hơn nữa bọn họ còn có thể mang theo khách hàng mới. Cho nên kinh doanh hiện tại cũng không có tệ lắm.” Ấn Cửu Hàn lời ít ý nhiều mà giải thích mình không phải là một tên gốc.

“...”

Hiện tại tôi cảm thấy mình mới là một tên gốc.

Ấn Cửu Hàn nghiêm trang nhéo má của tôi một cái, nói: “Đồ ăn tới rồi, mau ăn đi còn sững sờ cái gì.”

“Làm phiên dịch và thiết kế cũng có thể kiếm được tiền mở nhà hàng sao?” Tôi hoài nghi hỏi.

Ấn Cửu Hàn đương nhiên nói: “Tại sao lại không thể? Một phần thiết kế của tôi có thể bán được hai vạn. Lên đại học tôi sẽ học khoa thiết kế chuyên nghiệp, cũng mở ra một công ty thiết kế chân chính cho bản thân.”

Tôi trợn mắt, “Bớt phét đi ba.”

Ấn Cửu Hàn chưa ăn được mấy miếng đã bỏ đũa xuống, hắn nhìn tôi, trịnh trọng tới dị thường nói: “Chờ cậu qua sinh nhật mười tám tuổi, chúng ta liền ra nước ngoài kết hôn.”

Tôi “Phụt” một phát phun hết đồ ăn ra bên ngoài, khó có thể tin mà hỏi: “Cậu điên hả?”

Lời này của hắn cũng quá đáng sợ rồi đó. Bọn tôi chỉ mới là học sinh cấp ba, cho dù hắn có nguồn kinh tế riêng đi chăng nữa, thì cũng không thể xằng bậy như vậy đi? Huống hồ... Không phải hắn nói hôn nhân không đáng tin sao? Chỉ mới có hai buổi tối thôi, tôi còn nhớ rõ ràng ràng đây này!

“Tôi không có điên.” Ấn Cửu Hàn mặt bình tĩnh nói: “Vừa rồi tôi chính là đang chứng minh bản thân mình có năng lực nuôi cậu đấy.”

“Gi? Cậu muốn nuôi tôi!” Hai mắt tôi thiếu điều muốn rớt ra.

“Đúng. Đã kết hôn, tôi đương nhiên phải nuôi cậu.” Ấn Cửu Hàn chẳng biết xấu hổ nói, “Dù sao tôi cũng được xem như là chồng của cậu mà.”

Vừa rồi tôi vẫn còn trong trạng thái hoảng sợ cùng không dám tin, nhưng hiện tại tôi đã không còn sợ nữa, mà là triệt triệt để để bị kinh sợ rồi! Cái bộ dáng chủ nghĩa nam tử hán này của hắn tại sao nhìn thế nào cũng cảm thấy không vừa mắt một chút nào hết vậy!

“Cậu đừng có nói hươu nói vượn!” Tôi thấp giọng cảnh cáo.

Ấn Cửu Hàn trầm mặc một hồi, nói: “Vừa rồi là tôi nói giỡn thôi.”

Tôi nhìn chăm chăm hắn một lúc lâu, tuy rằng không nhìn ra được cái gì, nhưng nếu hắn đã nói đây là đùa, cũng chỉ có thể coi như là nói đùa thôi. Mặc dù câu chuyện này của hắn không hề mắc cười chút nào hết.

“Nhưng sau này cậu phải chú ý một chút, đừng có cùng tên nào sáp lại gần tới vậy, cũng không được một thân một mình tiếp xúc với ai hết. Nếu không, tôi liền trói cậu lại đem ra nước ngoài kết hôn.” Ấn Cửu Hàn không dời tầm mắt mà nhìn tôi nói, “Cái này tôi không đùa.”

Lúc này tới phiên tôi trầm mặc. Nếu không tôi sợ bản thân sẽ không còn cơ hội để thở nữa mất.

16. Chương 16: Ba Chữ Kia Đại Biểu Cho Kết Thúc

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Tôi trấn định lại, nhìn quanh bốn phía, cảm thấy nơi này không phải chỗ tốt để nói chuyện, liền đứng lên nói: “Chúng ta tìm chỗ khác để nói chuyện đi.”

Đã tới lúc ba mặt một lời xử lý những chuyện loạn xì ngầu này rồi.

Ấn Cửu Hàn trực tiếp mang tôi lên văn phòng riêng ở trên lầu, vừa vào cửa đã khóa trái lại.

Tôi không dám chắc mà hỏi: “Ý vừa rồi của cậu là, muốn xác định quan hệ người yêu với tôi sao?” Hỏi xong, tôi liền cảm thấy hai má mình nóng bừng, hắn là đang逗 tôi rồi.

Đáng giận, thật là mất mặt quá đi.

“Đúng.” Ấn Cửu Hàn như chém đinh chặt sắt nói.

Tôi cúi đầu che giấu sự xấu hổ của mình, lại có chút ảo não mà xoa xoa huyệt thái dương, “Chúng ta...”

Không đợi cho tôi nói xong, Ấn Cửu Hàn đột nhiên tiến tới gần tôi, một cổ khí tức đột nhiên đánh thẳng vào tôi, khiến thân thể tôi trở nên ham muốn. Đầu tiên phía dưới kì diệu mà cứng lên, hậu huyệt phía sau cũng trở nên rất kỳ quái, một trận ngứa ngáy không ngừng cuộn cuộn lan tỏa ra, càng lúc lại càng thêm nghiêm trọng, hai chân tôi cũng run rẩy đến lợi hại, một lát sau cũng không có đứng vững nổi.

Ấn Cửu Hàn bình tĩnh mà đỡ lấy tôi, sau đó để tôi dựa vào lồng ngực của hắn, ngồi ở trên bàn làm việc.

“Quả nhiên, cậu cũng sẽ bị tôi ảnh hưởng.”

“Đây là có chuyện gì?” Tôi suy yếu hỏi. Tuy rằng trước đó cũng từng xảy ra chuyện tương tự như vậy, chẳng qua là không có lợi hại như lần này thôi.

“Muốn tôi nói rõ sao?” Lồng ngực Ấn Cửu Hàn phập phồng một cái.

Hắn đang cười sao? Nhưng tôi không thấy được mặt của hắn, cũng không nghe được tiếng hắn bật cười, có lẽ là do ảo giác của tôi rồi.

“Nguyên nhân thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định chúng ta xác định là không thể tách rời. Nói cách khác, cậu xác định là thuộc về tôi.” Ấn Cửu Hàn nâng cằm tôi lên, để tôi đối mặt với hắn.

Đèn trong phòng vốn hơi tối, hắn lại cúi đầu, quay lưng với ánh sáng, điều này khiến tôi không nhìn rõ được sắc mặt cùng ánh mắt của hắn.

Ngược lại, hắn có thể nhìn tôi rõ ràng ràng.

“Trước kia, tôi cũng không có nói sự thật với cậu. Ngay cả cái lần chúng ta bị nhốt trong vách đá, tôi cũng không có nói thật.” Ấn Cửu Hàn bình thản nói.

“Sao cơ?” Tôi không hiểu mà nhú mày. Ấn Cửu Hàn đang nói cái gì vậy? Làm sao lại lôi chuyện cũ ra nói rồi? Lúc ấy hắn nói cái gì nhỉ? Tôi cố gắng lục lại kí ức hôm đó, nhưng thân thể trở nên khác thường vẫn là ảnh hưởng tới suy nghĩ của tôi, tôi chỉ nhớ lúc đó hắn điên cuồng ra vào trong cơ thể của tôi, sau đó, tôi lại càng thêm hốt hoảng.

Một bàn tay ấm áp “Am hiểu lòng người” mà thò vào trong quần của tôi, cầm lấy thịt trụ đã cứng muốn nổ tung của tôi lên, nhưng càng khiến tôi điên cuồng chính là, hắn không có triết động như tôi nghĩ, mà tựa như đang đùa nghịch một món bảo vật trân quý vậy, dùng năm ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, vuốt ve, miêu tả.

Càng đáng giận là, hắn còn đang nói chuyện chính sự đó!

“Thật ra người vẫn luôn có mùi hương đặc biệt, cho tới giờ đều là cậu, Ngôn Thừa một chút cũng không có liên quan. Chẳng qua là lúc đó cậu bắt gặp tôi trong tình huống dọa người như thế, mà tôi lúc đó còn có xúc động muốn làm chuyện quá trớn với cậu nữa. So với việc cậu rời đi, tôi càng sợ cậu sẽ vì sợ tôi mà trốn tránh tôi. Cho nên thấy cậu hiểu lầm tôi có ý với Ngôn Thừa, tôi cũng liền tương kế tựu kế.”

Cho dù đầu óc tôi hiện tại đang rối mù, cũng có thể nghe hiểu lời hắn nói, tôi cuối cùng cũng hiểu được, suốt một năm nay, hắn từ đầu tới cuối đều đang đùa giỡn tôi!

Tôi muốn mắng người, nhưng trong miệng lại không thể khống chế mà phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng cực kì xấu hổ kia.

“A ngô... Ân...”

Choáng, ấy vậy mà còn mang theo cả tiếng khóc, lẫn cả ngữ điệu khẩn cầu nữa!

Tôi thừa nhận hiện tại tôi rất muốn Ấn Cửu Hàn giúp tôi sóc lộ, nhưng tôi đã quyết định sẽ không dễ dàng gì mà thỏa hiệp với hắn!

Tóm lại đều là do ngón tay không nên nét của Ấn Cửu Hàn đang đặt giữa hai chân tôi! Tôi cần phải ngăn hắn lại!

Nghĩ như vậy, tôi liền dùng hết sức lực, dùng sức đẩy tay hắn ra. Nhưng tôi rõ ràng lại càng ham muốn hơn. Ấn Cửu Hàn không chỉ không sóc lộ cho tôi, còn trực tiếp nắm lấy linh khẩu của thịt trụ, tôi đẩy một cái thì hắn lại nhấn một cái.

Khoái cảm mãnh liệt kích thích tôi không ngừng run rẩy, hắn dùng lực nhanh chóng lên xuống vài cái, chân của tôi nhịn không được mà co giật, tiếng thở dốc cũng càng lúc càng lớn, dây thần kinh đều tập trung ở một chỗ giữa chân, mắt thấy sắp chạm tới đỉnh điểm, tay Ấn Cửu Hàn đột nhiên lại dừng lại.

“A a, dừng mà... Nhanh lên... Ồ...” Tôi nhịn không được lên tiếng thúc giục.

Ấn Cửu Hàn lại không chút nào để ý, tiếp tục nói: “Mỗi một ngày, mỗi một lần, tôi chỉ cần tiếp cận cậu, chạm vào cậu một cái, thậm chí chỉ cần nghĩ tới cậu, liền sẽ giống cậu như bây giờ, hoàn toàn bị tình dục chi phối, hận không thể lập tức đè cậu xuống, sau đó hưng hăng, hưng hăng...” Hắn đem ngón tay dời xuống phía dưới, không hề khách khí mà đem hai ngón cầm thẳng vào trong tiểu huyết của tôi, “Giống như vậy mà chịch cậu!” Câu này tôi đã từng nghe qua.

“A ân...” Tiểu huyết của tôi tham lam kẹp chặt ngón tay hắn lại, cũng tự động cắn hắn không chịu buông, bởi vì chỗ đó của tôi đã sớm dính nhớp ngứa ngáy tới rồi tỉnh rồi mù. Đây chẳng qua chỉ là cách giải quyết tạm thời mà thôi, nó rõ ràng nói cho tôi biết, nó muốn một thứ càng lớn hơn, càng lớn hơn nữa!

“Cho nên, sau khi chúng ta tiếp xúc ngày càng nhiều, tôi lại càng không thể khống chế được lý trí của chính mình.” Ấn Cửu Hàn vừa quấy rối trong cơ thể tôi, vừa bình tĩnh nói ra những lời mà hắn đã ghen ở trong lòng từ rất lâu.

Tôi dùng hết khí lực còn sót lại kẹp chặt hai chân, muốn làm giảm cảm giác khiến cho người ta điên cuồng này lại. Sau đó thở hổn hển nói: “Cho nên cậu, trong đầu cậu đều là, đều là muốn, làm chuyện này với tôi?”

Kỳ thật, nếu hiểu sâu vào câu nói này, đại khái là: cậu đối với tôi ngoài dục vọng không thể kháng cự ra, thì không còn cảm giác gì nữa hay sao?

Nhưng mà, trực tiếp hỏi như vậy, thật giống như tôi đang để ý tới cảm xúc mà hắn dành cho tôi vậy, giống như... Tựa như... Tôi thích hắn... Cho nên mới không nhận được mà miệt mài theo đuổi câu trả lời.

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ: tôi điên rồi sao?

Ngay sau đó, một nụ hôn thật nhẹ, cực kì nhẹ mà dừng ở trên đôi môi tôi.

Vừa chạm vào liền tách ra.

Tôi nghe thấy Ân Cửu Hàn nói: “Không. Cho tới hiện tại, tôi càng muốn nhiều hơn, đều hi vọng bản thân có thể không hề cố kỵ gì mà hôn cậu như vậy.”

Cái gì? Tôi cảm giác trái tim mình đột nhiên ngừng đập.

Tôi khiếp đảm mở mắt ra, kìm không được mà nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn trưởng thành kia của Ân Cửu Hàn, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao?” Rõ ràng trái tim đã ngừng đập, tại sao tôi vẫn còn cảm giác khẩn trương mà từ trước tới giờ chưa từng có? Bởi vì tôi đang mong chờ cái gì sao?

Trong ánh đèn mờ, gương mặt Ân Cửu Hàn nhìn qua không chút nào thay đổi, nhưng ánh mắt lại rất ôn nhu, ngữ khí cũng cực kì ôn nhu. Hắn dùng ngữ khí ôn nhu đó nói năm chữ, nhưng trừ hai chữ “Bởi vì” ra, ba chữ còn lại, tôi phát hiện mình nghe không có hiểu.

Tôi... Cái gì?

Yêu... Là sao?

Em... Ai cơ?

Ba chữ này có ý gì?

Tôi cho rằng ba chữ đại trà tràn ngập trong kịch, trong ti vi, cũng như trên sân khấu, vẫn luôn bị người khác thường xuyên lấy ra để áp dụng này, thần thánh nhưng cũng thật rẻ mạt. Trước kia tôi đã từng ảo tưởng, nếu có một ngày có một bạn nữ đứng ở trước mặt tôi mà nói ra ba chữ này, tôi sẽ ứng phó như thế nào. Cũng đã từng ảo tưởng, nếu mình có gặp một bạn nữ mà mình muốn sống chung trọn đời, tôi sẽ làm thế nào để đem ba chữ này nói ra khỏi miệng. Nhưng kết quả ảo tưởng chính là, mọi thứ đều diễn biến tựa như trong kịch hoặc ti vi, đơn giản lại nghèo nàn, có lẽ sẽ có thêm một chút “Biểu hiện” cho kịch tính, chỉ thế thôi. Nhưng sau khi cốt truyện chấm dứt sẽ phát sinh ra chuyện gì, tôi lại hoàn toàn không tưởng tượng ra được.

Khi tôi nghe thấy Ân Cửu Hàn nói ra ba chữ này, tôi sửng sốt một hồi lâu. Bởi vì tôi vẫn không nghĩ ra được, sau khi tiếp nhận ba chữ này, giữa chúng tôi sẽ phát sinh ra chuyện gì. Mà có lẽ, tôi kỳ thật là đang sợ hãi một cái suy đoán —— Sau khi tiếp nhận ba chữ này, câu chuyện của tôi và hắn, liền có một kết cục hoàn mỹ, kể đó, câu chuyện của chúng tôi cũng triệt để kết thúc. Vậy cũng có nghĩa, tôi và hắn về sau cũng chẳng có phát sinh chuyện gì cả...

Đại khái là do tôi thất thần quá nghiêm túc, Ân Cửu Hàn cực kì bất mãn mà dùng ngón tay đem lực chú ý từ nơi xa xôi của tôi kéo trở về.

Tôi nắm lấy bả vai của hắn, dùng lực ngồi thẳng dậy, sau đó lại mượn ánh sáng từ ngọn đèn ái muội, dùng ánh mắt cực kì tỉ mỉ mà miêu tả khuôn mặt hắn.

Thì ra tôi đang mong chờ sau này mình và Ân Cửu Hàn có thể phát sinh chuyện gì đó, thì ra tôi cũng không hi vọng câu chuyện giữa tôi và Ân Cửu Hàn lại kết thúc sớm tới như vậy, thì ra tôi cũng thích hắn...

Ân Cửu Hàn bị tôi nhìn như vậy cũng chẳng hiểu lý do, ngón tay đặt trong hậu huyệt không ngừng tác quái cũng dần dần ngừng lại.

Tôi đột nhiên nở nụ cười, sau đó ôm lấy cổ của hắn, lần đầu tiên trong trạng thái tỉnh táo mà chủ động hôn môi hắn.

Ấn Cửu Hàn mới đầu là sưng sốt, sau đó liền đảo khách thành chủ, gia tăng nộ hân, hiển nhiên đã hiểu rõ được ý của tôi. Tay hắn cũng không có rảnh rỗi, không chút khách khí kéo quần của tôi xuống, tận tình vuốt ve cơ thể tôi, dục hỏa vốn còn chưa tắt của chúng tôi nháy mắt lại càng cháy đến mãnh liệt hơn.

Tôi thẳng thắn mở hai chân ra, đem nó khoát lên hông của hắn, để phân thân của hắn hung hăng tiến vào.
“A...”

Nếu tất cả câu chuyện đều phải có hồi kết, tôi cũng đã nhận ra tình cảm chân chính của bản thân, vậy thì cứ chấp nhận đi, đừng nghĩ nhiều như vậy để làm gì.

Đây chính là nguyên nhân mà tôi cười.

Sau đó, thanh xuân của một ngụm triết học gia nhỏ tuổi là tôi đây, liền dưới sự tham lam của Ấn Cửu Hàn từng chút quặn lấy, triệt để hư thoát.

[END]

Hậu ký

E hèm, ký ức xa xôi của tôi đến đây là kết thúc. Hi vọng Ấn Cửu Hàn tiên sinh sau khi nhìn thấy cái này, liền đi sám hối một chút đi, dù sao ngay từ đầu anh cũng thật là quá đáng, tại thời điểm tôi nhỏ yếu cùng tâm hồn yếu ớt nhất liền hung hăng lưu lại một vết tích khó có thể xóa đi như thế này.

Bất quá, nhìn anh mười mấy năm nay đối với tôi cũng không tệ, có thể tha thứ cho anh một chút. Với lại, tôi đứng ở trước mặt mọi người mà trình trọng nhắc nhở anh một chuyện, ngàn vạn lần phải nhớ chữa một chút thời gian rảnh vào ngày 14 sắp tới ra cho tôi, Ngôn Thừa và Tần Thủ Quân nói hôm đó sẽ tới thăm chúng ta, tôi không hi vọng lại một mình trở thành cái bóng đèn nửa đầu đó! Lần trước hai người bọn họ thật quá đáng! Hừ! Lần này tôi nhất định phải trả thù! Anh nhất định phải tích cực phối hợp với tôi đó có biết chưa! Nếu không tôi liền... Bỏ nhà đi bụi!

17. Chương 17: Phiên Ngoại : Từ Đầu Tới Cuối

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Từ khi có ký ức, Ấn Cửu Hàn đã được nhận thức với hai anh em song sinh ở nhà đối diện. Cho dù Ngôn Thừa và Ngôn Sinh lớn lên có giống nhau tới đâu đi chăng nữa, thì hắn vẫn có thể ngửi thấy một cỗ mùi hương thanh đậm lại thoải mái chỉ có ở trên người của Ngôn Sinh, cho nên phân biệt hai người họ đối với hắn mà nói là một chuyện rất dễ dàng.

Hắn vốn cho rằng người khác cũng có thể ngửi thấy được mùi hương đó, nhưng sau này hắn liền phát hiện ra mọi người vẫn luôn nhầm lẫn Ngôn Thừa là Ngôn Sinh, còn Ngôn Sinh là Ngôn Thừa, ngay cả ba mẹ họ cũng không có ngoại lệ, luôn đem hai bọn họ nhầm lẫn với nhau. Hắn nói bóng nói gió vài lần với anh em họ, lại phát hiện bọn họ cũng không hề biết tới chỗ khác biệt này của mình.

Ấn Cửu Hàn lúc này mới hiểu được: thì ra chỉ có hắn mới có thể ngửi thấy được mùi hương trên người của Ngôn Sinh, chỗ đặt biệt ấy của Ngôn Sinh cũng chỉ có một mình hắn biết. Hắn cảm thấy mối liên hệ giữa mình và Ngôn Sinh, so với anh em cùng trứng như Ngôn Thừa lại càng đặc biệt hơn rất nhiều. Ngôn Sinh đối với hắn mà nói, là một sự tồn tại rất đặc biệt. Đương nhiên bí mật này vẫn luôn bị hắn giấu nhem ở trong lòng, không có nói với bất cứ một ai hết, bao gồm cả Ngôn Sinh.

Lúc lên sơ trung, Ấn Cửu Hàn phát hiện bản thân mình thường xuyên mất tập trung, lúc lên lớp còn vô thức mà đem tâm mắt dán lên người của Ngôn Sinh. Hắn rất muốn khống chế bản thân mình, nhưng trái

lại, càng ức chế lại càng thêm để ý, dần dà, liền tạo thành một thói quen, không có lúc nào là hấn không để ý tới cậu.

Nếu không thấy được Ngôn Sênh, hấn sẽ cảm thấy hư không, bất an. Về tới nhà, vừa nghĩ tới cách vách chính là Ngôn Sênh, nhưng hấn lại không thể đập bể tường mà chạy tới bên cạnh cậu, hấn liền cảm thấy cả người mình đều không hề thoải mái, vì muốn giảm bớt loại cảm giác này, hấn đành phải cầm sách lên tự học, đem những bài giảng sáng nay đều chép ra toàn bộ, mãi tới khi cơn buồn ngủ chiếm cứ hết tâm trí đem thân ảnh của người kia đẩy ra mới chịu thôi.

Có lần các bạn nam trong lớp lôi kéo hấn cùng nhau “Nghiên cứu” một vài thứ về các bạn nữ, hấn phát hiện bản thân đối với mấy cái này hoàn toàn không hứng thú, còn không bằng đi nói ba láp ba xàm với Ngôn Sênh còn vui hơn.

Ấn Cửu Hàn vốn định không tham gia “Nghiên cứu” này với bọn họ, nhưng khi hấn nhìn thấy hai anh em Ngôn Sênh và Ngôn Thừa muốn tiến tới thảo luận chung, hấn lập tức liền đem cái tên nhiều chuyện ở trước mặt mình lôi đi, cũng không để cho bất cứ tên nào tiến lại gần hai anh em họ Ngôn.

Cũng bởi vì hấn không cho phép những thứ ghê tởm kia làm ô nhiễm tới Ngôn Sênh.

Nhưng mà, trong lớp ít nhiều gì cũng có vài ba tên nam sinh rất đáng khinh, thế rồi Ấn Cửu Hàn từ một tiểu bạch không biết gì, mưa dầm thấm lâu liền trở thành một đại sư có kinh nghiệm lý luận đầy phong phú.

Hơn nữa tại thời điểm đó, Ấn Cửu Hàn đã bắt đầu dậy thì. Mỗi ngày hấn đều vì cơ thể cao lên mà cảm thấy đau chân, thậm chí nửa đêm còn bị đau tới tỉnh lại. Hấn bỗng nhiên trở thành một người lớn, khuôn mặt anh tuấn lại càng thêm mấy phần trưởng thành, còn mọc cả râu, lông nách đen dày, lông chân cùng âm mao cũng thế, nghiệt căn tội ác cũng trở nên không thành thật.

Ấn Cửu Hàn trở nên cao hơn, càng đẹp trai hơn nữa, Ngôn Sênh và Ngôn Thừa thì vẫn cứ như cũ, ba người họ mà đứng chung một chỗ, căn bản không hề giống bạn học đồng trang lứa chút nào hết. Nhưng Ngôn Sênh ở trong mắt Ấn Cửu Hàn lại vừa khéo tinh xảo, đáng yêu đến không chịu nổi. Cho dù cậu ấy là nam sinh, cho dù Ngôn Thừa và cậu giống nhau như đúc, nhưng đối với Ấn Cửu Hàn mà nói, không có người nào có thể hoàn mỹ như Ngôn Sênh cả.

Da thịt của Ngôn Sênh còn nhẵn nhụi hơn cả nữ sinh, đầu tóc mềm mại nhu thuận màu nâu, đôi mắt đen láy sáng như trăng rằm, chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp, đôi môi hồng nhuận phần nộn, cái cằm nhỏ nhắn xinh xắn, tứ chi thon dài tinh tế, ngay cả đầu ngón chân cũng không có gì sánh bằng.

Mỗi lần nghĩ tới những thứ này, cái thứ giữa hai chân Ấn Cửu Hàn lại không nhịn được mà bắt đầu rục rịch, nếu xung quanh không có người thì đỡ, chứ nếu có người, hấn chỉ có thể sử dụng khí tức “Người sống chớ gần” mà đem bản thân mình che giấu.

Ấn Cửu Hàn rất nhanh liền ý thức được bản thân mình có dục vọng quá mức mãnh liệt đối với Ngôn Sênh, hấn chán ghét bản thân mình như vậy, bởi vì hấn cho rằng như vậy là sỉ nhục đối với Ngôn Sênh, nhưng hấn lại không thể ngăn cản được dụ hoặc của đối phương, chỉ muốn đem lý luận dâm uế kia thực hành một lần trên người của cậu.

Thời kỳ trưởng thành, chính là lúc tinh lực của nam sinh tràn đầy nhất, đương nhiên Ấn Cửu Hàn cũng không thể tránh khỏi việc ở trong phòng làm một vài chuyện bí mật được.

Hai ngày trước, Ngôn Sênh và Ngôn Thừa đeo một kiểu khăn quàng cổ giống nhau, lúc tan học Ngôn Sênh lại đem khăn quàng để quên ở trên lớp. Ấn Cửu Hàn vốn định mang về cho cậu, nhưng bên trên lại có mùi của cậu, dọc đường đi Ấn Cửu Hàn đều như bị tra tấn, lúc về tới nhà cũng không khống chế được thân xác và dục vọng, ma xui quỷ khiến cầm lấy khăn quàng cổ để ở trên mũi hít hà.

Ngôn Sênh không hề phòng bị liền xuất hiện ở trước mặt hấn, một mặt ỷ lại mà nhìn hấn, sau đó khuôn mặt xinh đẹp kia lại chủ động hướng về phía hấn, tiếp theo quần áo trên người của hai người cũng lập tức biến mất không thấy đâu...

Tưởng tượng trong đầu càng lúc càng quá trớn, dương vật trong quần của Ấn Cửu Hàn cũng cứng tới phát đau, hần cũng không chịu được cảm giác bị quần lột ràng buộc dục vọng mình, khẩn cấp đem nó giải phóng ra, một bên ngửi mùi còn lưu lại trên khăn quàng cổ, một bên thành thạo mà sóc lọ.

Lần này cùng với những lần trước kia hoàn toàn khác nhau, hần vừa hưng phấn lại vừa áy náy, khăn trương lại kích động, khoái cảm cường liệt gấp mấy lần, tốc độ bắn ra cũng nhanh hơn so với trước đó rất nhiều, không quá vài lần liền bắn ra một cỗ tinh dịch trắng đục đậm sệt.

Hồ hấp Ấn Cửu Hàn nặng nề mà đem mặt chôn vào trong khăn quàng cổ, hai má cọ cọ cảm thụ khí tức của Ngôn Sinh, hạ thể rất nhanh lại dừng đứng...

Sau đó, Ấn Cửu Hàn cũng không có trả lại khăn quàng cổ cho Ngôn Sinh. Cho dù cái mùi kia theo thời gian cũng dần dần mờ nhạt đi, nhưng Ấn Cửu Hàn mỗi lần nghĩ tới đây là thứ mà Ngôn Sinh đã từng mang qua, lại vẫn như cũ mà hưng phấn.

Tốt nghiệp sơ trung, thời gian chung đụng của Ấn Cửu Hàn và Ngôn Sinh cũng giảm đi. Mặc dù bọn họ là hàng xóm, nhưng cũng không có khả năng lúc nào cũng ở chung một chỗ được trên trường được. Nghĩ như thế, Ấn Cửu Hàn đứng một mình ở trong căn phòng lạnh lẽo kia, cảm thấy càng thêm hư không, nôn nóng.

Vì thế hần lại lần nữa lấy cái khăn quàng cổ kia ra, vô cùng quen thuộc mà an ủi chính mình. Mãi đắm chìm trong dục vọng, Ấn Cửu Hàn cũng không ý thức được cửa phòng mình chưa có khóa, cũng không có nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài của Ngôn Sinh, lúc ấy hần chỉ cảm thấy cỗ mùi hương trên khăn quàng cổ bỗng nhiên lại trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.

Ngay khi Ngôn Sinh xuất hiện ở trong phòng gọi tên hần, mọi tế bào trên người Ấn Cửu Hàn đều ngừng thở, trong đầu cũng trống rỗng, một sự bối rối từ trước tới nay chưa từng có liền dâng trào, bản thân không biết phải làm thế nào mới phải.

Bởi vì chớp mũi đều là mùi của Ngôn Sinh, hơn nữa đáy lòng lại vô cùng hoảng loạn, khiến Ấn Cửu Hàn cũng không thể phân biệt được người tới là Ngôn Sinh hay Ngôn Thừa, hoặc nói, hần thậm chí không biết bản thân mình đang hi vọng người tới là ai. Hần không muốn để Ngôn Sinh nhìn thấy một màn dơ bẩn này, lại hi vọng Ngôn Sinh có thể thấy được, để hần có thể dạy cho cậu rõ ràng hơn về chuyện người lớn. Nhưng Ấn Cửu Hàn không ngờ mọi thứ lại phát triển theo hướng hần không hi vọng nhất, người này tới gọi hần ăn cơm xong liền lập tức rời đi.

Ngôn Sinh cho rằng hần bị bệnh, không chỉ không rời đi, mà còn dán sát lại gần hần.

Mùi hương nồng đậm trên người Ngôn Sinh thật khiến cho Ấn Cửu Hàn kích động mà bắn ra, càng trùng hợp chính là, chất lỏng máu trắng kia đều bắn hết lên cả mặt của Ngôn Sinh.

Một màn này khiến Ấn Cửu Hàn thiếu chút nữa là nghẹt thở. Tuy rằng hần đã biết người tới là Ngôn Sinh, nhưng có đôi khi trên người Ngôn Thừa cũng sẽ bị lấy dính khí tức của Ngôn Sinh, cho nên Ấn Cửu Hàn cảm thấy mình cần phải xác nhận người tới rốt cuộc là ai mới được.

Ấn Cửu Hàn ra tay nhanh như chớp, đem người cưỡng chế ở dưới thân, sau đó không để ý giấy dựa của đối phương, cúi xuống hõm cổ của đối phương hít sâu một hơi.

“Là Ngôn Sinh... Thật đúng là Ngôn Sinh.” Trái tim Ấn Cửu Hàn nháy mắt đập thành thịch, không ngừng lặp lại ở trong đầu, “Phải làm sao đây? Phải làm sao đây?” Hần chưa từng bối rối qua như vậy bao giờ cả.

Cho dù hần chưa nghĩ ra được cách giải quyết, nhưng cái miệng đã làm ra quyết định nhanh hơn cả cái đầu. Hần thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Giờ đây, thì ra là Ngôn Sinh.” Ngay sau đó hần mới biết cái khăn quàng cổ mình lấy được thật ra là của Ngôn Thừa, chỉ là sáng hôm đó Ngôn Sinh mang lộn, cho nên mới dẫn tới việc hần lấy nhầm theo.

Ấn Cửu Hàn nghĩ nghĩ, liền đi theo con đường mà Ngôn Sinh vẽ ra, để cậu nghĩ rằng hần thật ra là để ý tới Ngôn Thừa.

Sau khi Ngôn Sinh biết Ân Cửu Hàn tới cùng là làm cái gì rồi, lập tức liền nổi giận, đi tìm Ân Cửu Hàn để tính sổ.

Ngôn Sinh không có trốn tránh Ân Cửu Hàn. Bởi vì người mà Ân Cửu Hàn dòm ngó là em trai cậu, không có liên quan gì tới cậu.

Ân Cửu Hàn lập tức ý thức được điểm này, cực kì cảm thấy may mắn vì sự “Cơ trí” lúc đó của mình, liền tương kế tựu kế, thậm chí còn không tiếc ép bản thân mình dùng thủ đoạn ác liệt mà “Uy hiếp” Ngôn Sinh, để cậu không nói chuyện đó với Ngôn Thừa, cứ như vậy, Ngôn Sinh cũng sẽ không nghi ngờ gì hắn.

Chỉ là Ân Cửu Hàn không hề nghĩ tới Ngôn Sinh không hề coi đây là uy hiếp, trái lại còn bắt Ân Cửu Hàn làm bài tập giúp mình. Tuy rằng hắn rất vui vẻ vì có một bí mật chỉ thuộc về hai người họ, nhưng hắn vẫn dứt khoát mà cự tuyệt, bởi vì như vậy sẽ rất bất lợi tới việc học của Ngôn Sinh.

Nhưng Ngôn Sinh lộ ra biểu tình đáng yêu và dụ hoặc, nói sẽ cho hắn những món đồ của Ngôn Thừa.

Ân Cửu Hàn lập tức liền dao động. Bởi vì những thứ mà Ngôn Sinh chạm qua, đều sẽ dính khí tức của cậu ấy, chỉ khác nhau ở chỗ thời gian lưu lại là dài hay ngắn mà thôi.

Cái mà Ân Cửu Hàn muốn đương nhiên không phải là đồ của Ngôn Thừa, nhưng nếu hắn không tỏ vẻ “Khát vọng”, nói không chừng Ngôn Sinh sẽ nghi ngờ, hơn nữa nếu hắn đáp ứng, hắn và Ngôn Sinh sẽ có càng nhiều trao đổi, càng có nhiều cơ hội tiếp xúc thân mật, càng có nhiều món đồ mang khí tức của Ngôn Sinh hơn nữa!

Về việc học của Ngôn Sinh... Ân Cửu Hàn suy tư một lúc, nếu thành tích của Ngôn Sinh tuột dốc, hắn sẽ chủ động nói với ba mẹ Ngôn Sinh để mình dạy kèm cậu ấy, vậy thì thời gian chung đụng giữa hắn và Ngôn Sinh sẽ càng được nhiều hơn! Mặc kệ là thế nào đi nữa, đáp ứng yêu cầu này đều rất có lợi!

Vì thế, Ân Cửu Hàn giả bộ do dự một chút, cực kì “miễn cưỡng” mà đáp ứng.

Hết thấy những chuyện này, Ngôn Sinh dĩ nhiên nửa điểm cũng không biết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hormone-than-bi>